

LINDA HOWARD

BĂRBATUL VISAT

EDITURA

MIRON

Capitolul 1

Era ora unsprezece și jumătate, vineri noapte, când Marlie Keen părăsi sala cinematografului împreună cu ceilalți spectatori. Filmul fusese bun, o comedie ușoară care o făcuse să rîdă în hohote și o bine dispusese. În timp ce se ducea agale spre mașină, se gîndi că putea spune ce film văzuse fiecare, după cum reacționa acum. Nu era greu: cuplurile care se țineau de mîină sau se sărutau, în locul de parcare, văzuseră, evident, o poveste de dragoste, sexy. Grupul agresiv de tineri văzuse cel mai recent film de arte marțiale. Tinerele bine îmbrăcate, care discutau aprins, văzuseră o imitație după *Thelma și Louise*. Marlie era fericită că alesese comedia. În timp ce conducea spre casă, realiză că se simțea bine. Cel mai bine de ani de zile. De șase ani, mai precis.

Privind retrospectiv, își dădu seama că stătuse retrasă timp de cîteva luni, dar fusese atît de prinsă de viața liniștită pe care și-o impusese, încît nici măcar nu observase. Există pur și simplu, trecînd prin viață, dar timpul se scursese încet și ea se vindecase în cele din urmă, ca un amputat după pierderea unui organ, care învăța să se bucure din nou de viață. Pierderea ei fusese mai degrabă mentală decît fizică și, spre deosebire de un ciung, se rugase în nopțile întunecate și singuratice să nu-și mai revină. Într-un anumit moment, în cei șase ani, încetase să mai existe, îngrozită că va conștientiza din nou, dar își continuase viața.

Îi plăcea să fie normală. Îi plăcea să fie în stare să meargă la film, așa cum făceau oamenii normali, îi plăcea să poată sta la coadă; înainte nu putuse. Cu

mulți ani în urmă, când își dăduse seama că era posibil, devenise o cinefilă pasionată, uitându-se doar la pelicule inofensive. Timp îndelungat, orice grad de violență fusese insuportabil, dar în ultimii câțiva ani reușise să se uite la filmele de groază ocazionale, deși nu era genul ei preferat. Spre surpriza ei, încă nu era în stare să guste scenele sexy; ar fi crezut că violența ar fi fost mai greu de suportat pentru ea, chiar imposibil aproape, dar de fapt intimitatea scenelor îi dădea de furcă. Doctorului Ewell îi plăcuse să spună că nimeni nu ar trebui să pună bariere psihicului uman, iar ea constată, amuzată, că avea dreptate. Violența din viața ei se dovedise traumatică, devastatoare, în timp ce „sexul” fusese neplăcut, iar „scenele de dragoste” o făceau să stea cu ochii închiși pînă cînd se terminau. *

leși din autostradă pe strada a patra și opri la stop, la capătul rampei de ieșire. Radioul era pe un post plăcut și respiră adînc, simțind cum muzica lentă și filmul se combinau într-o stare de mulțumire delicioasă...

...cuțitul se mișcă în jos, strălucind puternic. Cu un „fist” înfundat în timp ce lovea. Lama se ridică din nou...

Marlie se smuci înapoi, negînd fizic imaginea oribilă și reală care tocmai îi venise în minte.

– Nu, gemu ea ca pentru sine. Își putea auzi propria respirație, ascuțită și gîfîită. Nu, spuse din nou, deși știa că orice protest era zadarnic. Ținea mîinile încleștate pe volan, cu degetele albe, și nu era destul ca să se oprească din frisonul care o străbătea din cap pînă-n picioare. Privi încet cum mîinile începură să-i tremure, în timp ce spasmele se intensificau.

„Plăcere sadică. Triumf. Mulțumire”. Se întîmpla din nou. Doamne, totul revenea! Se crezuse eliberată, dar nu era. Conștientizarea se apropia, creștea și știa din experiență că o va copleși. Pierzîndu-și aproape controlul, trase mașina pe dreapta ca să nu blocheze rampa de ieșire. Un claxon o atenționează cînd se apropie prea mult de vehiculul de lîngă ea, dar zgomotul era distant, mut. Disperată, se opri la un stop și parcă, sperînd că

va reuși să iasă complet din trafic, dar imaginea de coșmar îi reveni, lovind-o ca o lumină puternică.

Își lăsă mâinile să-i cadă neputincioase în poală. Stătea în mașină uitându-se drept înainte, neclipind, nevăzând, concentrându-și atenția în interior. Respirația i se precipită. Sunete hârșite începură să i se formeze în gât, dar ea nu le auzea. Își ridică încet mâna dreaptă din poală și o încleștă în pumn, de parcă strângea ceva. Pumnul se răsuci violent de trei ori, într-un gest de înjunghiere. Apoi se calmă din nou, având fața la fel de inexpresivă ca aceea a unei statui, cu privirea fixă și goală. O bătaie în geam o făcu pe Marlie să-și revină. Confuză și extenuată, nu avu idee cine era timp de o secundă cumplită, sau unde era, ori ce se întâmpla. O lumină albastră, nepămînteană, îi bătea în ochi. Întoarse o privire năucă și mirată spre bărbatul aplecat care se uita pe fereastră bătînd în ea cu ceva luminos. Nu-l cunoștea, nu știa nimic. Era un străin care voia să se urce în mașina ei. O cuprinse o panică acută.

Apoi identitatea, blestemata de identitate îi reveni rapid și o aduse la realitate. Obiectul strălucitor pe care bărbatul îl folosea ca să bată în geam se transformase într-o rază de lumină. Recunoscu pe pieptul lui insigna, iar el, după vocea severă și încruntătură, era un polițist. Mașina lui de patrulă era parcată lîngă a ei.

Imaginile de groază încă erau aproape, înspăimîntător de reale. Știa că trebuia să le blocheze sau ea nu va mai funcționa deloc. Amenința un pericol vag, ca o memorie care dansa la suprafață, dar nu se cristaliza. Desperată, ea își risipi ceața confuziei și bîjbîi ca să deschidă fereastra, strîngîndu-și puterea ca să ducă la îndeplinire acest mic act. Oboseala era adîncă, paralizîndu-i mușchii.

„Aerul umed și cald intră pe fereastră. Ofițerul cerceta mașina cu lanterna.

– Care e problema, doamnă?

Ea se simți moale, dar chiar și așa reuși să spună altceva decît adevărul. Va fi bănuită imediat de consum

de drog, probabil halucinogen. Da, asta era; ăsta era pericolul vag pe care-l simțise. O noapte în închisoare pentru o persoană normală era destul de rău, iar în aceste condiții ar fi catastrofal. Nu avea idee cât timp trecuse, dar știa că trebuia să arate palidă și obosită.

– A... îmi pare rău, spuse. Până și vocea îi tremura. Disperată, căută o explicație plauzibilă: Sînt... sînt epileptică. Am început să simt amețeala și am tras pe dreapta. Cred că am avut o criză ușoară.

Lumina îi cercetă fața, jucîndu-se pe trăsăturile ei.

– Te rog, ieși din mașină, doamnă.

Tremuratul îi trecuse; nu știa dacă o vor ține picioarele. Dar ieși, ținîndu-se de ușa din față. Lumina albastră o orbea și ea își întoarse capul de la strălucire în timp ce rămase acolo în picioare, tremurînd vizibil.

– Pot să văd carnetul de conducere?

Genunchii i se înmuiară. Făcu un efort să-și găsească geanta și o vărsă imediat pe podea. Conținut inofensiv, slavă Domnului; nici măcar un flacon cu aspirină sau un pachet de țigări. Îi era teamă să ia medicamente chiar și după șase ani, fiindcă efectul mental putea fi imprevizibil.

Concentrîndu-se cu greu reuși să ridice portofelul și să scoată carnetul de șofer.

– Ai nevoie de ajutor? o întrebă el în cele din urmă.

– Nu, mă simt mai bine acum, în afară de faptul că tremur, spuse ea. Dinții îi clănțăneau. Nu locuiesc de parte. Mă voi putea duce acasă.

– Ai vrea să vin să te escortez ca să te asigur că ajungi cu bine?

– Da, te rog, spuse ea mulțumită.

Era dornică să spună oricîte minciuni ca să nu fie dusă la spital, dar asta nu însemna că nu mai raționa. Era incredibil de obosită, mai rău decît fusese vreodată. Și încă mai avea imaginea de coșmar – amintire sau conștientizare, nu putea spune – ca să se ocupe de ea, dar și-o scoase din minte. Nu putea să se gîndească la asta; chiar acum trebuia să se concentreze asupra

țelului ei de a rămîne coerentă, tare, funcțională, măcar pînă va ajunge acasă.

Polițistul o ajută să-și ridice lucrurile și în cîteva clipe ea fu din nou la volan, conducînd cu grijă nemai-pomenită fiindcă fiecare mișcare era un efort teribil. De două ori se pomeni închizînd ochii, întunericul inconștientului ivindu-se.

Apoi ajunse acasă și întoarse în șosea. Reuși să iasă din mașină și-i făcu semn cu mîna polițistului. Se aplecă peste mașină, îl privi plecînd și doar cînd el dădu colțul intră în casă. Era în siguranță.

Cu mîini slabe și necooperante își puse cureaua genții în jurul gîtului ca să nu o scape. După o clipă în care își adună puterea o luă în direcția verandei. Nu avea forță. Se clătină ca un bețiv, cu pași șovăitori și vedere slabă. Fiecare mișcare deveni din ce în ce mai dificilă, în timp ce oboseala creștea ca un obiect viu, copleșindu-i mușchii și luîndu-i siguranța. Urcă cu grijă cele două trepte care duceau la verandă și care, în mod normal, nu cereau nici un efort. Încercă să ridice piciorul ca să facă primul pas, dar nu se întîmplă nimic. Pur și simplu nu-l putea face. Greutăți de fier îi atîrnau de glezne, trăgînd-o înapoi.

Începu să tremure, încă o reacție familiară, dintr-o altă viață. Știa că mai avea doar cîteva minute înainte să intre în casă și să leșine. Căzu greoaie în genunchi, simțind doar o senzație distantă. Își putea auzi respirația precipitată, greoaie, răsunînd slab. Încet, torturant, se ridică pe trepte, luptîndu-se pentru fiecare centimetru, ca să iasă din întuneric.

Ajunse la ușa de la intrare. Cheile. Avea nevoie de ele ca să intre. Nu putea gîndi. Ceața neagră din creierul ei era paralizantă. Nu-și amintea ce făcuse cu cheile. Erau în geantă? În mașina ei? Sau le scăpase? Nu se mai putea duce înapoi, nu va mai rămîne conștientă pentru mult timp. Începu să scoțească în geantă, sperînd să găsească port-cheiul. Ar trebui să fie în stare să-l recunoască prin pipăit. Putea simți metalul, dar nu-l

putea prinde.

Brățara... Vîrîse cheile pe mîneacă. Era un obicei așa de familiar, încît nu se mai gîndea la el. Tremura mai rău; scoase port-cheiul din mîneacă, dar nu reuși să nimerescă broasca. Disperată, încercă din nou, localizînd gaura cheii prin atingere, concentrîndu-se asupra fiecărei rămășițe de putere ca să vîre cheia în broască... Gata! Răsuci pînă făcu un clic. Asta e. Deschisă. Nu trebuia să uite cheile, să le lase în ușă. Băgă brățara înapoi pe încheietură cînd apăsă clanța și ușa se deschise larg. Se sprijinea de ușă și aceasta cedă brusc, lăsînd-o pe podea, jumătate înăuntru, jumătate în afară.

Încă un pic, se îmboldi ea, și se tîrî pe coate și pe genunchi. Am ajuns destul de aproape de ușă. Gata.

Acum se tîra de-a binelea. Se trase înăuntru, tremurînd de efort, dar nu auzi zgomotul. Ușa. Trebuia să închidă ușa. Doar apoi se putea deda beznei. Flutură mîna în zadar, dar nu ajungea la ușă. Trimise o comandă piciorului ei și acesta i se supuse cumva, ridicîndu-se încet, împingînd, foarte ușor. Dar ușa se închise încet.

Și întinericul o învălui. Zăcu nemișcată pe podea în timp ce orele se scurgeau încet. Dimineața care venea fu anunțată de o rază slabă de lumină care pătrunse pe fereastră, se mută pe perete, peste podea, și în cele din urmă peste fața ei. Doar atunci ea se mișcă într-o încercare nereușită de a scăpa de căldură și leșinul adînc deveni somn.

Era după-amiaza tîrziu cînd încercă să se ridice. Podeaua nu era un loc din cele mai confortabile; fiecare mișcare îi dădea dureri de mușchi, trezind-o la realitate. Alte complexe fizice o făcură să-și revină. De asemenea, îi era și foarte sete. Se apucă de picioare și rămase cu capul atîrnat moale, ca un maratonist la finalul cursei. Genunchii o dureau. Gîfii la durerea acută. Ce se întîmpla cu genunchii ei? Și de ce se afla pe podea?

Năucă, se uita în jur recunoscînd casa familiară, sufrageria. Ceva îi atîrna la gît, îngreunîndu-i efortul de a

sta în picioare – se lupta cu baretele înfășurate și văzu tot ceva familiar – geanta ei. Dar de ce îi atârna geanta de gît?

Nu conta. Era obosită, atît de obosită! O dureau toate oasele.

Se folosi de un scaun din apropiere ca să se echilibreze și să se ridice. Ceva nu era în regulă cu coordonarea ei; se împiedica și se împleticea ca un bețiv în drum spre o destinație comună: WC-ul. Găsi compația destul de amuzantă.

După ce se propti cît crezu de cuviință își luă un pahar cu apă și-l sorbi cu lăcomie, vărsînd o parte din ea pe bărbie. Nu-i păsa. Nu-și amintea să-i mai fi fost vreodată așa de sete, sau somn. Asta întrecea orice limită, era mai rău decît acum șase ani cînd...

Înghetă și își văzu fața reflectată în oglindă. Femeia care o privea avea fața ei, dar nu era cea pe care o cunoștea. Avea ceva dintr-o fizionomie din trecut, dintr-o viață pe care crezuse că o uitase.

Era palidă, cu pielea udă de transpirație. Avea cearcâne vinete sub ochi. Părul ei negru, în mod normal atît de curat, îi atârna pe față ca o clai. Arăta mai bătrînă de douăzeci și opt de ani și avea expresia cuiva care a trăit și a văzut prea multe.

Își aminti viziunea sîngeroasă, terifiantă, care pusese stăpînire pe mintea ei și care o lăsase goală și epuizată, așa cum o lăsaseră viziunile, de obicei. Se gîndise că se sfîrșiseră, dar greșise. Doctorul Ewell greșise. Se reîntorseseră.

Sau poate avusese ea o străfulgerare. Posibilitatea era și mai înfricoșătoare, fiindcă nu mai dorea să retrăiască acele lucruri din nou. Dar deodată totul păru posibil, fiindcă altfel de ce ar fi văzut fulgerarea lamei cuțitului căzînd și lovînd?...

– Oprește-te, spuse ea tare, încă privindu-se în oglindă. Termină. Mintea îi era obosită, derulînd doar ceea ce se întîmplase, stupefiată. Evident, rezultatele unei vedenii aveau efect ca și cînd totul ar fi fost real. Dacă mintea ei

gîndea că era real, atunci la fel reacționa și trupul.

Se gîndi să-l sune pe doctorul Ewell, dar era o prăpastie de șase ani între ei și nu voia să îndrăznească. Odată ce se bazase pe el total și deși o ajutase, se obișnuise să-și poarte singură de grijă. Independența i se potrivea. După grija sufocantă de care avusese parte douăzeci și doi de ani, ultimii șase fuseseră foarte dulci. Se va descurca ea cu această amintire.

Capitolul 2

Clopoșelul sună și detectivul Dane Hollister deschise un ochi, apoi îl închise din nou înjurînd încet. Era ora șapte într-o dimineață de sîmbătă, primul weekend liber din lună și un idiot suna insistent la ușa lui.

Clopoșelul sună din nou și fu urmat de două bătăi în ușă. Murmurînd din nou, Dane azvîrli deoparte cearceafurile mototolite și ieși gol din pat. Înșfăcă pantalonii mototoliți pe care și-i scosese cu o noapte în urmă și se încheie încet. Din obișnuință, o obișnuință existentă în el la care nu se gîndise niciodată, își înhăță *Beretta* de 9 milimetri de pe noptieră. Nu răspundea niciodată la ușă dezarmat. Nu-și ridică nici poșta neînnarmat. Ultima lui prietenă, care rezistase un pic, fiindcă nu se putea obișnui cu orele ciudate ale unui polițist, spusese că, dintre toți bărbații cunoscuți, el era singurul care își căra arma cu el în baie.

Nu avea un simț al umorului prea dezvoltat, așa că Dane se reținu a face o remarcă tare despre bărbații cu arme. Cu excepția sexului, fusese ușurată că îl părăsise.

Ridică un coș al jaluzelei ca să se uite afară și cu o altă înjurătură scoase lanțul de la ușă și deschise. Prietenul și partenerul lui, Alexander Trammell, stătea pe veranda îngustă. Trammell ridică elegant sprîncenele-i negre studiînd pantalonii mototoliți ai lui Dane.

– Frumoși pantaloni, zise Trammell.

– Știi cît e ceasul? mîrîi Dane.

Trammell își consultă ceasul de mîină, un *Piaget* subțire.

– Șapte și două minute. De ce? Intră în casă. Dane trînti ușa cu zgomot.

Trammell se opri, întrebînd încet:

- Ai pe cineva?

Dane își trecu mîinile prin păr, apoi își frecă fața, simțînd barba aspră în podul palmei.

- Nu, sînt singur. Căscă, apoi își cercetă partenerul. Trammell era perfect, ca de obicei, numai că avea cearcăne.

Dane căscă din nou.

- Este noaptea foarte tîrziu sau dimineață foarte de vreme?

- Cîte un pic din amîndouă. A fost doar o noapte proastă, n-am putut dormi. M-am gîndit să vin la micul dejun și la cafea.

- Frumos din partea ta să-ți împarți insomnia cu mine, murmură Dane, dar era deja în drum spre bucătărie. Și el trebuia să-și împartă cu cineva nopțile proaste, așa că înțelegea nevoia unei companii. Trammell nu-i întorsese niciodată spatele în asemenea ocazii. Pun de cafea, apoi stai singur cît eu mă bărbieresc și fac duș.

- Las-o baltă, zise Trammell. Pun eu de cafea. Vreau s-o pot bea.

Dane nu-l contrazise. El putea bea cafeaua făcută de el, dar altcineva nu. Nu-i prea păsa ce gust avea, fiindcă mai mult îl interesa cofeina.

Îl lăsă pe Trammell cu cafeaua și se întoarse somnoros în dormitor, unde își scoase pantalonii, lăsîndu-i pe podea. Cele zece minute de stat sub duș cu mîna sprijinită pe faianță în timp ce apa îi curgea în cap făcură ca trezirea să i se pară posibilă; se bărbieri în silă, dar tăietura pe care și-o făcu îl convinse. Murmurînd din nou, își șterse sîngele. Avea el o teorie, că o zi care începea cu o tăietură mergea ca un rahat de la început pînă la sfîrșit. Din nefericire, fiecare zi făcea ca fața lui să arate ca o cută. Nu se descurca cu bărbieritul. Trammell îl sfătuisese odată să treacă la un aparat electric, dar el ura ideea de a lăsa lama să-și facă de cap, așa că nu renunța la ea, jertfîndu-și sîngele pe altarul încăpățînării.

Îmbrăcatul fu în schimb ușor. Dane se îmbracă cu

ce-i veni la îndemână. Fiindcă uneori uita să-și pună cravata, întotdeauna ținea una care se asorta la orice în mașină și spiritul era ceea ce conta mai mult decât stilul. Șeful dorea ca detectivii să aibă cravată, așa că Dane purta. Trammell părea îngrozit uneori, dar Trammell era un elegant care ținea către costume de mătase italienești, iar Dane nu puse acest lucru la inimă.

Dacă orice alt polițist s-ar fi îmbrăcat precum Trammell sau ar fi condus o mașină ca Trammell, Afacerile interne s-ar fi ținut scai de el așa cum făceau ăștia. Dar Trammell era independent financiar, moștenind o avere frumușică de la mama sa cubaneză, ca și mai multe acțiuni de la tatăl său, un afacerist din New England care se îndrăgostise într-o vacanță în Miami și rămăsese în Florida pentru tot restul vieții. Casă lui Trammell costase de departe un milion și nu făcuse niciodată nici un efort să-și coboare nivelul de trai. Partenerul său era un ticălos atât de enigmatic, încât Dane nu putuse decide dacă Trammell trăia în lux doar fiindcă așa îi plăcea sau doar ca să-i necăjească pe nenorociții de la A.I. Dane bănuia cea de-a doua variantă. Îl aproba. El și Trammell erau diferiți din multe puncte de vedere. Trammell era slab și ușor ca pisica. Indiferent de circumstanțe, el întotdeauna arăta elegant și cult, purtându-și hainele perfect. Îi plăceau – sau îi plăcuseră – opera și baletul. Dane era exact opus: putea purta cel mai scump costum de mătase croit perfect pe trupul lui athletic și tot arăta jenat. El prefera îmbrăcămintea sport și muzica country. Dacă ar fi fost mașini, Trammell ar fi fost un *Jaguar*, iar Dane un camion cu remorcă. Pe patru roți.

Pe de altă parte, se gândi Dane în timp ce se întorcea în bucătărie, natura îi echilibrase. Trammell în persoană era frumușel, dar în fotografii fața lui avea un aer sinistru. Dane își imaginează că propria-i față ar fi înspăimântat animalele și copiii, crezând că nu era nici o diferență între cele două aspecte, dar pe el camera îl iubea. Toți acei îngeri, îi explicase Trammell. Trammell era fotograf și făcuse o mulțime de fotografii: nu-l vedeai nici-

dată fără aparat. Dane, fiindu-i partener și constant în viața sa, era, normal, într-o mulțime de fotografii. Pe film, liniile brutale, proeminente ale obrazilor, ochii înfundați în cap se măriseră și deveniseră interesați în loc să fie șeveri. Chiar și nasul spart arăta bine în fotografie. El personal arăta mohorât, cu fața bătătorită și ochii lui de polițist, iscoditor și prea bătrîn.

Dane își luă o ceașcă de cafea și se așeză la masa unde Trammell încă gătea ceva ce mirosea bine.

– Ce avem la micul dejun? întrebă el.

– Clătite cu gem de căpșuni.

Dane pufni.

– Nu a existat niciodată făină în casa mea.

– Știu. De asta am adus eu.

Sănătoasă treabă. Dane nu se supără. Îi plăcea la nebunie cînd gătea altcineva. Cînd lucrau de-abia mîndrau cîte ceva, așa că nu-l deranja să mînce mîncare slab nutritivă cînd aveau timp. La naiba, nu trebuia să-i placă ciupercile. Aveau gust exact ca mazărea verde proaspătă și necoptă cu boabele moi încă. Mîncase o grămadă de mazăre cînd fusese puști, preferînd-o fasolei.

– Deci ce te-a ținut treaz azi-noapte? îl întrebă el pe Trammell. Ceva deosebit?

– Nu, a fost doar una din acele noapți cînd începe un vis ciudat ori de cîte ori ațipești.

Era caraghios modul în care visele veneau și plecau. Toți polițiștii aveau vise, dar el și cu Trammell trecuseră printr-o perioadă proastă cu cîțiva ani în urmă, chiar după împușcături; visele reveneau în fiecare seară. Cei mai mulți polițiști treceau prin carieră fără să-și folosească armele de foc, dar Dane și Trammell nu fuseseră atît de norocoși.

Încercaseră să găsească un suspect ca să-l interogheze cu privire la o încăierare armată și fuseseră conduși de prietena pisăloagă a acestuia drept în mijlocul unui trafic de droguri condus de nimeni altul decît de însuși suspectul. Asta îi cam dezumflase pe tipi; nu fu-

seseră prinși de nici un detectiv vigilant, dar de data asta își găsiseră nașul.

În acel timp, în loc să iasă pe vreo fereastră sau să se ascundă în vreo gaură de șarpe, Dane și Trammell se lăsaseră la pământ într-o altă cameră și rămăseseră acolo pentru cele mai lungi cinci minute din istorie.

Cînd veniră ajutoare formate din polițiștii din preajmă, în uniformă sau nu, care auziseră apelul lui Dane „ofițer sub foc”, trei dintre infractori și prietena tipului fură doborîți. Fata și unul dintre bărbați muriră. Un glonț ricoșase, se făcuse așchii, parte din el lovindu-i pe Dane în spate, de-abia ocolindu-i șira spinării. Era de-ajuns că îi rupsesse o coastă și îi făcuse o gaură în plămînu drept. Lucrurile fuseseră cam confuze acolo, dar își putea aminti cum Trammell îngenunchease lîngă el și îl legase cu o fașă albastră încercînd să oprească sîngerarea. Trei zile de îngrijire intensivă, în total cincisprezece de spitalizare, și nouă săptămîni trecuseră înainte să fie capabil să reînceapă serviciul. Da, amîndoi avuseseră coșmaruri un timp după treaba asta.

Chiar cînd Trammell servi clătitele, sună telefonul. Dane se întinse să ridice receptorul și în același timp țiu și pager-ul lui Trammell.

– Drace! spuseră amîndoi, uitîndu-se unul la altul.

– E sîmbătă, ce naiba! țipă Dane în receptor. Azi sîntem liberi.

Ascultă atent în timp ce Trammell luă repede o înghițitură de cafea, apoi oftă.

– Da, în regulă. Trammell e aici, venim imediat.

– Ce, ne-a amînat ziua liberă? vru Trammell să știe în timp se îndreptau către ușă.

– Stroud și Keegan deja lucrează la altceva. Worley a sunat că se simte rău în dimineața asta. Freddie e în cabinetul dentistului, are un abces la un dinte. Se mai întîmplă și lucruri din astea; nu are rost să ne enervăm. Conduc eu.

– Deci unde mergem?

Dane îi dădu adresa, în timp ce se suiau în mașina

lui, și Trammell o notă.

– A sunat un bărbat zicînd că soția lui e rănită. Au trimis un EMT, dar un ofițer de patrulă a ajuns acolo înaintea lor. A aruncat o privire prin jur, l-a concediat pe EMT și a chemat omuciderea.

Le luă zece minute să ajungă la adresa respectivă, dar găsiră drumul corect. Strada era aproape blocată de mașini de poliție, o camionetă cu medici și diferite vehicule ale autorităților. Ofițeri îmbrăcați în civil stăteau de jur împrejurul pajiștii, iar vecinii se strînseseră grupuri-grupuri, unii dintre ei aflîndu-se încă în pijama. Dane îi studie automat pe privitori, căutînd ceva care nu se potrivea, pe cineva străin de acele locuri sau prea puțin interesat. Era uimitor cît de des se învîrtea criminalul pe acolo.

Își luă în grabă jacheta bleumarin și cravata de pe spătarul scaunului, lăsînd-o lejeră în jurul gîtului. Cumva, observa că Trammell reușise să-și pună cravata impecabil. Se mai uită încă o dată. La naiba, nu-i venea să creadă! Ticălosul își alesese un costum italian la două rînduri pe care să-l poarte *în ziua sa liberă!* El pur și simplu se îmbrăcase cu jachetă albastră cînd ieșise din casă.

Uneori își făcea griji în privința lui Trammell.

Își arătară insignele polițistului de la ușa, iar acesta se dădu la o parte ca să-i lase să intre.

– Fir-aș la naibii! spuse Dane pe un ton jos, uitîndu-se în jur.

– Și eu! exclamă Trammell la fel de șovăitor.

Scenele crimelor nu erau ceva nou. După un timp, poliștii ajungeau într-un punct cînd crimele violente deveneau obișnuite, în felul lor. Înjunghierile și împușcăturile erau nimica toată. Dacă l-ar fi întrebat cineva cu o jumătate de oră în urmă, Dane ar fi spus că el și Trammell erau detectivi de mult timp și foarte greu de șocat.

De data asta însă era altfel. Sîngele era împrăștiat peste tot, pe pereți, pe podea, chiar și pe tavan. Era și în bucătărie, și urma de sînge care ducea de acolo în

sufragerie se termina într-un hol ascuns vederii.

Încercă să-și imagineze lupta care să fi împrăștiat sângele așa de tare.

Dane se întoarse către polițistul în civil care păzea ușa.

– A venit laboratorul de criminalistică?

– Nu încă.

– La naiba! spuse el. Cu cât laboratorul venea mai târziu, cu atât scena era mai compromisă. Tulburarea era inevitabilă, pînă cînd legiștii descopereau victima și securizau zona imediat. Dar legiștii erau acolo și casa era ticsită de polițiști atît în civil cît și în uniforme, care foteau prin jur și făceau valuri.

– Nu lăsa pe nimeni să intre, în afară de băieții lui Ivan, îi spuse el ofițerului. Ivan Schaffer era șeful echipei de criminalistică. O să fie enervat de treaba asta.

– Locotenentul Bonness e pe drum.

– Pe el îl poți lăsa să intre, replică Dane strîmbîndu-se.

Casa, confort doi, nu avea nimic ieșit din comun. Sufrageria era mobilată cu o canapea și scaune asortate, cu o nelipsită măsuță de cafea și alte mese pentru veioze, în timp ce în fața televizorului se afla un scaun pliant mare, ocupat acum de un bărbat năucit, cam la patruzeci de ani sau chiar cincizeci, probabil soțul victimei. Acesta dădea răspunsuri monosilabice la întrebările pe care i le puneau un alt ofițer în uniformă.

Victima era în dormitor. Dane și Trammell își făcură loc prin mulțime și intrară în încăperea mică. Fotografii sosise deja și își făcea meseria, dar fără obișnuita-i nonșalanță.

Femeia goală zăcea întinsă în spațiul strîmt dintre perete și noptieră. Fusese înjunghiată în mod repetat – sfirtecătă, mai bine-zis. Încercase să fugă și cînd fusese încolțită în dormitor încercase să se lupte, dovadă fiind rănile adînci de pe brațele ei. Fusese aproape decapitată, avînd sîinii mutilați de numărul rănilor adînci și toate degetele tăiate. Dane se uita de jur împrejurul camerei, dar nu văzu bucățile care lipseau. Patul era făcut impe-

cabil, deși pătat de sînge.

– S-a găsit arma? întrebă Dane. Un ofițer de patrulă dădu din cap în semn că da.

– Era chiar lîngă cadavru. Un cuțit *Ginsu* din bucătărie. Ea avea un set întreg. Arăta așa cum spune reclama: „Cred că-i voi lua și soției cîteva”.

Un alt ofițer de patrulă pufni:

– N-aș crede asta dacă aș fi în locul tău, Scanlon.

Dane ignoră umorul negru pe care toți polițiștii îl savurau ca să-i ajute să depășească lucrurile urite pe care le vedeau.

– Dar degetele?

– Nu. Nu e nici urmă de ele. Trammell oftă.

– Cred că mai bine am discuta cu soțul.

Era știut că majoritatea omuciderilor, cu excepțiile rare ale celor făcute în grup, erau comise de către cineva care cunoștea victima: un prieten, vecin, colaborator sau rudă. Cînd victima era o femeie, lista obișnuită de suspecti se îngusta din ce în ce mai mult, deoarece criminalul era în mod aproape invariabil soțul sau iubitul ei. De cele mai multe ori criminalul era cel ce „descoperea” cadavru și raporta crima.

Se întoarseră în sufragerie și Dane se uită cu coada ochiului la ofițerul care îl interoga pe soț. Ofițerul veni spre el.

– A spus ceva? întrebă Dane.

Ofițerul scutură din cap.

– Nu prea răspunde la întrebări. A spus că pe soția lui o cheamă Nadine, iar numele lui este Vinick, Ansel Vinick. Trăiau împreună de douăzeci și trei de ani. În afară de asta, nu a spus nimic.

– El a sunat?

– Mda.

– În regulă. Îl luăm noi la rînd.

El și Trammell se dușeră către domnul Vinick. Dane se așeză pe canapea, iar Trammell trase mai aproape celălalt scaun înainte să se așeze, bîgîndu-l efectiv pe domnul Vinick la mijloc.

– Domnule Vinick, eu sînt detectivul Hollister, iar acesta este detectivul Trammell. Am dori să-ți vorbim, să-ți punem cîteva întrebări.

Domnul Vinick se uită fix în podea. Mîinile lui mari atîrnau moi peste brațele capitonate ale șezlongului.

– Sigur, spuse el tîmp.

– Dumneata ți-ai găsit soția?

El nu răspunse, continua doar să se uite țintă în pămînt. Trammell interveni:

– Domnule Vinick, știu că e greu, dar avem nevoie de cooperarea dumitale. Dumneata ai sunat la poliție?

El scutură încet din cap.

– N-am sunat la nici o poliție. Eu am sunat la 911.

– La ce oră? întrebă Dane. Ora va fi înregistrată, dar mincinoșii se încurcau la cele mai simple detalii. Chiar acum, Vinick era suspect, în ciuda faptului că era căsătorit cu victima.

– Nu știu, murmură Vinick. Respiră adînc și păru să facă un efort de concentrare. Pe la șapte și jumătate, sau cam așa ceva, cred. Își frecă fața cu o mîină tremurătoare. Am ieșit de la lucru la șapte. Mi-a luat cam douăzeci de minute să ajung acasă.

Dane prinse privirea lui Trammell. Văzuseră destui morți ca să știe că doamna Vinick era moartă de mai multe ore și nu numai de o oră și jumătate. Medicul legist va stabili ora decesului, dacă domnul Vinick va fi fost la lucru la acea oră, iar dacă martorii vor putea depune mărturie că nu plecase, atunci vor recurge la alte posibilități. Poate că avusese vreun iubit; poate că cineva încălzea locul domnului Vinick cînd el lucra de noapte.

– Unde lucrezi?

Nu veni nici un răspuns. Dane încercă din nou:

– Domnule Vinick, unde lucrezi?

Vinick se foi și rosti numele unei companii locale de transport.

– Lucrezi în mod normal în schimbul trei?

– Mda. Lucrez pe doc, încarc și descarc remorci.

Cele mai multe vagoane sosesc seara, ca să livreze în timpul zilei.

– La ce oră ai plecat azi-noapte la lucru?

– Ca de obicei. În jur de zece.

Erau pe fâgașul cel bun fiindcă primeau, în sfârșit, răspunsuri.

– Pontezi cartela? întrebă Trammell.

– Da.

– O pontezi cum ajungi sau aștepți pînă cînd începe tura?

– Cum ajung. Schimbul începe la zece și jumătate. Avem o jumătate de oră că să mîncăm, apoi ieșim din schimb la șapte.

– Aveți pauză de masă o oră?

– Da.

Se părea că noaptea domnului Vinick era acoperită. Vor certifica totul, tot ce le spusese, dar asta nu va fi o problemă.

– Ai observat ceva neobișnuit azi-dimineață? întrebă Dane. Înainte să intri în casă, vreau să zic.

– Nu. Ei, ușa era închisă. Nadine se scoală de obicei și îmi deschide, apoi pregătește micul dejun.

– De obicei vii pe ușa din față sau prin spate?

– Prin spate.

– Ce ai văzut cînd ai deschis ușa?

Bărbia domnului Vinick tremură.

– La început nimic. Obloanele erau trase și luminile stinse. Era întuneric. Mi-am imaginat că Nadine dormise mai mult.

– Ce ai făcut?

– Am aprins lumina în bucătărie.

– Și apoi ce ai văzut?

Domnul Vinick înghiți în sec. Deschise gura, dar nu reuși să vorbească. Își puse mîna la ochi.

– S... sînge, reuși el să zică. Peste... peste tot. Doar că... arăta precum ketchup-ul la început. Mi-am imaginat că a scăpat o sticlă de ketchup și a spart-o, după cum era împrăștiat. M-a speriat. Am crezut că trebuie să

se fi tăiat rău. Am strigat-o și am fugit în dormitor după ea. Se opri, neputînd să mai continue povestea. Începu să tremure și nu observă cînd Dane și Trammell se ridicară și plecară, lăsîndu-l singur cu durerea și oroarea lui.

Ivan Schaffer împreună cu un ajutor sosiră cu pungile lor și dispărură în dormitor să adune probele pe care le mai puteau salva. Locotenentul Gordon Bonness sosi după ei. Se opri chiar în ușă, șocat.

– La dracu', murmură el.

– Asta pare să fie concluzia, îi spuse Trammell lui Dane urmîndu-l pe locotenent.

Bonness nu era un tip prăpăstios, chiar dacă era din California și putea avea niște idei ciudate asupra unor lucruri. El era corect în felul lui de a conduce unitatea, ceea ce Dane considera a fi o recomandare bună, și era tolerant cu diferitele obiceiuri ale detectivilor de sub comanda lui.

– Ce aveți pînă acum? întrebă Bonness.

– O doamnă făcută bucăți și un soț care a fost la lucru. Îi vom verifica alibiul, dar oamenii mei spun că e curat, replică Dane.

Bonness oftă.

– Poate vreun iubit?

– N-am ajuns chiar atît de departe.

– Bine. Să ne mișcăm repede. Isuse, uită-te la pereții ăștia.

Intrară în dormitor și locotenentul se albi la față.

– Să fiu al naibii! spuse el din nou. E groaznic.

Dane îi aruncă o privire gînditoare și stomacul i se strînsese. Un fior rece îi urcă pe șira spinării. Groaznic. Da, asta era groaznic. Iar el deveni brusc mult mai îngrijorat ca înainte.

Îngenunche lîngă Ivan în timp ce vlăjganul înalt căuta sîrguincios fibre, păr, orice putea fi analizat și putea da soluții.

– Ai găsit ceva?

– Nu știu pînă nu mă duc la laborator. Ivan se uită

de jur împrejur. Ar ajuta să găsim degetele. Poate găsim ceva piele pe sub unghii. Oamenii mei caută în gunoiul vecinilor. Aici nu sînt tomberoane, așa că asta e.

– A fost violată?

– Nu știu. Nu sînt urme de spermă.

Sentimentul de groază al lui Dane se intensifica treptat. Crima păruse simplă, dar se complica. Simți o alarmă prin tot corpul.

O luă iar pe urme pînă în bucătărie. Trammell veni cu el și rămaseră amîndoi acolo, uitîndu-se atent. Lui Nadine Vinick îi plăcuse, evident, să gătească; bucătăria era mult mai modernă decît restul casei, cu aplicații strălucitoare, ca o mică insulă pentru gătit cu o varietate de oale din aluminiu. La un capăt la mesei se afla un tocător și un set de cuțite *Ginsu* din care lipsea unul, aranjate pe un raft.

– Cum a intrat blestematul? murmură Dane. A căutat cineva semne de intrare forțată sau au pus placa aia cum că soțul a făcut-o?

Trammell lucrase destul de mult cu el ca să-l citească.

– Ai vreun sentiment?

– Da. Unul neplăcut.

– Nu crezi că are vreun prieten?

Dane ridică din umeri.

– Poate da, poate nu. Numai locotenentul a spus că pute ceva. Așa este. Și mă face să mă simt jenat. Hai să vedem, poate aflăm cum a intrat.

Nu dură mult. În dormitor, pe sita ferestrei, era o tăietură mică. Sita era la locul ei, dar neprinsă în ținte, și ivărul era deschis.

– Îi aduc pe Ivan, spuse Trammell. Poate găsește amprente sau niște urme.

Sentimentul lui Dane se înrăutățea. O intrare forțată punea situația în lumină diferită, indicînd un străin. Se punea că nu fusese un țîlhar care devenise violent cînd doamna Vinick îi apăruse în față. Un țîlhar obișnuit ar fi fugit, probabil, și, chiar dacă ar fi atacat-o, ar fi fost

rapid. Atacul asupra doamnei Vinick fusese vicios și prelungit. Bolnav.

Se înapoie în bucătărie. Oare prima confruntare avu-
sesse loc acolo sau doamna Vinick îl văzuse pe intrus și
încercase să fugă pe ușa din spate, ajungînd în bu-
cătărie înainte ca el să o prindă? Dane se uita la apli-
cații, ca și cînd acestea i-ar fi putut povesti. Se încruntă
ușor și se îndreptă către filtrul de cafea de genul celor
instalate deasupra dulapului ca să ocupe spațiu mai
puțin. Carafa cuprindea aproape cinci cești de cafea.
Atinse recipientul cu dosul degetelor. Filtrul avea un
buton automat care încălzea timp de două ore. Un pa-
har plin ochi cu cafea era așezat pe masă. Arăta de
parcă nu fusese atins încă de la umplere. Băgă degetul
în lichidul negru. Rece.

Scoase o pereche de mănuși chirurgicale din buzu-
nar și le trase pe mîini. Începu să deschidă dulapurile,
atingîndu-le cu grijă rama de metal. Al doilea dulap
scoase la iveală un borcan cu cafea decofeinizată.
Doamna Vinick o putea bea seara, tîrziu, fără să-și facă
probleme că va dormi prost.

Își făcuse un ibric cu cafea și îl lăsase acolo în bu-
cătărie. Tocmai își turnase prima ceașcă și îndepărtase
carafa de pe placa de încălzit. Ușa de la sufragerie era
în spatele ei, către dreapta. Dane făcu gestul ca și cînd
tocmai și-ar fi turnat cafeaua, stînd acolo unde s-ar fi
aflat ea. După plasamentul ceștii pe masă, ea ar fi stat
ușor în stînga filtrului de cafea. De acolo îl văzuse pe
intrus, chiar cînd punea carafa la loc. Filtrul avea o
suprafață întunecată, strălucitoare, ca aceea a unei
oglinzi, în spatele unui ceas încastrat. Dane își îndoi
genunchii încercînd să se micșoreze pînă la înălțimea
generală a doamnei Vinick. Deschiderea ușii era reflec-
tată pe suprafața filtrului.

Ea nici măcar nu-și ridicase ceașca de cafea. Vă-
zuse reflexia intrusului și se răsucise, poate gîndindu-se,
în acel moment, că soțul ei uitase ceva și se întorsese
acasă. Cînd ea își dădu seama de greșală, el deja o

atacase.

Probabil că ea nu stătuse goală în bucătărie, deși Dane era polițist de mult timp ca să știe că totul era posibil. Așa era încă un sentiment acut.

Dar criminalul o dezbrăcase probabil când începuse.

Ciudat era că fusese violată aici, în bucătărie, sub amenințarea cuțitului. Lipsa evidentă a spermei nu însemna nimic; după atâtea ore și după lupta care se dăduse acolo ar fi trebuit un medic legist care să judece faptele. Și de cele mai multe ori violatorii nu ajungeau la orgasm. Nu orgasmul era scopul violului.

După viol începuse să lucreze cu cuțitul. Până atunci ea fusese terorizată, dar plină de speranța că atunci când el va termina va pleca. Când el a început să o taie, ea și-a dat seama că intenționa să o omoare și atunci a început să se lupte pentru viața ei. El o scăpase ca o pisică ce se juca cu un șoarece, lăsînd-o să creadă că se eliberase, înainte să o prindă din nou. De cîte ori jucase acest joc bolnav înainte să o îngrămădească în dormitor?

Ce purta ea? Îi luase ucigașul hainele ca suvenir sau ca trofeu?

– Ce e? întrebă Trammell încet din prag privind-și partenerul intens.

Dane își ridică privirea.

– Unde-i sînt hainele? întrebă el. Cu ce era îmbrăcată?

– Poate știe domnul Vinick. Trammell dispăru și se reîntoarse în mai puțin de un minut.

– Tocmai se schimbase în cămașa de noapte când a plecat el la lucru. A spus că era albă cu imprimeu bleu.

Începură să se uite după hainele care lipseau. Era ai naibii de ușor să le găsească. Trammell deschise ușile rabatabile care ascundeau mașina de spălat și iat-o, așezată frumos peste vrafal de haine din coșul de rufe. Rochia era pătată de sînge, dar nu motolită. Nu, ea nu fusese îmbrăcată cu ea când începuse atacul. Probabil că stătuse pe podea și sîngele o pătase mai tîrziu.

Dane se uită lung la ea.

– După ce a violat-o și a ucis-o, ticălosul i-a pus cămașa de noapte la rufe murdare?

– Violată? întrebă Trammell.

– Mai mult ca sigur.

– Nu am atins clanța; Ivan poate va lua vreo amprentă; el a intrat fără mănuși în cel de-al doilea dormitor.

Dane avu o altă presimțire rea, care îi plăcea încă și mai puțin decât decât cea precedentă.

– Mi-e teamă că o să ștergem toate urmele, spuse el încet.

Capitolul 3

Nu fusese o amintire.

Ea știa asta pentru că avea reveniri în timpul zilei, amintiri înspăimântătoare și oribile care o secătuiau, o copleșeau și o lăsau extenuată când revenea la realitate.

Marlie știa detaliile coșmarului ei, îi erau la fel de familiare ca și propria-i mustră, detaliile care-i veniră în minte toată ziua fuseseră noi, diferite. Când se trezi din stupoarea după-amiezei trecute, reuși să-și amintească mult mai mult decât strălucirea lamei de cuțit și fu atât de obosită, încât de-abia se ținea pe picioare. Se dusese la culcare devreme și dormise adânc, fără vise, pînă în zori.

Memoria îi crease imagini toată ziua; de abia își revenea după una cînd o alta, vie și oribilă, îi pătrundea în conștiință. Nu i se mai întîmplase așa ceva; viziunile fuseseră copleșitoare și extenuante, da, dar ea și le aminti pe loc. Atacurile continue o lăsaseră năucă și toropită. De mai multe ori fusese tentată să-l sune pe doctorul Ewell și să-i spună despre această nouă simțire, dar ceva o reținu.

O femeie fusese omorîtă. Era real. Domnul să o ajute, acel sentiment îi revenise, dar era diferit și ea nu știa ce să facă. Viziunea fusese puternică, mai puternică decît fusese vreodată, dar nu știa cine fusese victima și nu putea spune unde se întîmplase. Înainte întotdeauna avusese o idee, dăduse niște detalii despre identitate și localizare, dar nu și de data asta. Se simțea dezorientată, mintea îi era ascuțită, dar incapabilă de a prinde semnalul, ca un ac de compas care căuta un pol magnetic ce nu se afla acolo.

Îl văzuse pe criminal iar și iar în minte și de fiecare

dată ieșiseră la suprafață mai multe detalii, ca un vînt care risipea straturile de ceață. Și de fiecare dată ea se ridica dintr-o reluare a viziunii, mai extenuată ca înainte, mai îngrozită.

Ea văzuse prin ochii lui.

Mintea lui fusese cea care o captase pe a ei, forța mentală a furiei lui străpunsese prin cei șase ani de beznă binecuvîntată a minții ei, readucîndu-i puterea la viață. Nu că o atrăsese; nu. Uriașul val de energie mentală fusese inofensiv, fără contururi; el nu-și dăduse seama ce face. Oamenii obișnuți nu-și imaginau nici odată că aceia care receptau semnalele electrice al gîndului existau, că erau oameni cu mintea atît de sensibilă, încît puteau citi semnele energetice ale unor evenimente ce vor urma. Nu că acest bărbat ar fi fost la fel de normal ca și ceilalți în ceea ce privește lipsa de activitatea extrasenzorială, dar Marlie făcuse distincția pentru sine. Oamenii obișnuți erau cei ce nu conștientizau. Ea avea conștientizarea și fusese dată la o parte în urmă cu șase ani, cînd trăise un coșmar ce încă o mai urmărea. Traumatizată, acea zonă a creierului ei se blocase. Timp de șase ani trăise ca o persoană normală și se bucurase de acest lucru. Voia să ducă în continuare această viață. Se lăsase încet, de-a lungul anilor, să creadă că acea conștientizare nu se va mai întoarce. Greșise. Poate că minții ei îi trebuise mult timp ca să se vindece, dar viziunile se reîntorseseră mai puternice și mai extenuante ca oricînd.

Și văzuse prin ochii unui criminal. O parte din ea încă spera... ce? Că nu fusese adevărat, la urma urmei, că își pierdea mințile? Va fi deziluzionată, mai degrabă, decît să accepte faptul că viziunile se reîntorseseră, că viața normală luase sfîrșit?

Răsoise ziarul de duminică, dar nu se putuse concentra; revenirea amintirilor era prea frecventă, prea puternică. Nu găsise nicăieri mențiunea despre un criminal tras la răspundere. Poate că existase și ea, pur și simplu, sărise peste asta; nu știa. Poate că nu se întîm-

plase pe undeva prin apropiere, ci printr-o întâmplare intrase pe unda de semnale mentale ale criminalului. Dacă femeia locuise într-un alt oraș, să zicem în Tampa sau Daytona, ziarele din Orlando nu publicau anunțul. Marlie nu va afla niciodată identitatea sau adresa femeii.

O parte din ea era lașă. Nu voia să știe, nu voia ca acest lucru să devină iar parte din viața ei. Construisese ceva solid și puternic acolo, în Orlando, ceva ce se va distruge dacă ea se va implica din nou. Știa exact ce se va întâmpla: neîncrederea, urmată de batjocorire. Apoi oamenii vor fi forțați să accepte adevărul, vor deveni bănuitori și fricoși. Vor dori să-i folosească talentul, dar nu să-i fie prieteni. Oamenii o vor evita; copiii se vor zgîi pe ferestre și vor fugi, țipînd dacă ea se va uita după ei. Cei mai mari o vor numi „vrăjitoarea”. Vreun fanatic religios va murmura în mod inevitabil ceva despre „lucrarea diavolului” și grupuri sporadice vor poposi în fața casei ei. Nu, nu va fi atît de proastă, încît să se implice iar în așa ceva.

Dar nu putea înceta să nu se gîndească la femeie. Avea nevoia acută de a-i ști numele cel puțin. Cînd murea cineva trebuia să i se știe numele. Semn al imortalității care spunea: persoana aceasta a existat. Această persoană a fost aici. Fără nume era doar o umbră.

Deci acum, tremurînd de oboseală, deschise televizorul și așteptă, uimită, să vină știrile. Aproape că ațipi de cîteva ori, dar se scutură.

- Probabil că nu e nimic, murmură ea cu glas tare. Stai degeaba, asta e. Simți un confort ciudăt, dar se obișnuise. Temerile intime ale fiecăruia erau diferite și ea putea fi mai degrabă nebună decît sănătoasă.

Ecranul televizorului licări în timp ce spicherii vorbeau despre altceva, de data asta afectînd un minut întreg nenorocirilor din vecinătate. Marlie clipi, terorizată brusc că imaginile se vor suprapune peste cele mentale ale ei, așa cum se întîplase în trecut cînd recepta emoțiile oamenilor pe care îi privea. Nu se întîmplă nimic. Minteia ei rămase albă. După o clipă se relaxă,

oftînd ușurată. Acolo nu era nimic, nici urmă de dispe-
rare și neajutorare. Începu să se simtă ceva mai veselă;
dacă nu primea acele emoții și imagini ca în trecut poate
că înnebunea puțin.

Continuă să se uite și deveni agitată din nou. Se
lăsă pradă oboselii, moțai un pic, deși încerca să stea
trează pe timpul teledifuziunii.

„...Nadine Vinick...”

Marlie tresări violent cînd numele îi răsună în minte
conștientizarea ei amplificîndu-l cînd fu rostit de spicher.
Se luptă să se ridice în șezut pe canapea, nedîndu-și
seama că alunecase în timp ce moțăia. Inima îi bătea
puternic în piept și își auzi respirația panicată pe cînd
privea la televizor.

„Poliția din Orlando nu dă informații despre moartea
prin înjunghiere a doamnei Vinick, întrucît cazul este sub
anchetă.”

O fotografie a victimei apărui pe ecran. Nadine Vinick.
Asta era femeia pe care Marlie o văzuse în viziune. Nu îi
auzise niciodată numele înainte, dar avu un simț puter-
nic al recunoașterii, prea puternic ca să-l ignore. Doar
auzind numele la televizor și îi bubuia în mine.

Deci era adevărat, real. Totul. Conștientizarea se re-
întorsese. Și îi va zdrobi viața din nou, dacă va acționa
în vreun fel.

Luni dimineața Dane se uita la fotografiile scenei
crimei, examinînd fiecare detaliu în parte iar și iar, lă-
sîndu-și gîndurile să zburde, sperînd că vreo chestiune
minoră, neînsemnată, îi va sări în ochi, că un anumit
lucru îi va da vreo indicație, oricare ar fi aceea. Nu
aveau de ce se lega, absolut nimic. Un vecin de pe
stradă auzise cîinele lătrînd cam pe la ora unsprezece,
se gîndi el, iar apoi se opri. Domnul Vinick fusese, evi-

dent, la lucru; îl ajutase pe un alt muncitor să descarce un vagon, aproape tot timpul. Medicul legist nu reușise să dea ora exactă a morții fiindcă nu existase nici un martor, și orarul includea jumătatea de oră dinaintea plecării domnului Vinick la serviciu. Dane avea încă un sentiment puternic: nu Vinick o făcuse. După spusele colegilor săi de muncă domnul Vinick arătase complet normal când venise la lucru, glumind. Ar fi trebuit să fie un adevărat monstru, ceea ce domnul Vinick nu părea, ca să-și fi măcelărit soția, s-o fi curățat și schimbat de haine cu răceală și apoi să fi plecat la lucru fără nici o umbră de nervozitate.

Nu exista nici urma de spermă, deși medicul legist zisese că forțarea vaginului arăta că doamna Vinick fusese penetrată violent. Nu gășiseră amprente străine în jurul casei, cu excepția celor ale polițistilor din Orlando. Nu existau mostre de păr pubian sau de alt fel. Nu existau amprente. Și nu gășiseră degetele lui Nadine Vinick.

– Nu avem nimic, murmură el aruncând fotografiile pe pupitrul său.

Trammell încuviință mormăind. Amîndoi erau obosiți; de abia făcuseră o pauză în patruzeci și opt de ore, de când intraseră prima dată în casa lui Vinick. Și cu fiecare oră care trecea, șansele de a-l găsi pe criminalul doamnei Vinick se reduceau. Crimele fie se rezolvau repede, fie tindeau să nu se rezolve deloc.

– Uită-te la lista cu gunoiul lor. El îi întinse lui Dane o listă clasificată. Gunoi tipic: resturi menajere, câteva reviste, niște corespondență neinteresantă, șervețele de hîrtie, o cutie de pizza cu două felii rămase în ea, filtre de cafea uzate, o listă veche de cumpărături, programul TV pe săptămîna trecută, o hîrtie mîzgălită cu niște numere, o cartelă telefonică învechită, mai multe tuburi de spray goale, niște ziare de acum două săptămîni – evident, familia Vinick nu fusese la reciclare. Nimic nu era neobișnuit.

– Dar numerele de telefon? întrebă el.

– Tocmai au sunat la ambele.

Trammell se lăsă pe spate în scaunul său și își propti picioarele în pantofii italienesti pe pupitru.

– Unul este de la magazinul de livrare al pizzei, cel de-al doilea de la compania de cablu.

Dane se încruntă. Se sprijini pe spate în scaunul său și își întinse picioarele pe birou. El și Trammell se uitară unul la altul din spatele birourilor lor. Uneori creierul le lucra mai bine în poziția asta.

– Deservirea pizzei presupune venirea unui intrus în casa asta și șansele ca aceia de la compania de cablu să fi trimis un depanator sînt egale.

Fața smeadă a lui Trammell era gînditoare.

– Nici măcar un depanator nu ar fi venit noaptea.

– Și probabil sperăm prea mult ca doamna Vinick să fi comandat o pizza la o oră atît de tîrzie din noapte ca să fie măcelărită. Analiza stomacului ei conține...

Dane își întinse brațul drept și căută printre foile răvășite de pe pupitrul său, ridicînd-o în cele din urmă pe cea după care se uita.

– Uite-o. Doctorul spune că nu mîncase nimic de cel puțin patru sau cinci ore. Nici pizza. Așa că aceea din tavă era de mai devreme, cel puțin de la prînz. Poate de o zi, două. După toate probabilitățile se poate să nu fi fost nici un furnizor de pizza.

– Vom afla de la domnul Vinick cînd exact a comandat pizza,

– Și compania de cablu ne poate spune dacă au trimis vreun depanator la casa familiei Vinick.

– Deci se poate ca doi intruși să fi fost în casă. Furnizorul de pizza ar fi fost ținut la ușă, dar ar fi putut-o vedea de acolo. Iar depanatorul ar fi fost în casă.

– Femeile discută cu depanatorii, zise Dane îngustîndu-și ochii și urmărindu-și firul gîndirii. Poate l-a rugat să nu facă zgomot, din moment ce soțul ei lucra de noapte și acum dormea. Tipul spune că da, și el lucra de noapte și era greu. Unde lucrează soțul ei? Iar ea îi spune unde și cînd pleacă și cînd se întoarce. De ce să

se îngrijoreze? La urma urmei, l-ar fi angajat compania de cabluri dacă nu era un bun cetățean? Femeile nu gîndesc atunci cînd lasă un depanator să intre și vorbesc vrute și nevrute cînd lucrează.

– În regulă. Trammell luă un bloc notes și îl propti pe genunchi. Unu: verificăm cu domnul Vinick cînd exact s-a livrat pizza și poate obținem o descriere a comisionarului.

– A comisionarului? Putea să fi fost o fată. La fel și depanatorul.

– Persoana cu depanarea, corectă Trammell. Posibil. Dacă nu, atunci luăm numele pizzeriei și ne ducem acolo. Facem la fel și cu compania de cablu.

Dane se simți mai bine. Cel puțin lucrau și ajunseseră într-o direcție de cercetare.

Telefonul lui sună. Era lînia de interfon. Apăsă butonul și ridică receptorul.

– Dane, zise locotenentul Bonness. Tu și cu Trammell veniți în biroul meu.

– Imediat. Închise receptorul. Locotenentul vrea să ne vadă.

Trammell își coborî picioarele și se ridică.

– Ce ai mai făcut acum? se plînsese el. Dane ridică din umeri.

– Nimic din ce știu. El era în mod sigur imaginea de film a unui polițist dur, dar avea abilitatea de a merge pe vîrfuri și de a-i descoase pe oameni. Se întîmplă. Nu avea prea mare răbdare cu căpoșii.

Biroul ofițerului avea două ferestre interioare mari; lîngă locotenent o vîzură pe femeie stînd cu spatele la ușă.

– Cine este? murmură Dane, iar Trammell scutură din cap. Dane bătu o dată în geam, iar locotenentul Bonness le făcu semn să intre.

– Intrați și închideți ușa.

Imediat ce intrară, el spuse:

– Marlie Keen, acesta este detectivul Hollister și acesta detectivul Trammell. Ei se ocupă de cazul Vinick.

Domnișoara Keen are o informație interesantă.

Trammell luă loc de cealaltă parte a pupitrului locotenentului, departe de domnișoara Keen. Dane se sprijini de perete de cealaltă parte, nu chiar în raza ei vizuală, dar undeva de unde-i putea vedea fața. Ea nici nu se uita la el sau la Trammell, și nici la locotenent. În schimb, părea să se concentreze asupra obloanelor care ascundeau ferestrele exterioare.

Fu liniște cît ea se adună. Dane o privi curios. Era așa de tensionată, încît aproape că-i vedea mușchii încordați. Ceva vag îl intriga, ceva care îl făcu să nu-și ia ochii de la ea. Nu era o frumusețe, deși avea trăsături regulate și ochi frumoși, dar în mod sigur nu făcea nimic ca să atragă. Purta pantofi negri, joși, o fustă neagră și strîmtă de blugi, care îi ajungea pînă la jumătatea pulpei piciorului și o bluză albă, fără mîneci. Avea un păr curat și negru pe care-l purta strîns într-un coc sever. Cam la treizeci de ani, presupuse, cu ochiul lui format de polițist. Greu de spus, avînd în vedere că stătea pe scaun, dar probabil că era de înălțime medie, poate ceva mai scundă. Un pic mai slabă decît îi plăcea lui; avea poate vreo cincizeci de kilograme; el prefera femeile ceva mai plinuțe.

Își ținea mîinile în poală. Se pomeni privindu-le: subțiri, cu oase fine, fără bijuterii, și care îi arătau starea de tensiune, chiar dacă el nu ar fi observat-o.

– Sînt parapsihică, spuse ea amărîtă. El de abia se ținu să nu pufnească a dispreț. Privirea lui o întîlni pe cea a lui Trammell spunînd: „Încă una din ciudatele idei californiene ale locotenentului!” Noaptea trecută, vineri, conduceam spre casă ieșind de la cinema, continuă ea pe un ton monoton și egal care nu se diminua. O voce de fumătoare, se gîndi el, cu excepția faptului că era ferm convins că ea nu fuma. Nu era genul vicios. Tocmai părăsisem autostrada cînd am început să am viziunea unei crime care se-ntîmpla. Viziunile... sînt co-pleșitoare. Am reușit să trag pe dreapta.

Se opri, de parcă i-ar fi fost silă să continue, iar

Dane o privi strângîndu-și mîinile pînă cînd acestea rămăseseră fără culoare. Ea respiră adînc.

– Am văzut prin ochii lui, spuse ea încet. S-a urcat pe fereastră.

Dane se încordă, îndreptîndu-și atenția spre fața ei. Nu trebuia să se uite la Trammell ca să știe că și atenția lui se ascuțise.

Recitalul continua pe un ton slab, cadentat, hipnotic. Ochii îi erau măriți și priveau în gol, de parcă se uita în interiorul ei.

– În cameră e întuneric. El așteaptă pînă cînd ea rămîne singură. O aude în bucătărie, vorbindu-i soțului ei. Soțul pleacă. El așteaptă pînă ce mașina soțului ajunge în stradă, apoi deschide ușile și începe să vorbească. Se simte ca vînătorul după pradă. Dar ea este calmă. E în bucătărie, tocmai își toarnă o ceașcă de cafea. Îl aude și se răsucește. Spune „Ansel?” dar apoi îl vede și deschide gura să țipe.

El este prea aproape. Deja e peste ea. Îi ține mîna la gură și cuțitul la gît.

Marlie Keen se opri din vorbit. Dane se concentrează asupra feței ei. Acum era palidă, observă el, fără culoare, în afara buzelor. Simți cum i se ridică părul pe ceafă drept reacție la acea tensiune ciudată pe care ea o folosea atunci cînd vorbea, de parcă crima s-ar fi întîmplat chiar atunci.

– Continuă, o rugă locotenentul.

Ea se reculese o clipă și tonul îi fu și mai plat ca pînă atunci.

– El o face să-și scoată cămașa de noapte. Ea plînge, îl imploră să nu-i facă rău. Lui îi place asta. Vrea ca ea să-l roage. Vrea să o facă să creadă că totul va fi bine dacă va face ce-i va spune el. E mai amuzant așa, cînd ea își dă seama...

Ea se întrerupse, lăsînd propoziția neterminată. După un alt moment, reluă:

– Folosește prezervativ. Ea îi este recunoscătoare pentru asta. Îi mulțumește. El este aproape tandru cu

ea. Ea începe să se relaxeze, chiar dacă tot mai pînge, fiindcă el nu o bruschează și crede că va pleca atunci cînd va termina. El știe cum gîndesc tîrfele proaste.

Cînd a terminat, o ajută să se ridice în picioare. O ține de mîină. Se apleacă și o sărută pe obraz. Ea stă acolo. Simte lama cuțitului. El o taie ușor, destul cît să-i dea de-nțeleș ce se va întîmpla, ca să-i vadă privirea panicată, dar tăietura nu va fi așa de rea, încît să încetinească lupta. Nu ar mai fi amuzant.

Ea intră în panică; țipă și încearcă să fugă, iar furia din el se dezlanțuie. Și-a ținut-o în frîu în tot acest timp, jucîndu-se cu ea, bucurîndu-se de teama și de umilința ei, lăsînd-o să spere, dar acum gata. Acum poate face treaba pentru care a venit. Asta-i place cel mai mult, teroarea completă pe care o vede în ochii ei, sentimentul de invincibilitate. Poate face ce vrea cu ea. Are putere totală asupra ei și și-o arată. El este zeul ei; viața sau moartea ei depind de el acum, de decizia lui. Dar va alege moartea, desigur, fiindcă lui asta-i place cel mai mult.

Ea se luptă, dar durerea și pierderea de sînge au răpus-o. Intră în dormitor și se prăbușește. El e dezamăgit; a vrut ca lupta să continue. Îl enervează că ea este așa de slabă. Se apleacă peste gîtul ei ca s-o răpună, dar tîrfa sare pe el. L-a păcălit. Îl lovește. A vrut s-o termine repede cu ea, dar acum o să-i arate el, n-ar fi trebuit să-l păcălească. Furia e ca un balon roșu, fierbinte, care umflă, și îl umple. O lovește iar și iar, pînă cînd o obosește. Nu, nu e obosit. El e prea puternic ca să fie obosit. E plictisit. S-a terminat prea repede; i-a dat o lecție. Nu a fost așa de amuzant cum a sperat el.

Se lăsă tăcerea. După cîteva secunde, Dane își dădu seama că terminase. Încă stătea rigidă pe scaun cu privirea ținută asupra obloanelor.

Locotenentul Bonness păru dezamăgit de lipsa de reacție a lui Dane și Trammell.

– Ei? întrebă el nerăbdător.

– Ei, ce? Dane se dezlipi de perete. Furia crescuse

încet în el în timp ce ascultase recitalul slab, lipsit de emoție, dar era o furie rece, controlată. Nu știa motivul pentru care ticăloasa venise aici, dar de un lucru era sigur și nu trebuia să fie cine știe ce cititor de gânduri ca să-și dea seama că fusese acolo. Poate chiar ea o ucisese pe doamna Vinick, sau poate nu, dar fusese în casă atunci când se întâmplase. La urma urmei, poate era o complice și, dacă credea că poate veni aici cu povestea asta gogonată, atrăgând atenția în timp ce o ștergea, se înșela.

– Ce crezi? se răsti Bonness, iritat că trebuia să întrebe.

Dane ridică din umeri.

– O parapsihică? Fii serios, locotenente. Asta este cea mai mare gogoasă pe care am auzit-o vreodată.

Marlie Keen se foi, desfăcându-și mâinile ca și când mișcarea ar fi fost dificilă. La fel de încet se răsuci și-l privi pe Dane pentru prima dată. În ciuda furiei lui reci, mușchii stomacului i se contractară drept răspuns. Nu-i de mirare că Bonness a crezut-o! Ochii ei erau adânci, întunecați, fantomatici, albaștri ca oceanul, genul de ochi în care un bărbat putea să privească și să uite ce vorbea. Aveau ceva exotic, altceva decât bogăția unei culori: ceva mai presus de uman, pe care nu-l putea percepe. Expresia din ei, oricum, era ușor de citit și Dane știa pe dată că nu o copleșise cu farmecul lui.

Ea rămase în picioare cu fața la el, scrutându-l de parcă erau doi adversari din Vest gata să sară unul asupra celuilalt. Fața ei se calmase și își revenise în mod curios.

– Ți-am spus ce s-a întâmplat, spuse ea clar și deliberat. Poți crede sau nu; pentru mine e tot aia.

– Ar trebui, replică el la fel de deliberat.

Ea nu întreba de ce, deși el se opri ca ea să-l întrebe. În schimb ea își strîmbă gura într-un zîmbet slab, lipsit de umor.

– Mi-am dat seama doar că am devenit primul suspect. Așa că de ce să nu economisim timpul tău și pe al

meu spunându-ți că adresa mea este Hazelwood 2411, iar telefonul 555-9909?

– Cunoști rutina, spuse el cu admirație sarcastică. Nu sînt surprins. Făcu un pas mai aproape de ea, desul cît să intre în spațiul ei și să o deranjeze. Sau poate că tocmai îmi citești gîndurile, din moment ce ești parapsihică. Poate îmi poți spune ce urmează, doar dacă nu ai nevoie de un balon de cristal ca să-ți șoptească la ce mă gîndesc.

– O, nu-ți trebuie așa ceva dacă citești gîndurile, dar tu nu ești foarte original. Ea se opri, apoi îi zîmbi din nou. Nu intenționez să părăsesc orașul. Ea nu se lăsa și mușchii stomacului lui se încordară din nou. La prima vedere ea arăta ca o fărîmă, o non-entitate căreia îi era teamă să se facă mai atrăgătoare în vreun fel, dar expresia din ochii ei îi schimbasese forțat această opinie. Femeii care îl înfrunța nu-i lipsea încrederea în sine și nu era nici un pic intimidată de el, chiar dacă era aproape cu un cap mai înalt. Ceva diferit îl frapa. La naiba, îi putea mirosi aroma dulce, plăcută, care nu avea nimic de-a face cu parfumul sau carnea de femeie. Reacția lui involuntară îl făcu încă și mai furios.

– Vezi să nu. Vocea lui era joasă și dură. Mai vezi ceva în globul tău de cristal, ceva ce ai vrea să-mi spui?

– Desigur, mieună ea, și brusca licărire din ochii ei îi spuse că dăduse cu bîta-n baltă. Du-te la dracu', detective.

Capitolul 4

- La naiba, Hollister! Bonness se uita la el. Chiar a trebuit să fii așa de tîmpit? Femeia a venit aici ca să ne ajute, pentru numele lui Dumnezeu! Ne-a spus niște lucruri uimitoare...

- Ce curu' meu? îl întrerupse Dane, conștient încă de faptul că fierbea pe dinăuntru, deși pe jumătate era îndreptat către el. Dacă nîu a făcut-o ea, atunci era acolo cînd s-a comis. Ea a făcut-o sau este complice și îndrăznește să ne vîndă povestea asta cu parapsihologia.

- Știa detalii pe care nimeni, decît un criminal, sau criminali le-ar fi știut, zise Trammell dur. La naiba, am mai auzit tîmpeniile astea pe care așa-numiți parapsihici le descriu în viziunile lor. Am impresia literei C, mimă el. Și e udă... Da, da, am impresia de umiditate. Cadavrul este lîngă o apă.

- Ceea ce dărimă totul, termină Dane. Ceea ce a descris ea nu era o viziune psihică, ci o imagine concretă. Femeia a fost acolo cînd s-a întîmplat și tocmai a ajuns cap de listă.

- Nu se poate să o fi făcut ea, protestă încet Bonness, complet dezamăgit.

- Ar trebui să o verificăm pe tipă, spuse Trammell.

Locotenentul oftă.

- Știu că gîndiți că e o idee prostească, dar parapsihicii chiar au fost de folos în niște cazuri în care m-am implicat.

Dane pufni.

- În ceea ce mă privește, un parapsihic este doar un psihotic, o problemă de cîteva litere.

– Bine, bine. Bonness încă părea nefericit, dar bătu din palme că terminase. Vedeți ce puteți afla despre ea.

Trammell era chiar în spatele lui în timp ce se îndreptau către birourile lor.

– Ce naiba e cu tine? murmură el în spatele lui Dane.

– Ce vrei să spui? Crezi că ar fi trebuit să mă prefac că o cred?

– Nu, vreau să spun că ți-ai în mână o lanternă cît toate zilele și că erai aproape să o împungi în stomac cu ea, izbucni Trammell.

Dane se răsuci și își privi partenerul, dar nu reuși să găsească nici o scuză. Nu știa ce se întîmplase, doar că o fracțiune de secundă ea își întorsese ochii albaștri spre el. Încă mai era nervos.

– La naiba, nu știu.

– Dacă ești așa de arțagos, partenero, o să te arzi prin preajma ei. Fie femeii îi este foarte familiar cuțitul, fie se însoțește cu cineva căruia îi este. Nu vreau ca vreo parte a trupului meu să-i trezească interesul.

– Nu te mai îngrijora pentru viața mea sexuală, își sfătui Dane partenerul. Trebuie să aflăm totul despre Marlie Keen.

Niciodată înainte nu se înfuriase. Marlie era obișnuită cu neîncrederea și cu derîdarea, dar întotdeauna simțise nevoia disperată să-i facă pe oameni să creadă, să-i convingă că îi putea ajuta, că tot ceea ce spunea era adevărat. Simțea că detectivul Hollister nu are nevoie de așa ceva. Nu dădea doi bani pe ce credea Neanderthal, presupunînd că era capabil de o judecată avansată.

Poate simțea asta fiindcă o îngrozise atît de mult să se ducă la poliție, perfect conștientă de cît de mult i-ar

putea distruge viața. Poate că pur și simplu ea se schimbase. Dar cînd el devenise insultător și insinuant, ea se înfuriase. În mod sigur nu va sta acolo rugîndu-să o creadă. Deja întîrziase cu treaba și deși vru să se apuce, se gîndi că era mult zgomot pentru nimic. Își pusese ordine în secvențele pe care le văzuse și nenorocitul ăla spunea că era o prostie.

Cu mișcări smucite înainta prin traficul aglomerat și cu un efort de voință se calmă înainte să facă vreun accident. Mai avusese de-a face cu ticăloși de multe ori, înainte. El nu reprezenta ceva nou pentru ea, în afară de faptul că se apropiase mult, ca să o intimideze cu statura lui. Își folosise masculinitatea ca pe o armă, știind că orice femeie s-ar fi simțit amenințată de un străin care s-ar fi holbat la ea, în special unul care arăta ca sculptat în lemn și mînca pîoane la micul dejun. În rutina oricărui polițist bun sau rău, înfățișarea îl făcea rău. Nimeni nu va aștepta respect sau compătimire de la un astfel de om.

Ea aproape că intrase în panică atunci cînd el se mutase așa de aproape. În mintea ei, putea simți căldura pe care o genera trupul lui, supraîncălzind spațiul mic ce rămăsese între ei. Se întrebă furioasă dacă el ar fi procedat așa dacă ea ar fi fost bărbat; instinctul îi spunea că nu. Asta era o tactică pe care bărbații o foloseau doar cu femeile, teroarea atingerii. Ciudat că un gest atît de simplu, de normal, era atît de înspăimîntător.

Ea se cutremură. Nu ar fi suportat atingerea lui. Ar fi fugit ca o lașă.

Cum era tîrziu, fu dificil să găsească un loc de parcare la banca unde lucra. Trebui să încercuiască de trei ori locul înainte ca un client să elibereze un spațiu pe care reuși să pună mîna înaintea altcuiva. Apoi rămase în mașină timp de cîteva secunde, respirînd adînc și încercînd să se calmeze cît de cît. Se uita la clădirea băncii, găsind confort în soliditatea ei. Avea o slujbă de contabil plăcută, sigură și pasionantă. Numerele nu o

bombardau cu gânduri și sentimente, nu cereau nimic de la ea. Calitățile lor nu variau niciodată; un zero era întotdeauna un zero. Tot ce trebuia să facă era să le alinieze în coloane, să țină socoteala creditelor și debitelor lor. Numerele erau întotdeauna clare, niciodată zăpăcite ca ființele umane.

Și era bine să-și ridice moralul, deși știa că nu ar fi trebuit. Casa mică pe care o transformase într-un cămin fusese cumpărată când se decisese că dorea să locuiască în Florida, în partea opusă Washington-ului. Doctorul Ewell ar fi aranjat ca ea să primească un cec lunar, dacă ar fi dorit; ea refuzase, preferînd să locuiască singură, fără sistemul de ajutorare al Asociației. Chiar și acum, dacă avea nevoie de ajutor, trebuia să ridice receptorul și să-i telefoneze doctorului Ewell. Deși nu fusese vina lui – a nimănui, de fapt – doctorul Ewell încă se mai considera răspunzător de cele întîmplate cu șase ani în urmă.

Ea oftă. Era plătită cu ora; pentru fiecare minut pierdut i se tăia din salariu. Și-l scoase pe detectivul Hollister din minte și ieși din mașină.

– Hei, păpușico, ceva interesant? Detectiva Fredricka Brown, care răspundea doar la numele de Freddie, îl bătu ușurel pe Dane pe cap cînd trecu pe lîngă scaunul lui. Era o femeie înaltă, atrăgătoare, cu o expresie veselă și amuzată care te invita să zîmbești.

Era dificil, în general, pentru o femeie să fie polițist și mai ales detectiv, dar Freddie se obișnuise. Era căsătorită religios cu un antrenor de fotbal la un liceu, o huidumă care arăta ca și cînd ar fi fost gata să rupă coastele oricui o supăra pe Freddie. Freddie tindea să-i trateze pe toți ceilalți detectivi de parcă erau adolescenții din echipa soțului ei, cu un ușor flirt și sentiment

matern.

Dane se uită urît la ea.

– Åsta ar fi trebuit sã fie cazul tãu. Era weekend-ul nostru liber, la urma urmei.

– Îmi pare rãu, spuse ea scurt, zîmbindu-i în semn de salut lui Trammell cînd acesta își ridicã privirea de la telefonul pe care-l ținuse la ureche o zi întregã.

– Cum ți-e dintele? întrebã Dane.

– Mai bine. Sînt sãtulã de antibiotice și analgezice. A fost un abces, iar acum am cangrenã.

– Rãu. Compãtimirea era sincerã.

– Supraviețuiesc eu, dar de cînd cu pastilele conduce Worley. Worley eãa partenerul ei. Te putem îndruma sau ajuta cu ceva? Avem și noi un caz, dar din cîte am auzit priveliștea de sîmbãtã era ca dintr-un film de groazã.

– N-a fost drãguț. Freddie îl bãtu din nou, de data asta pe umãr, și merse la treburile ei. Dane se întoarce la ale lui.

Munca de detectiv era de cele mai multe ori plicticoasã; presupunea multe convorbiri telefonice, acte sau discuții cu oamenii între patru ochi. Dane își petrecuse ultimele cîteva ore implicat în primele douã activitãți. De obicei Trammell se ocupa mai bine de treaba asta decît el, fiind mai rãbdãtor, dar de data asta se pusese pe treabã cu hotãrîre. Ce i s-a întîmplat lui Nadinie Vinick nu ar fi trebuit sã i se întîmple nimãnui, dar îl enerva faptul cã Marlie Keen își bãgase nasul în afacerea asta.

– Ai dat de ceva? întrebã Trammell, frustrarã simțindu-i-se în voce cînd puse receptorul jos. Eu nu am rezolvat nimic nici cu furnizorul de pizza, nici cu cei de la compania de cablu. Toatã strada a avut necazuri cu cablul și a fost reparat în linie, de pe bloc. Nu a fost necesar sã se intre în locuințe. Și pizza a fost livratã de o fatã de șaisprezece ani. Domnul Vinick este cel care a plãtit-o. Gata.

– Nici eu nu am nimic, murmurã Dane. Deocamdatã.

Marlie Keen nu a fost niciodată arestată, nici măcar pentru o amendă de parcare. Nu se lăsa descurajat. Poate că „Marlie Keen” era un pseudonim. Dacă era așa, va descoperi el. Oamenii puteau fi urmăriți prin numărul Societății securității, cu taxă inversă. Știa unde lucra și ce mașină avea. Deja ceruse mai multe lucruri, ca de exemplu convorbirile telefonice pe care le dădea și le primea; cînd va termina cu asta, va ști și ce număr purta la sutien.

Crezu că poate ghici: 34 C. La început ar fi zis că nu purta mai mult de cupa B, dar bluza aceea albă de călugăriță îl indusese în eroare. Observase o rotunjime plăcută...

La naiba! Trebuia să înceteze să se mai gîndească la sex, cel puțin în legătură cu ea. Ori de cîte ori își amintea acea poveste ciudată, macabră pe care o spusese ea, aproape că se înroșea de furie. Nadine Vinick îndurase iadul înainte să moară, iar Marlie Keen, dacă acesta era numele ei real, încerca să facă un spectacol din asta. Nu ar fi surprins să primească un telefon de la presa locală și să fie întrebat dacă OPD lucra cu parapsihica pentru a găsi criminalul. Marlie Keen dorea publicitate, pentru cine știe ce motiv bolnav, iar mișcarea ei următoare va incita mass media.

Tupeul ei încă îl uimea. Desconsiderase toată acea treabă psihică; singurul mod în care ea ar fi avut cum să știe era să fi fost acolo. Nu știa dacă asasinul acționase exact așa cum spusese ea, dar detaliile fuseseră semnificative. Singurul mod în care ar fi putut ști era să fi avut o legătură cu crima. Criminalul fusese extrem de grijuliu; amprente nu scosese la iveală nici o urmă de material străin. Deci, ea o făcuse de dragul aventurii de a-și băga nasul în treaba poliției, vîrîndu-le detaliile pe gît și știind că nu o vor prinde.

Nu ea mînuise cuțitul; era foarte sigur de asta. Deci criminalul era, de fapt, cineva cunoscut ei, cineva care îi era apropiat. Un frate, poate, sau un prieten. Cineva îndeajuns de apropiat care să-i împărtășească și crima

și tortura. Se gîndi la ea în pat cu ticălosul care o măcelărise pe doamna Vinick și stomacul i se întoarse pe dos.

Ea făcuse o greșeală, pisîndu-i cu ceea ce știa. Ea va fi urma care îl va duce la criminal și nu se va lăsa pînă nu-l va prinde.

Sé ridică și își luă jacheta.

– Să mergem, îi spuse el lui Trammell.

– În vreun loc anume?

– Să discutăm cu vecinii domnișoarei Keen. Află dacă are vreun prieten.

Nu avea. Vecinii din stînga, veniți din Ohio, erau siguri de asta. Bill și Lou, așa cum se prezentaseră, o descriseră pe Marlie ca fiind liniștită, prietenoasă și întotdeauna oferindu-se să le păstreze corespondența și ziarele cînd erau plecați la fiica lor din Massillon, să le hrănească pisica. Nu mulți vecini erau așa de prietenoși.

– Ați observat pe cineva venind și plecînd de la ea?

– Nu am văzut deși, desigur, nu stăm toată ziua să îi păzim casa. Nu, nu cred că am văzut vreodată vreun musafir pe acolo. Tu ai văzut, Bill?

Bill se scărpină pe obraz.

– Nu cred. Este aproape vecina perfectă. Vorbim mereu cînd ne vedem, nu are nasul pe sus. E respectuoasă.

Dane se încruntă cînd mîzgăli ceva în carnetul mic pe care îl avea orice polițist.

– Nici un musafir? accentuă el. Niciodată?

Lou și cu Bill se uitară unul la altul și ridicară din umeri, scuturîndu-și capetele.

– Familia? Frați, surori?

Ei tot dădură din cap.

– Prietene? mormăi el.

– Nu, repetă Lou. Nimeni. Ea are singură grijă de curte, în loc să angajeze vreun băiat de prin vecini. Nu am văzut pe nimeni pe acolo în afară de poștaş.

Pistă închisă. Era de-a dreptul uimit de asta. Se uita la Trammell și îi văzu încruntarea care îi spuse că și prietenul lui era la fel de zăpăcit. Bărbații puteau fi singuratici, dar femeile rar se întâmpla să fie. Încercă altă pistă.

– Iese des în oraș?

– Nu prea. Vede din când în când câte un film, cred. Nu-mi imaginez că are probleme. Ei, Bill și-a rupt un picior acum doi ani și a stat cu el ori de câte ori eu a trebuit să ies. Lou îl privi. Dane observă că i se adresa doar lui, fără să-l bage în seamă și pe Trammell.

Își închise carnețelul.

– Mulțumesc pentru ajutor.

Halal ajutor.

Vecinii din dreapta avuseseră în principiu aceleași comentarii de făcut, cu excepția stăpînei casei care avea doi hamsteri pe un picior și îi spusese că avea și altceva de făcut și că nu se uita la cine venea sau pleca.

Se întoarseră la mașină, se suiră în ea tăcuți și se uitară lung la 2411 Hazelwood. Era un bungalow solid, curat, casă tipică acelor construite prin anii '50, deși fusese stropită cu vopsea de culoarea nisipului și înviorată cu diferitele tușuri pe care femeile le adăugau căminului lor, cu bordura făcută în așa-zisele culori ale înghețatei. Veranda frontală era decorată cu câteva ferigi și niște flori rozalii, toate în ghivece suspendate. Deci ce găsiseră? Că principalul suspect al lor părea să fie o călugăriță?

– Am mai dat cu capul de un zid, spuse Trammell în cele din urmă.

Dane se uită urît la el, dar nu negă. Se simțea frustrat și furios, dar dincolo de asta era o anume... Drace, ce se întâmpla cu el? Se simțea ușurat fiindcă un

caz de crimă îi dădea dureri de cap și nu făceau față problemei?

– Ea trebuie să fi fost acolo, spuse el. Prea știa multe.

Trammell ridică din umeri.

– Mai există o posibilitate.

– Care?

– Poate că este parapsihică într-adevăr, sugeră el încet.

– Scutește-mă.

– Atunci explică tu altfel. Eu nu pot. M-am gândit la asta și nimic din ceea ce am găsit nu ne-a dat nici cel mai mic indiciu că ar fi fost părtașă la crimă. Așa ciudat cum suna, poate că e adevărat.

– Da. Poate că extraterestrii or să aterizeze pe pajiștea Casei Albe.

– Înfruntă situația, băiete. Vecina este genul de femeie care trage cu ochiul pe fereastră ori de câte ori vine mașina cu pizza. Dacă Marlie Keen ieșea, sau prirea pe cineva la ea, sînt convins că ar fi observat.

– Încă nu i-am investigat pe colegii ei de muncă, cu care prînzește.

– Da, îți spun eu cum va fi. Eu unul știu cînd ni se închid drumurile.

Capitolul 5

Ea îl văzu de cum părăsi banca. Era singur în mașina sa, stînd acolo, supraveghind-o. Soarele după-amiezei tîrzii se reflecta în aripile mașinii și nu o lăsa să-i vadă fața, dar știa că era el. Detektivul Dane Hollister. Deși putu să-i deslușească lățimea umerilor și forma capului, îl recunoscuse mai degrabă printr-un semn alert de pericol și un instinct de conservare.

El nu coborî din mașină, nu o strigă. Doar o privea.

Marlie merse către mașina ei, refuzînd să reacționeze în vreun fel la prezența lui. Cînd demară din locul de parcare, el veni cu mașina în spatele ei.

Rămase acolo, mergînd în spatele ei la mustață, în timp ce ea se strecura prin traficul aglomerat. Dacă el credea că o va intimidă cu jocul lui juvenil se înșela; își testase nervii în situații mai dificile decît acesta și știa că va supraviețui.

Avea treburi, lucruri pe care ar fi trebuit să le facă în weekend, dacă nu ar fi fost copleșită de acele viziuni. Nu lăsa ca prezența lui să o oprească din drum; dacă el dorea să vadă cam ce făcea după serviciu, n-avea decît. Se opri la curățătorie, lăsa cîteva haine pătate de ulei și le ridică pe cele gata spălate. Următorul popas fu la bibliotecă, unde înapoie cărțile. Apoi se duse la băcănă din vecinătate. La fiecare oprire el parca cît se poate de aproape de ea și aștepta imperturbabil pînă cînd ea termina. Cînd ieși afară din băcănă, el o privi cum punea în cărucior patru sacoșe mari. Ea își puse piciorul pe cărucior ca acesta să nu o ia la vale în timp ce deschidea portbagajul.

El coborî din mașină și fu lîngă ea înainte ca zgo-

motul să o prevină. Ea ridică privirea și el fu acolo, mare și mohorât ca o furtună. Ochii îi erau acoperiți de ochelari de soare negri. Ochelarii de soare o făcuseră întotdeauna să se simtă jenată. Ca și înainte, prezența lui fizică fu ca o rafală de vânt puternică. Trebuia să se abțină să nu se dea cu un pas înapoi.

– Ce vrei? întrebă ea rece.

El întinse o mână mare și ridică fără nici un efort o sacoșă din cărucior și o puse în portbagaj.

– Doar te ajut la cumpărături.

– M-am descurcat toată viața fără tine, detective, așa că o voi face și acum.

– Nici o problemă. Zîmbetul pe care i-l oferi era și sec și batjocoritor. El băgă celelalte sacoșe în portbagaj lângă prima. Nu te obosi să-mi mulțumești.

Marlie ridică din umeri.

– În regulă. Răsucindu-se, închise ușa și se sui la volan. Spațiul de parcare din fața ei era gol, însemnând că nu trebuia să dea cu spatele; merse în față, lăsându-l pe el să pună căruciorul unde voia sau să facă tot ce dorea cu el. Nu avea chef să fie amabilă. Era obosită, deprimată și furioasă. Mai rău decât atât, era înspăimântată. Nu de detectivul Hollister, așa neplăcut cum era el. Temerile ei erau mult mai adânci decât atât.

Îi era frică de monstrul care o măcelărise pe Nadine Vinick.

Și îi era frică de ea însăși.

Cînd opri la cel de-al doilea semafor după ce părăsi băcănia, el veni iar în spatele ei. Bărbatul avea un real talent de a se descurca în trafic.

Vederea casei ei nu fu la fel de îmbucurătoare ca de obicei. Era foarte sigură că sanctuarul ei va fi violat de un bărbat uriaș și supărat, care părea să o fi antipatizat pe loc. Era obișnuită cu scepticismul oamenilor, dar nu cu ostilitatea lor; atitudinea lui o rănise un pic, deși era surprinsă că simțea astfel. Detectivul Hollister nu însemna nimic pentru ea, așa că nu o interesa ce credea despre ea.

Așa cum se așteptase, el trase mașina în stradă înainte ca ea să aibă timp să scoată cheia din contact. Ieși din mașină, își scoase ochelarii de soare și îi vârî în buzunarul de la piept. Indiferent de cât de mult o enervau ochelarii, ea vru deodată ca el să și-i fi lăsat la ochi, fiindcă ochii lui verzi scăldați în soare erau duri și insistenti.

Acum ce mai e? întrebă ea. Sau ai făcut tot drumul asta ca să mă ajuți să-mi cari bagajele de la băcănie?

- Ai spus că te poți descurca fără ajutorul meu, punctă el. Cred că avem de discutat un pic.

Cineva de la ușa alăturată ieși în stradă. Își ridică privirea și o văzu pe vecina ei Lou stînd pe verandă și uitîndu-se curioasă la ei. Marlie îi făcu semn cu mîna și o salută. Lîngă ea, detectivul Hollister îi făcu și el cu mîna.

- Mă bucur să vă revăd, strigă el.

Marlie își reținu nervii consternată. Bineînțeles că deja îi anchetase pe vecinii ei; nici nu s-ar fi așteptat să facă altfel. Îi fusese foarte clar în acea dimineață că o bănuia.

În ciuda celor spuse, cînd ea deschise portbagajul, el apucă cele patru sacoșe și ținu cîte două în fiecare mîna.

- După dumneata, spuse el politicos.

Ea ridică din umeri; dacă el voia să-i care bagajele, atunci ea nu avea nimic împotrivă. Descuie ușa din față și o ținu deschisă pentru el, apoi ea îl urmă înăuntru și îl direcționă către bucătărie, unde el lăsă bagajele pe masă.

- Mulțumesc, spuse ea.

- De ce să-mi mulțumești acum, dacă înainte tot nu ai făcut-o?

Ea își înălță sprîncenele.

- Fiindcă așa mi-ai spus tu. Ea începu să descarce sacoșele. La ce te gîndești, detective?

- La crimă.

Împrejurările în care murise Nadine Vinick nu-i fă-

ceau plăcere. Își încordă trăsăturile feței în timp ce spuse simplu:

– Și eu. Ochii ei erau măriți și speriați.

Ei se sprijini de dulap, privind-o cu atenție cum se mișca prin bucătărie, aplecându-se să pună un lucru aici, întinzându-se să pună altul dincolo. Nu scăpă încordarea din privirea ei.

Se uită de jur împrejur. Îi plăcea bucătăria, ceea ce fu un gând nepotrivit; se așteptase la orice, dar nu la tihna asta plăcută. Propria lui bucătărie era strict utilitară; a lui Trammell era ultimul răcnet, total intimidantă. Bucătăria lui Marije Keen era reconfortantă. Rînduri de plante în ghivece mici creșteau pe un raft de lângă fereastra de lângă sobă, dînd aerului o aromă puternică. Gresia de sub picioarele lui era alb-crem, cu modele albastru și verde pal. Jăluzelele erau pictate în același bleu plăcut. Un ventilator alb era așezat pe masă.

– Ai aflat ceva interesant despre mine azi? întrebă ea, stînd tot cu spatele la el, în timp ce arahja cutiile cumpărate pe raft. El nu răspunse și continuă să o privească. Nu avea chef să o informeze despre progresul sau regresul lui.

– Lasă-mă să-ți spun eu, îi zise ea încet. Astăzi ai aflat că nu am fost niciodată arestată, nici măcar pentru o amendă de circulație, și că spre binele vecinilor mei nu mă întîlnesc niciodată cu nimeni. Îmi plătesc datoriile la timp, nu folosesc cărți de credit, nu am cărți prelungite la bibliotecă, deși aș fi avut dacă nu le-aș fi returnat astăzi.

– De ce nu-mi povestești din nou despre noaptea de vineri? Tonul lui era ascuțit. Ea îi descriesese în mod clar ziua aceasta, iar lui nu-i plăcuse. Furia pe care o avea în el era sub control, dar nu se știa cît. Femeia pusese punctul pe i.

Îi văzu umerii tensionați.

-- Care parte nu ai înțeles-o?

– Aș dori să aud de la capăt.

Ea se răsuci și deveni la fei de palidă pe cît fusese

de dimineață, atunci când relatase totul pentru prima dată. Mîinile ei, observă el, erau încleștate în pumni.

– Te deranjează să discuți despre asta? Întrebă el rece. Spera că da. Dacă avea muștrări de conștiință, poate că va spune totul. Se mai întîmplase și înainte, deși de obicei o anumită prostie și mîndrie duceau la astfel de confesiuni.

– Desigur. Pe tine nu te deranjează să ascuți?

– Să vezi e mai groaznic.

– Știu, murmură ea și timp de o clipă expresia din ochii ei fu necontrolată. Era durere în acești ochi albaștri, profunzi, și furie, dar cel mai mult el văzu dezo-larea care îl lovi drept în inimă.

Trebuie să-și încleșteze mîinile ca să nu se ducă să o ia în brațe. Brusc ea păru așa de fragilă, că putea să leșine oricînd. Și poate că era o acrită al naibii de bună, își reaminti el mohorît, dînd la o parte grija ne-dorită și necaracteristică lui pentru un suspect.

– Povestește-mi despre vineri seara, zise el. Ce ziceai că făceai?

– M-am dus la film la ora nouă.

– Unde?

Ea îi spuse numele cinematografului.

– Ce film ai văzut?

Ea îi povesti și asta și apoi zise:

– la stai puțin, poate că încă mai am biletul. De obicei îl pun în geantă. Nu am spălat-o de atunci, așa că trebuie să fie acolo. Ea ieși repede din cameră; el nu o urmă dar ascultă intens, urmărindu-i mișcările prin casă ca ea să nu poată dispărea fără știrea lui, dacă asta intenționa. Desigur, el îi blocase mașina în șosea și nu se gîndise că ar încerca să fugă. De ce ar dori, cînd ora așa de sigură că el nu o avea la mîină cu nimic? La naiba, ea avea dreptate.

Ea se întoarse într-o clipă și îi dădu biletul, avînd grijă să nu-l atingă în timp ce lăsa hîrtiuța să cadă în mîna lui. Apoi se dădu iute cîțiva pași înapoi; el mustăci observînd mișcarea. Nu-i putea fi mai clar decît atît că

nu dorea să fie prin preajma lui. El verifică biletul din palmă; era scos pe computer, cu numele filmului, data și ora. Asta dovedea că își cumpăraseră bilet; nu că văzuse filmul. Nici el nu îl văzuse, așa că nu o putea verifica.

– La ce oră ai plecat de la film?

– Când s-a terminat. Pe la unsprezece și jumătate. Marlie stătea tensionată lângă masă.

– Pe ce rută te-ai întors acasă?

Ea îi spuse chiar și numerele de ieșire.

– Și unde erai când ai avut așa-zisa viziune?

Buzele ei se strînseră, dar își reținu firea, și vocea îi sună fermă:

– Așa cum ți-am spus de dimineată, tocmai abandonasem autostrada. Viziunile sînt întotdeauna foarte... epuizante, așa că am tras pe dreapta.

– Epuizante? Cum?

– Mi-am pierdut cunoștința, zise ea monoton.

El își înalță sprîncenele.

– Ți-ai pierdut cunoștința, repetă el, cu un ton așa de neîncrezător în voce, încît ea arse de dorința să-l pocnească. Vrei să spui că ai leșinat de stres?

– Nu chiar.

– Dar cum *exact*?

Ea ridică din umeri neajutorată.

– Sînt copleșită de viziuni. Nu pot vedea nimic altceva, nu aud nimic, nu mai știu de nimic din jur.

– Înțeleg. Așa că ai stat în mașină pînă cînd viziunea a luat sfîrșit, apoi ai condus calmă către casă și te-ai dus la culcare. Dacă ești așa de sigură că ești parapsihică, domnișoară Keen, de ce ai așteptat două zile înainte să raportezi poliției? De ce nu ne-ai sunat imediat? Am fi putut prinde criminalul în vecinătate sau poate chiar în casă, dacă ai fi sunat.

Fața lui Marlie își pierdu și ultima brumă de culoare în fața acelei voci dure, sarcastice. Nu-i putea explica ce i se întîmplase cu șase ani în urmă, de ce unele detalii o aduseseră la confuzie pînă cînd nu mai știu dacă era o

halucinație sau dacă puterea i se reîntorsese. Nu se putea expune în fața unui astfel de om, nu-și putea expune psihicul ca el să-i poată vedea toate temerile, vulnerabilitățile. În schimb își îndreptă atenția asupra altui lucru.

– N...nu, se bîlbîi ea, urîndu-și instabilitatea din voce. Respiră adînc ca să alunge acel iz de slăbiciune. Nu am condus acasă. Un ofițer de patrulă mi-a observat mașina și a venit să vadă dacă am necazuri. Nu-mi aduc aminte altceva în afară de viziune de cînd am tras mașina pînă cînd el mi-a bătut în geam și m-a scos din ea. Eram cam zdruncinată și i-am spus că sînt epileptică, că probabil am o criză. El a fost cam bănuitor și m-a făcut să ies din mașină, dar în cele din urmă mi-a dat drumul și m-a urmat pînă acasă, ca să fie sigur că ajung cu bine.

Dane nu se îndepărtă de dulap, dar acum era foarte atent.

– La ce oră era asta?

– Nu știu.

– Estimează. Ai părăsit cinematograful la ora unsprezece și jumătate; cam cînd a început viziunea?

– Douăsprezece fără douăzeci, fără un sfert. Nu sînt sigură.

– Deci la ce oră ai ajuns acasă? Cît a durat viziunea?

– Nu știu! țipă ea, îndepărtîndu-se de el. De abia am ajuns acasă; după aceea am leșinat și nu am mai ajuns acasă decît duminică dimineață.

Dane îi studie spatele rigid. Ar fi trebuit să fie bucuros că o scosese din mișchi, dar în schimb simți nevoia acută să o liniștească.

– Ținem legătura, zise el brusc și părăsi camera înainte să răspundă acelei dorințe.

Drace, ce găsea la ea? El era foarte conștient de statura lui și, dacă ea s-ar fi uitat, ar fi văzut și ea. Slavă Domnului, ea părea să se uite oriunde în altă parte, numai la el nu. Auzise de polițiști care fuseseră atrași de

pericol, dar el nu fusese niciodată unul dintre ei. Ce naiba era cu el?

În timp ce se sui în mașină recunoscu faptul că nu ar fi trebuit să vină niciodată aici, cel puțin nu fără Trammell. Inițial stabiliseră o zi, dar el nu se putuse abține. În schimb o așteptase în parcare la clădirea la care lucra și o urmase acasă. Prostească mișcare; dacă ea îl suna pe locotenent și îi spunea că o hărțuiește? Locotenentul le dăduse liber să o investigheze, dar Dane știa că întrecuse măsura în această după-amiază.

Cel puțin ea îi dăduse ceva interesant de verificat. Dacă ofițerul de circulație o oprise ca să-i verifice mașina, va afla ușor. Avea localizarea și data și știa că era în schimbul trei. Floare la ureche. Se înapoie la birou și începu să dea telefoane. Îi luă o oră în cap ca să afle numele polițistului în chestiune, Jim Ewan, un veteran al străzii de șase ani. Când sună acasă la ofițerul Ewan nu răspunse nimeni.

Mai așteptă o oră, îl mai sună pe ofițerul Ewan de patru ori, dar fără nici un rezultat. Își consultă ceasul; era aproape ora opt și îi era foame. Se gândi că se putea trezi dimineața devreme și îl putea prinde pe ofițerul Ewan când acesta se întorcea din schimb, dar nu reușise niciodată să aștepte când dorea ceva. Ce dracu', Ewan își va face raportul în mai puțin de trei ore, așa că Dane se gândi că își putea lua ceva de mâncare și va reveni ca să discute cu ofițerul. Orice va afla, va avea timp la noapte să se gândească.

Conduse către casă, își făcu două sandvișuri și verifică mesajele, căutând scorurile noii etape de baseball. Era încă enervat de *Uriașii* din San Francisco și dorea să câștige oricine altcineva în afară de ei.

Baseball-ul nu-i putu reține atenția și gândul îi zbură iar la Marlie Keen, la ochii ei profunzi, albaștri, care aruncau mai multe apă. Orice scheme folosea, nu era destul de familiarizată cu ea; devenea vizibil deranjată ori de câte ori discuta despre noaptea de vineri. Nici măcar o actriță cu premiul Oscar nu se putea face albă

ca varul, așa cum se făcuse Marlie în această după-amiază.

Își aminti cum tremura din tot trupul și simți din nou dorința să o strângă pe după umeri, să o țină la pieptul lui și să-i spună că totul va fi bine. De ce această protecție nebunească? Acceptase faptul că instinctul lui bărbătesc avea nevoie să protejeze o femeie; el era mai mare și mai puternic, așa că de ce să nu se interpună între o femeie și pericolul care o pîndea? De ce să nu o păzească atunci cînd urca sau cobora scările, fiind întotdeauna gata să o prindă dacă folosea vreunul dintre trucurile femeiești? De ce n-ar face ceva pentru ea dacă programul îi permitea? Cînd fusese agent de circulație, investigînd accidente de trafic, întii verificase dacă erau implicați copii sau femei, fără ca măcar să se gîndească la asta, dar, la naiba, sentimentul de ocrotire nu i se extinsese niciodată la cineva suspect de crimă.

El era un polițist; ea era o suspectă. Nu-și putea permite să o atingă în vreun fel, în afară de a-și face datoria. Lista nu includea și alinarea ei.

Dar dorea. Dorea ca naiba. Dorea să o lase să se odihnească pe umărul lui, voia să o mîngîie pe obraji, pe gît, să-și coboare mîna ca să-i pipăie sîni, curbura pîntecului, nodul moale dintre pulpe.

Sări în picioare, înjurîndu-se. O văzuse în acea dimineață pentru prima dată și de atunci se gîndise încontinuu la ea. Vechea alchimie îl orbise de data asta.

Verifică ora: zece fără zece minute. Drace, ar putea foarte bine să se ducă în stație și să-l aștepte pe ofițerul Ewan. Cel puțin blestemata de uzanță îl va ține ocupat. Patrulă prin cameră pentru un timp, apoi luă cheile mașinii și porni la treabă.

Așa cum sperase, ofițerul Ewan ieșise devreme, așa cum făceau cei mai mulți polițiști, ca să aibă timp să-și schimbe hainele și să-și bea cafeaua, un fel de rutină înainte să înceapă serviciul. Jim Ewan era potrivit cam în toate privințele: înălțimea medie, greutate medie, trăsături potrivite. Ochii lui, deși erau ochi ageri, cinici, de

polițist, erau ochii cuiva obișnuit să vadă totul și să se aștepte la orice.

Își amintea incidentul de vineri seara foarte clar.

– A fost un pic cam ciudat, zise el, gândindu-se. Ea stătea acolo, ca o statuie. Avea ochii larg deschiși, ficși; la început am crezut că am un cadavru. Am aprins lanterna, dar nu am observat nimic suspect la mașină și am văzut că respira. Am bătut în fereastră cu lanterna, dar i-a trebuit ceva timp să-și revină.

Dane simți un fior pe șira spinării.

– A leșinat, poate?

Ofițerul Ewan ridică din umeri.

– Toți oamenii pe care i-am văzut cu ochii ficși erau fie nebuni, fie țepeni. Ochii sînt închiși doar cînd este un leșin.

– Și atunci ce s-a întîmplat?

– Se pare că într-adevăr era confuză și la început a părut speriată. Se mișca greu, precum cineva care ieșea dintr-o anestezie. Dar apoi a reușit să coboare geamul și să-mi spună că este epileptică, că a avut probabil o cădere. Am rugat-o să coboare și s-a supus. Tremura din tot corpul. Nu am mirosit nici urmă de alcool și nu părea să fie drogată; am verificat numărul mașinii și mi s-a spus că este în regulă, că nu există nici un motiv pentru care să o reținem. Așa cum am spus, părea zdruncinată rău și am condus-o acasă, ca să fiu sigur că totul este în regulă.

– Cînd a fost asta? întrebă Dane.

– Să vedem. Îmi pot verifica raportul din acea noapte și îți pot spune ora exactă, dacă dorești, dar cred că a fost la puțin timp după miezul nopții, poate pe la unu fără un sfert.

– Mulțumesc, spuse Dane. M-ai ajutat foarte mult.

– Cu plăcere.

Conduse înapoi spre casă, rumegînd tot ce-i spusese ofițerul Ewan. Îi dăduse foarte multe informații pentru o întîlnire așa de scurtă.

Un lucru este cert și anume că Marlie Keen fusese în

partea opusă a oraşului faţă de reşedinţa lui Nadine Vinick când aceasta fusese ucisă.

Observaţiile ofiţerului Ewan verificaseră ceea ce îi povestise Marlie despre viziunile ei.

Deci acum ce avem? Logic, nu o mai putea considera suspectă şi se uşură oarecum. Nu fusese acolo; avea alibi. Nu avea nici o legătură cu crima... în afară de cuvinte. Ea văzuse crima întîmplîndu-se. Nu avea cum altfel. Dar cum?

Ştia ea ceva, ceva ce nu-i spusese lui. Ceva ce îi făcea acele cercăne sub ochi. Va afla el ce îi ascundea, va afla exact ce legătură avea ea cu crima. Singură alternativă era aceea că era cu adevărat parapsihică, iar el nu înghiţea asta. Nu încă. Poate că va crede, dar... mai încolo.

Capitolul 6

Simți cum furia îl năpădea cînd femeia se îndepărtă, dar și-o controlă, așa cum controla totul. Acum nu era timpul să-și arate furia; nu ar fi fost adecvat. Se uită la plîngerea pe care o completase femeia și zîmbi citindu-i numele: Jacqueline Sheets, 3311, Cypress Terrace. Garanția retribuirii îi dădu o oarecare liniște. Apoi, avînd grijă ca trupul lui să blocheze vederea lui Annette ca ea să nu poată vedea ce face el, strecură formularul de reclamație în buzunar ca să se uite la el mai tîrziu. Doar un prost l-ar fi lăsat la vedere, poate vreun uituc, iar Carroll Janes nu se considera un prost. Dimpotrivă, se putea spune. Se mîndrea cum avea grijă de fiecare detaliu.

– Nu știu cum puteți fi atît de calm cînd unii oameni vă vorbesc așa, domnule Janes, spuse Annette în spațiile lui. Îmi vine să-i pocnesc în mîtră.

El avea o expresie perfect calmă.

– O, într-o zi o s-o primească, spuse el. Îi plăcea de Annette; trebuia să fie de acord cu lucrurile pe care le făcea el și adeseori îl compătimea cînd i se întîmpla ceva neplăcut. Cei mai mulți oameni erau amabili, în general, dar erau cîțiva care meritau o lecție. Annette, oricum, era neobișnuit de politicoasă, spunîndu-i „domnule”. Ii aprecia intuiția. Era o femeie de casă, scundă, brunetă și sinceră, dar, în general, amabilă. Nu-i irita așa de mult precum celelalte femei, cu aerele lor prostești.

Carroll Janes luă o poziție cazonă. Se gîndise adesea că ar fi fost perfect pentru militarie, în calitate de ofițer, bineînțeles. Ar fi putut deveni cel mai bun din

clasa lui de la Academie; era obligatoriu să fii potrivit, iar cei ce nu erau, erau dați afară. Așa se menținea superioritatea. Nici nu se gîndea să se înroleze în armată ca un om obișnuit; refuzase și ROTC și OCS ca fiind inferioare Academiei. În loc de cariera militară strălucită pe care ar fi trebuit să o aibă, se ținea morțiș de slujba asta degradantă de a se ocupa de reclamațiile cumpărătorilor dintr-un magazin de mîna a doua, dar asta nu însemna că nu ținea morțiș la standardul lui personal.

Avea cam un metru șaiszeci, dar statura îl arăta mai înalt decît era de fapt. În general era considerat un bărbat bine, se gîndi el; în formă, mulțumită vizitelor la centrul de gimnastică; păr blond, ondulat, trăsături armonioase. Îi plăcea să se îmbrace bine și era meticulos în treaba asta. Atenția asupra detaliului stătea între succes și eșec. Nu uita niciodată acest lucru.

Se întrebă oare ce va spune Annette dacă va descoperi puterea lui de a-și menține controlul pînă ce totul va fi uitat. Dar nimeni nu-l bănuia și Annette cel mai puțin dintre toți. Faptul că-i prostise pe toți îi dădu o satisfacție imensă; polițiștii erau așa de proști, așa de inferiori!

Va avea destulă răbdare pînă cînd Annette își va lua pauza de prînz, apoi va verifica pe computer dacă Jacqueline Sheets avea vreun cont la magazin; spre încîntarea lui, avea. Îi era întotdeauna mult mai ușor atunci cînd avea acces la informație. Oricum, nu îl interesa creditul ei. Informația despre creditul fiecărui client era sus, în colțul filei, și fila mai includea numele soțului și ocupația. Jacqueline Sheets era divorțată. El își linse buzele. Ce păcat, nu știuse cum să mențină relația.

Desigur, asta nu însemna că locuia singură. Putea să aibă copii sau să locuiască împreună cu un prieten, sau cu o colegă lesbiană. Putea să stea cu mama ei. Oricare dintre aceste scenarii îi va face ținta mai dificilă, dar nu imposibilă. Aproape că spera ca un asemenea incident să aibă loc, fiindcă era un adevărat test pentru

nervii și inteligența lui. Era destul de neobișnuit să aibă o agresiune una după alta; era un pic curios să vadă dacă va fi mai abil, ca un atlet care își intensifica antrenamentele, sau dacă reversul va fi adevărat. Spera să fie încă și mai puternic și mai iute, să aibă mintea mai clară, energie mai mare.

Cînd părăsi munca deja putea simți anticipația în el. Își ignora senzația de plăcere și urma rutina, fiindcă, desigur, nu-și putea permite să se încordeze acum; nu era momentul. Plăcerea îi va fi mult mai mare fiindcă așteptase, odată ce va trece la acțiune. Conduse către apartamentul lui, citi ziarul și vîrî în cuptor o cină frugală. În timp ce mîncarea se încălzea, el așeză masa; totul era la locul lui pe masă: farfuria, șervețelul. Nu trebuia să renunțe la standarde doar fiindcă trăia singur.

Doar după ce se întunecă complet afară își permise să scoată harta orașului Orlando și să localizeze Cypress Terrace, marcînd drumul de la apartamentul lui cu o carioaca galben-fosforescentă. Era mai aproape decît se așteptase, cam la un sfert de oră cu mașina. Convenabil.

Apoi conduse lejer, fără să se grăbească, bucurîndu-se de vremea blîndă de primăvară. Această primă recunoaștere era ceva mai mult decît o plimbare, voia să reperateze casa și să și-o fixeze în minte. De asemenea își va mai nota cîteva detalii, ca, de exemplu, cît de aproape erau celelalte case, dacă erau mulți cîini prin vecinătate și cîți copii. Dacă exista vreun gard atunci cîte mașini erau parcate în șosea, sau dacă era vreun garaj. Detalii. Mai tîrziu va afla mai multe lucruri, mult mai multe, descoperind ceva cu fiecare excursie, pînă la recunoașterea finală, cînd va intra în casă și va vedea camerele. Atunci va lăsa plăcerea să-l năpădească, fiindcă era ceva delicios în a hoinări prin casa ei atunci cînd ea nu era acasă, în a-i atinge lucrurile, a se uita în dulapuri și în dulăpiorul de la baie. Va fi în interiorul ei, iar ea nici nu va ști. Va lipsi doar finalul.

Trecu de Cypress Terrace 3311; avea un spațiu în-

gust pe post de garaj și înăuntru era parcat un *Pontiac*. Nu mai erau și alte mașini, biciclete sau skateboard-uri, nimic care să indice vreo urmă de copil. În casă era doar o lumină aprinsă, indicînd fie că era doar o persoană acolo, fie că toată lumea era strînsă într-o cameră. De obicei era prima variantă.

El dădu ocol blocului și conduse a doua oară; făcu de două ori aceeași excursie. Dacă se uita cineva, ceea ce era posibil, a doua trecere va fi atribuită cuiva rătăcit, în timp ce o a treia tură ar stîrni bănuieli. A doua oară observă gardul care pornea din partea stîngă a casei, pînă la șopron. Bun. Gardul era o chestie bună. Latura dreaptă era mai deschisă decît i-ar fi plăcut lui, dar situația era foarte propice. Foarte propice, într-adevăr. Totul era cum trebuia.

Marlie stătuse ghemuită pe canapea, citind o carte care era prea puțin interesantă și începu să se relaxeze. Simțise o încordare ciudată toată ziua, întrebîndu-se dacă detectivul Hollister o va aștepta în parcare cînd ea va pleca de la slujbă, așa cum făcuse cu o zi înainte. Nu era sigură că mai putea face față și altor confruntări cu el, dar în același timp se simți un pic dezamăgită cînd se uită în jur și văzu că el nu era acolo. Era ca și cînd se așteptase să-i cadă pantoful și totuși nimic nu se întîmplase.

Se sprijini de perna canapelei și închise ochii. Își imagina fața lui: trăsăturile dure, nasul spart, lumina verde a acelor ochi profunzi. Nimic sofisticat pe fața lui; chiar dacă trăsăturile i-ar fi fost mai armonioase, expresia din acei ochi îl va deosebi de toți ceilalți. Erau ochii pătrunzători ai unui supraveghetor, care pîndea întotdeauna. Se gîndi că oamenii din Orlando erau fericiți că el era de partea legii, făcîndu-i pe criminali să-și

plîngă de milă. Acum forței lui naturale i se adăuga privirea pe care o aveau toți polițiștii: acel cinism clar, acea distanță rece, zidul legii care se ridica între ei și cei pe care îi servea.

Cunoscuse numeroși polițiști, văzuse o mulțime. Polițiștii se relaxau numai între cei ca ei, cu cei ce aveau anumite lucruri în comun, care aveau aceeași ocupație. Nici unul dintre ei nu se ducea acasă ca să-i povestească soției despre grozăviile pe care le văzuse. Ce subiet grozav ar fi avut la cină! Rata divorțului în rândurile polițiștilor era ridicată. Stresul era inimaginabil.

Polițiștii nu știau niciodată cum să se poarte cu ea. La început, desigur, toți credeau că este o glumă. După ce ea le dovedea adevărul, deveneau cu toții jenați prin preajma ei, fiindcă viziunea și psihicul îi includeau. Doar un polițist îl înțelegea pe un altul. Asta era clar. Dar ea le putea simți emoțiile, furia și dezgustul. Ei nu puteau ridica acel zid în fața ei și se simțeau vulnerabili.

Apoi, în urmă cu șase ani, trebuise să învețe cum să citească emoțiile oamenilor așa cum făceau toți ceilalți, observînd subtilul limbaj al trupului și al tonalității vocii, citindu-le expresia. Fusese ca un copil care învăța să vorbească, fiindcă niciodată înainte nu fusese necesar să se bazeze pe imagini vizuale. Un timp nu voise să învețe, tot ce dorea era să fie lăsată în pace. Dar izolarea totală nu era normală; chiar și călugării se însoțesc cu animalele. Instinctiv, odată ce se afla în siguranță, începu să privească oamenii și să le citească expresia. Gura i se strîmba de umor sec. Îi era greu să-l citească pe detectivul Hollister. Poate fiindcă era atît de profund. O făcea să se simtă prost, uitîndu-se la ea în felul lui, fixînd-o cînd încerca să-și amintească un anumit lucru.

Nu-i era frică de ei; oricît de mult ar încerca, nu va putea face vreo legătură între ea și Nadine Vinick, fiindcă nu exista nici una. Nu putea găsi o dovadă care nu exista. Încordarea pe care o simțea...

Marlie îngheță, deschise ochii larg și privi în gol în timp ce mental cerceta sentimentul care o invadea. Nu

era o viziune sau altceva atît de copleșitor. Dar simți o nenorocire vagă, o amenințare.

Sări brusc în picioare și începu să patruleze prin casă încercînd să-și ordoneze gîndurile. Ce se întîmpla? Oare puterea i se întorcea sau experimenta o reacție normală după atîta stres?

Se gîndea la Hollister și deodată se simți neliniștită și amenințată. Destul de ușor de înțeles acest lucru, dacă Hollister era sursa amenințării. Cei mai mulți oameni ar crede astfel, dar Marlie analiza sentimentul din nou și nu găsi nici un motiv pentru care să se teamă de Hollister.

Răul o învăluia, intensificîndu-se. Marlie tresări brusc. Ceva se întîmpla. Doamne, ceva se întîmpla! Ce? Avea legătură cu Hollister? Oare el era în pericol?

Ea se opri cu pumnii încheștați. Poate că ar trebui să-l sune, să vadă dacă avea dreptate. Dar ce să-i spună? Nimic. Nu trebuia să-i spună nimic. Dacă el va răspunde la telefon, atunci va fi clar că este în regulă. Va închide.

Trucuri copilărești. Această amenințare uniformă era sicîitoare. Ea năduși, sfîșiată de indecizie și deodată vohile instincte se întoarseră. Zăpăcită, îl căută cu mintea pe Hollister, încercînd să alunge norul de rău. Era ca și cînd ar fi bîjbîit în beznă; nu se putea concentra.

Gemînd, se aruncă la loc pe canapea. Ce aștepta? Nu fusese în stare să facă asta timp de șase ani și nici chiar înainte nu fusese ușor. Doar fiindcă avusese o viziune slabă și simțise acest pericol vag se gîndise că puterile de odinioară i se vor întoarce? Spera că nu, fir ar să fie! Dar acum avea nevoie de ele, avea nevoie să și calmeze panica pe care o simțea.

Dar dacă era inconștientă – înlătură cuvîntul *mort* înainte ca acesta să se formeze – atunci nu va fi în stare să perceapă semnalele lui mentale. Simțindu-se mai înnobunită, își formă imaginea partenerului lui, Alex Trammell. Nu-i dăduse multă atenție, dar îl observase îndeajuns de bine cît să-i repereze trăsăturile. Închise ochii,

concentrându-se, auzindu-și respirația precipitată în timp ce încerca să găsească o anume persoană. *Gîndește!* își comandă ea sever.

Degeaba. Nimic.

Înjurînd în gînd, înhăță cartea de telefon și își trecu degetul peste „H” pînă cînd găsi Hollister. De ce naiba erau așa de mulți? A, uite-l. Dane Hollister. Ridică receptorul și formă numărul înainte să se răzgîndească.

Și brusc știi că avea dreptate.

Nu mai era ca înainte. Nu intrase pe unda emoțiilor lui; nu exista nici un baraj mental. Doar știi. Avu imaginea lui mentală stînd cu bustul și cu tălpile goale în fața televizorului, privind un meci de baseball și bînd o bere. Murmură o înjurătură cînd înșfăcă receptorul.

– Mda.

Marlie tresări. Cușîntul îi suna în minte exact așa cum își imaginase.

– A... îm... Mă scuzați, se bîlbîi ea și puse receptorul la loc cu zgomot. Se uită lung la telefon, așa de uimită, încît nu știi ce să facă. Auzise mai multe zgomote de baseball.

Dane ridică din umeri vizibil iritat și închise receptorul. Pierduse un out din joc exact cînd își întorsese ochii către televizor. Se așeză din nou mormăind, cu picioarele goale proptite pe măsuta de cafea și le încru-cișă peste glezne. Asta era cea mai confortabilă poziție: fără cămașă, fără pantofi, ținînd în mînă berea atît de rece, încît îi tremura buza de poftă să bea din ea.

Interlocutorul era o femeie. Știi asta din instinct, deși avea o voce neobișnuită și răgușită. O voce de fumător.

Se gîndi la Marlie Keen. Vocea ei era un pic dură; doar auzind-o simțea emoții. Se uită în mod reflex în poală. Bingo!

Se întinse după telefon.

- Ai sunat? Întrebă el dur, după ce sună la informațiile locale.

- A... da. Îmi pare rău.

- Ai avut vreun motiv?

O putea auzi respirînd pe linie, repede și precipitat. Ceva o neliniștise.

- Am fost îngrijorată, recunosc eu în final.

- Îngrijorată? De ce?

- Credeam că ai putea fi într-un bucluc. Am greșit. Iartă-mă, spuse ea din nou.

- Ai greșit, repetă el, cu neîncredere exagerată. Ce să zic...

Ea trînti receptorul în furcă. El începu să apese butonul care forma din nou, dar în schimb închise. În loc să fie sarcastic ar fi trebuit să încerce să afle mai multe despre neliniștea ei; poate că Nadine Vinick îi sîcîia conștiința. Poate că fusese cît pe ce să i se mărturisească; ofițerul Ewan o absolvise de vină, dar ea încă nu știa asta, iar el era sigur că îi cunoștea pe criminali. Acum, din cauza urii lui mari, dăduse cu piciorul la șansa de a afla și era foarte sigur că ea nu-i va mai vorbi.

Apoi își dădu seama că nici unul din ei nu se identificase. Ea știuse cine era el, așa cum și el știuse cine era ea.

Și ea avusese dreptate într-o privință afurisită. El era în pericol. Se uită din nou în poală. Într-unul mare.

Tentația îi dădu tîrcoale. Azvîrli berea pe masă așa de tare, încît sări din cutie. Apoi, înjurîndu-și propria prostie, ridică receptorul și formă din nou.

- Ce e? se răsti ea răspunzînd înainte ca telefonul să sune complet.

- Ce se întîmplă? Vorbește-mi.

- Ce ai vrea să-ți spun? Întrebă ea dulce.

- Despre adevăratul motiv pentru care ai sunat.

- Ți-am spus. Am crezut că s-a întîmplat ceva.

- De unde ideea asta? Pe cît de mult încerca, nu-și putu ascunde scepticismul din voce.

Ea respira adânc, greu.

– Uite. Am un sentiment de neliniște în ce te privește și am fost îngrijorată. Am greșit.

– Ce te-a făcut să te gîndești la mine?

Tăcere. El aștepta, dar ea nu spuse nimic. Fu o tăcere completă, nu-i mai auzi nici măcar respirația.

– Ți-e bine? întrebă el ascuțit. Marlie? Tăcere. Hai, iubito, vorbește-mi sau vin acolo.

– Nu! Vocea ei suna strangulată. Nu... nu veni aici.

– Ești bine?

– Da. Da, sînt bine. Doar că... mă gîndeam la altceva.

– La ce?

– Poate că nu are legătură cu tine. Poate că are cu altcineva. O să mă gîndesc la asta.

– Nu închide, o amenință el. La naiba, Marlie, nu închide... fir-ar să fie! Tonul îi bîzii în ureche. Se va duce acolo, va verifica...

Și va afla ce? Se îndoia în mod sincer că ea îi va deschide ușa. Nici nu avea motiv să se ducă, fiindcă ofițerul Ewan o apăruse. Asta îl chinuse toată ziua; pînă nu va apărea altceva nu avea rost să discute cu ea. Și părea din ce în ce mai greu să rezolve crima lui Nadine Vinick. Îl enerva faptul că aceșt caz părea să fie învăluit în mister, de parcă un străin îl ucisese pe alt străin, genul de crimă care era aproape irezolvabilă. Doamna Vinick merita mai mult decît asta.

Și nu voia să o mai vadă pe Marlie Keen vreodată. Dacă era implicată în acest caz va accepta asta în mod oficial și va trebui să aranjeze altceva. Nu-i plăcea ce simțea, dar sentimentul era prea puternic ca să-l ignore.

Marlie patrula prin casă, ștergîndu-și lacrimile. Naiba să te ia, Hollister! O înfuriase așa de tare, încît i-ar fi tras

bucuroasă una să fi fost acolo. Dar Hollister era cea mai neînsemnată dintre problemele ei. Puterea îi revenea complet poate un pic mai alterată decât înainte. Poate că era ceva mai clarvăzătoare. Cum altcumva ar fi putut ști că Hollister se uita la meciul de baseball? Cum i-ar fi putut anticipa răspunsul? Asta nu i se mai întâmplase.

Se gîndea la el, fără voia ei, dar existase în mintea ei atunci cînd fusese năpădită de acel sentiment de neliniște. Se gîndise automat că era în legătură cu el, dar nu fusese; el fusese atît de persistent în gîndul ei, încît nu se gîndise că ambele senzații nu aveau legătură. Asta însemna:

Unu – că puterile ei extrasenzoriale reveneau. Nu le dorea, dar ele existau și trebuia să se descurce.

Doi – că detectivul Hollister începea să devină o complicație. Deja era.

O înfuria mai rău decît oricine altcineva și o făcea fără măcar să încerce. Era un mare Neanderthal, sarcastic și sceptic, și îi putea simți furia. Era atît de profundă această senzație, încît aproape că își înăbușea impulsul de a-și ascunde fața ori de cîte ori îl vedea. Dogorea de masculinitatea care o făcea să se holbeze atunci cînd îl privea. Marlie știa că nu avea prea mare experiență în privința bărbaților, dar asta nu însemna că era proastă. Reacțiile ei cînd îl vedea erau prea intense, loșite din comun. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era atracția sexuală. Gemînd, își dădu seama că Hollister simțea aceeași atracție. Îi spusese „iubito”. Probabil că îl reținea doar faptul că o bănuia și asta nu putea dura în absența dovezii. Bărbații ca el nu ezitau cînd doreau o femeie; odată ce el va recunoaște că ea nu avusese de a face cu crima lui Nadine Vinick, ea va trobi să se păzească.

Ceea ce-i aduse problema numărul trei, cea care o răpăcea: răul pe care-l simțise, care o neliniștise avea aceeași... textură sau personalitate cu acela pe care îl simțise în noaptea cînd Nadine Vinick fusese omorîită. Era același bărbat. Încă era acolo și mirșăvia lui se

canaliza asupra altcuiva. Încă nu se formase: ea prinsese doar un ecou al ei. Dar va acționa din nou și ea spera că poliția îl va prinde în timp util.

Nu avea nimic. Nici o figură, nici un nume. În cele din urmă ea va fi în stare să se concentreze asupra lui, să stea cu el și el va face vreo greșeală prin care să-și divulge identitatea.

Ea va trebui să lucreze cu poliția, deci cu Hollister. Nu se îndoia că va fi jenant, dificil, dar nu avea de ales.

Se prinsese în asta și nu putea să iasă.

Capitolul 7

Marlie tocmai se îmbrăcase în dimineața următoare când bătaia puternică în ușa o făcu să tresară, apoi să se încrunte alarmată. Nu se îndoia de cine bătea în ușa ei la șapte și jumătate dimineața și nu-i trebuia cine știe ce puteri ca să afle.

Cel mai bine era să îl înfrunte, deși nu dorea să-i arate că reacționează în vreun fel când îl vede. El îi va vedea furia ca pe o slăbiciune și așa să-i ajute Dumnezeu dacă îi va arăta vreun fel atracția pe care o simțea față de el.

Nu-l va invita înăuntru. Trebuia să se ducă la lucru și nu intenționa să-l lase să o facă să întîrzie. Își luă geanta și cheile mașinii în mână în timp ce mărșăluia către ușa de la intrare. Când o deschise, el stătea aproape în fața ei, cu un braț muscular rezemat de ușă și cu celălalt ridicat ca să mai bată încă o dată. Apropierea trupului lui o făcu să-și țină respirația, o reacție pe care și-o ascunse dîndu-se un pas înapoi și închizînd ușa după ea. Din nefericire el nu se mișca din loc și ea se pomeni lîngă el, lîngă mușchii și căldura lui. Practic se afla în brațele lui; el trebuia doar să întindă mîna și să o prindă.

Mohorîtă, se concentra să închidă ușa, încercînd să ignore situația. Scurta privire pe care i-o aruncase îi spunea că nu era în apele lui în această dimineață, dar acum simți o dorință acută sub iritarea lui. Era ca un armăsar în călduri.

Imaginea mentală fu atît de rea, încît inima începu să-i bată cu putere. Sînd cu spatele la el, ea încuie lacătul conștientă că el se lepea aproape de fesele ei.

Ea rămase nemișcată, înghețată de indecizie. Dacă se mișca se va freca de el; dacă nu se mișca, el o putea lua ca pe o invitație. Închise ochii în fața tentației de a se întoarce și de a-l privi, permițându-i în tăcere accesul. Doar ideea că nu va merge o făcu să dea înapoi.

Își forță vocea.

– Ce vrei, detectiv? Mai bine și-ar fi mușcat limba. Proastă alegere a cuvintelor, avînd în vedere situația. Era evident ce dorea, din moment ce o tot sîcîia cu erecția lui.

Timp de două secunde el nu răspunse. Ea îi simți pieptul ridicîndu-se în timp ce inspira; atunci, ea se dădu înapoi un pas.

– Nu sînt aici în calitate de detectiv. Am venit doar să văd ce faci.

Tensiunea sexuală se ușura odată cu distanța dintre ei, făcînd-o să se simtă ca eliberată din cătușe. Ușurarea îi lua greutatea de pe inimă, reacție pe care o întîmpină cu plăcere.

– Sînt bine, spuse ea rapid și coborî treptele înainte ca el să o poată opri. O, la naiba. Mașina lui o bloca pe a ei în șosea. Se opri, din nou sigură pe sine înainte să-și întoarcă fața către el.

– Trebuie să plec sau voi întîrzia la lucru.

El își privi ceasul de mînă.

– E la un sfert de oră de aici. Ai timp berechet.

– Trebuie să plec devreme, în caz de ceva.

Explicația nu-l satisfăcu. Ochii lui mărginiți de gene grele o țintuiră.

– Te-a speriat ceva azi-noapte?

– Nu eram speriată.

– Nu ține cu mine.

– Nu eram speriată, repetă ea, de data asta printre dinți. Încăpățînarea lui deja o călca pe nervi. Trebuia să scape de el, acum.

– Sigur că erai. Și ești și acum. Privirea lui o măsură din nou. Deși nu din aceleași motive, zise el încet. De data asta pleoapele lui se ridicară și îi văzu privirea

masculină strălucindu-i în ochi.

Marlie se îmbătoșă, cuprinsă de un fior rece. Putea el să nu fie parapsihic, dar instinctele masculine îi erau acute. Va fi mult mai greu să scape de el decât și-a imaginat, fiindcă el simțise răspunsul pe care ea nu-l putea masca. Coborî treptele după ea, iar ea se retrase către mașină iute. Deschise ușa și se urcă, folosind-o ca baricadă împotriva lui.

El o privi prin ușa întredeschisă, de data asta intens.
– Calmează-te, murmură el. Nu intra în panică.

Ea îl privi agitată pînă la refuz. Dacă el nu pleca cît de curînd își va pierde controlul și va spune lucruri pe care le va regreta. Se sprijini de ușă și vîrfurile degetelor i se albiră.

– Mișcă-ți mașina, detective. Și nu mai veni la casa mea fără motiv.

Bună treabă, Hollister. Dane se simți violent în timp ce se înjura. Privi de jur împrejurul biroului său, ignorînd zgomotul vocilor și telefoanelor. Era verde de frustrare, atît sexuală cît și profesională. Nu era nici o urmă în cazul Vinick, nici o dovadă. Investigația nu ducea nicăieri și se părea că interesul lui pentru Marlie Keen ducea în aceeași direcție.

La ce altceva se așteptase? Ca ea să nu-i simtă erecția în fundul ei? Era de mirare că nu începuse să țipe.

Ar fi trebuit ca el să se dea înapoi imediat cînd ea ieșise din casă, dar nu o făcuse. Prima atingere întîmplată a trupurilor lor îl înghețase în loc și toate simțurile lui se concentraseră asupra contactului. Se simțea așa de bine, încît nu fusese în stare să îndure, dar în același timp nu fusese îndeajuns. Voise mai mult. Voise să o dezbrace, să o pătrundă. Voise să-i simtă picioa-

rele încheștate de coapsele lui, voia să o simtă tremurînd sub el. Voia să o domine, să-i înfrîngă rezistența, să-i supună voința în așa fel, încît să o ia oricînd dorește... și dorea să o ocrotească de oricine și de orice. Nu fusese în stare să se odihnească toată noaptea, aproape sigur că o speriasse, dar total convins că ea nu-i va primi cu bucurie îngrijorarea dacă o va suna din nou. Cînd se făcu dimineața nu mai putu să reziste. Se convinsese că avusese dreptate.

Deci ce făcuse? O îndepărtase mai rău. Procedase greșit cu ea de la bun început și încă nu avea idee despre cum trebuia să se poarte. Ofițerul Ewan clarificase lucrurile. Ea nu fusese la scena crimei lui Nadine Vinick, dar ea evident știa ceva despre asta și venise la poliție. În concluzie, ce era ea, suspect sau martor? Logica spunea că prima, un instinct spunea cea de-a doua, și lui pușin îi păsa.

– Ești într-o stare jalnică, îi zise Trammell leneș, venind tiptil spre scaunul lui și privind expresia lui Daniel.

El mormăi. Nu nega asta.

– Ai mai vorbit cu Marlie în ultimul timp?

Enervat, Dane îi aruncă o privire.

– În dimineața asta, spuse el scurt.

– Și?

– Și nimic.

– Nimic? Atunci de ce ai sunat-o?

– Nu am sunat-o. Obosit, Dane răsuci un creion. M-am dus pînă la ea.

– O, nu. Ai secrete față de partenerul tău, da?

– Nu am secrete.

– Atunci de ce te-ai dus acolo?

Fir-ar să fie, tot interogatoriul ăsta îl făcea să se simtă prost. Dane avu un scurt moment de simpatie pentru suspiecții pe care ei doi îi verificau. Un foarte scurt moment.

– Fără nici un motiv, replică el nemișcat și nepăsîndu-i dacă Trammell își dăduse seama.

– Fără motiv, hm? Trammell se distra. Ochii lui negri

erau veseli. Nu se gândise să-l vadă pe bătrînul lui par-tener Dane în coate după o femeie și intenționa să se distreze copios. Dane nu avusese necazuri din pricina femeilor; întotdeauna ele ținuseră mai mult la el decît invers, ceea ce îi dăduse un avantaj în fața lor. Nu se purtase niciodată urît cu vreo femeie, dar în același timp ele aveau o influență slabă asupra lui. Dacă nu le con-veneau orele lui neregulate, foarte rău. Dacă lipsea de la o întîlnire, ce mare lucru? Nu dăduse nimic unei femei în afară de o relație fizică, fiindcă slujba fusese mereu pe primul plan. Dar plutise netulburat pe aripile dragos-tei, contrar altora care aveau conflicte între slujbă și relație, așa că era drăguț să-l vezi agitat acum.

Trammell îl zgîndări din nou:

– Și ea ce a spus?

Dane se încruntă și îi aruncă încă o privire iritată partenerului său.

– De ce ești așa de curios?

Trammell gesticulă inocent din mîini.

– Credeam că lucrăm împreună la cazul ăsta.

– Nu are nici o legătură cu cazul.

– Atunci de ce te-ai dus acolo?

– Doar ca să văd ce face.

Trammell nu-și putu reține rîsul și telefonul sună cînd încă rîdea.

Dane ridică receptorul.

– Detectivul Hollister, se răsti el.

– S-a întors materialul pe care l-ai cerut despre fe-meia aia, Keen, spuse o voce laconică în urechea lui Dane. Interesant. Foarte interesant.

Dane înghețase la prima sesizare a numelui lui Marlie.

– Da? În ce sens?

– O să ți-l citesc, prietene. Ți-l trimit prin fax. Drăguță femeie, oricum.

– Mda, spuse el. Mulțumesc, Baden. Îți rămîn dator.

– O să scriu undeva, zise Baden vesel.

Dane puse receptorul în furcă ca să-l vadă pe Tram-mell privindu-l cu interes, fără pic de amuzament.

- Ce mai e?

- Baden îmi trimite prin fax niște informații despre Marlie Keen.

- Glumești, ridică Trammell din sprâncene. Nu cred că vom afla ceva.

- Ei, am aflat. Faxul din coț începu să țiuie. Dane se ridică și se duse către el, negru la față. Nu era sigur că voia să vadă asta. Acum două zile i-ar fi plăcut să înhațe niște informații despre Marlie, dar acum nu. De când îl sunase noaptea trecută încerca să nege efectul pe care îl avea asupra lui. O dorea, la naiba. Și voia ca ea să fie nevinovată. Voia să existe o explicație a lucrurilor pe care i le spusese luni. Trammell venise lângă el ținându-l pe Dane cu privirea sa întunecată.

Prima foaie ieși. Era o fotocopie a unui articol dintr-o revistă. El scană repede titlul: „*O tânără parapsihică găsește un copil pierdut*“.

Trammell fluieră.

Urmară pagini după pagini. Toate aveau o temă comună: abilitățile psihice ale lui Marlie Keen. Unele dintre articole păreau a fi din reviste de specialitate sau din ziare de parapsihologie. Cele mai multe erau articole din ziar care raportau cum „parapsihica” Marlie Keen lucrase cu poliția ca să rezolve diferite cazuri. Articolele erau din nord-vest, observă el. Cele mai multe din Oregon și Washington, deși câteva erau din Idaho sau din nordul California și unul din Nevada.

Uneori ea era descrisă ca „încântătoare”, de două ori ca „extraordinară”. Era o temă comună în articole, că forțele poliției fuseseră la început sceptice și batjocoritoare pînă cînd ea le demonstrase contrariul. De obicei ajuta la găsirea persoanelor pierdute, deși uneori și la găsirea unor răpitori. S-a menționat de mai multe ori că atunci cînd nu era implicată într-un caz domnișoara Keen putea fi găsită la Institutul de parapsihologie. Un doctor, Sterling Ewell, profesor de parapsihologie la Institut era menționat de nenumărate ori.

Trammell stătea chiar lângă el, citind și el fiecare

foaie în parte. Amîndoi erau tăcuți. Deși fuseseră aver-tizați de Marlie în persoană de acest lucru, nu le venea să-și creadă ochilor.

Un titlu le sări în ochi: „*Criminalul atacă parapsihica*“.

Dane înșfăcă foaia, ținînd-o de margine și începu să citească în timp ce aceasta ieșea din mașină.

Fuseseră o serie de răpiri de copii într-o zonă îndepărtată a Washington-ului: un copil fusese găsit mort, doi dispăruți. Marlie fusese adusă de către șeriful local cu care ea mai lucrase și în alt oraș, ca să ajute la găsirea copiilor pierduți. Chiar înainte să ajungă, dispăru un alt copil. S-a scris în ziar un articol despre ea chiar în aceeași zi.

În acea noapte Arno Gleen o răpise pe Marlie din dormitorul ei și a dus-o în același loc unde dusesese și copilul răpit recent, un băiețel de numai cinci ani. Cineva îi văzuse și îl alertase pe șerif. Era un orașel mic; l-au putut identifica pe Gleen și i-au luat urma. Dar micuțul era deja mort cînd au ajuns ei acolo și de-abia au salvat viața lui Marlie, care fusese bătută zdravăn.

Condiția ei „sărmană“ era raportată într-un articol mic. Și asta era tot. Absolut. Dane verifică data ultimului articol. Era de acum șase ani. De șase ani Marlie Keen dispăruse literalmente din ochii publicului. De ce se stabilise în Florida? Gîndindu-se, își imaginează harta în minte și află de ce. Florida era foarte departe de Washington și ea putea rămîne în țară. Dar de ce, după șase ani și o viață complet normală, ea venise în biroul locotenentului și îi spusese despre omorîrea lui Nadine Vinick?

– Trebuie să-i fi fost greu, murmură Trammell gîndindu-se evident la același lucru. Să se implice în asta după afită timp.

Dane își trecu mîinile prin păr. O parte din el se ușură, ultima îndoială fiindu-i spulberată. Era o altă explicație a puterii ei. Dacă el nu putea crede, atunci trebuia să-și înlătore această neîncredere. Nu mai avea de ce să stea departe de-ea; putea face după cum îi dicitase inima de la bun început. Dar o altă parte din ei, cea

perversă, nu voia să accepte ceea ce citise. O parte din el nu putea accepta aceste evenimente, cealaltă parte era alarmată. La dracu', ce era în realitate? Nu voia să-i fie citite gândurile, deși după ce reflectă o clipă trebui să recunoască faptul că era convenabil ca o femeie să simtă cum gîndește și să nu trebuiască să îi vorbească despre asta.

Dar era mai mult decît atît. El era polițist. Văzuse și auzise multe, făcuse multe lucruri, și nu le voia între el și această femeie. Era ceva ce doar un alt polițist ar înțelege. Slujba îi marca, îi deosebea de civili. Unele cazuri vor merge cu el în mormînt, vor trăi doar în mintea lui. Pe unele fețe ale victimelor le vedea mereu.

Nu voia să-i invadeze cineva intimitatea minții. Nici măcar Marlie. Avea el coșmarurile lui.

Strînse hîrțile.

– Mă duc să verific astea, zise el. Vorbește cu acest doctor Ewell și vezi ce s-a întîmplat în ultimii șase ani. Trammell se uită un pic cam straniu, a amuzament amestecat cu simpatie. Dane se strîmbă la el. Uneori să ai un partener era ca și cînd ai fi trăit cu un parapsihic, așa de bine ajungeai să te cunoști. Trammell era destul de sadic, la naiba, ca să se amuze văzîndu-l pe Dane în cap după o femeie.

– Ce e așa de amuzant? mormăi el.

Trammell ridică din umeri.

– Se pare că vom lucra cu ea și mi te imaginam încercînd să o îmbunezi, după cum v-ați mușcat unul pe altul. Sau nu v-ați mușcat, aș spune.

Dane se înapoie la biroul său și ridică receptorul. Își aminti cu amărăciune cum se făcuse detectiv. Își imaginase că va lucra pe teren, că va pune dovezi cap la cap precum Sherlock Holmes. În schimb, el petrecea o mulțime de ore la telefon și aflase că un detectiv era la fel de bun ca și vagabonzii lui. Un detectiv deștept cultiva o mulțime de lume de pe stradă, cerșetori care doreau să cîștige un ban băgînd la apă pe cineva. Foarte rău că nu avea niște vagabonzi, în vecinătatea rezi-

dentei lui Nadine Vinick.

Un telefon la Informații îi dădu numărul Institutului de parapsihologie din Boulder. În mai puțin de un minut avu legătura cu doctorul Ewell Sterling.

– Doctore Ewell, aici detectivul Dane Hollister, de la Departamentul de Poliție din Orlando.

– Da?

Dane se încruntă ușor. Era destulă precauție într-un singur cuvânt.

– Vreau să vă pun câteva întrebări despre Marlie Keen. Obişnuia să fie afiliată la Institut.

– Îmi pare rău, detectiv, spuse profesorul cu răceală. Nu dau informații prin telefon despre colegii mei.

– Domnișoara Keen nu are nici un necaz...

– Nici nu m-am gândit că ar avea.

– Pur și simplu am nevoie de niște informații despre ea.

– Așa cum am spus, detectiv, nu am de unde să știu dacă ești cine spui că ești. Reporterii au încercat să afle diferite lucruri dîndu-se drept altcineva.

– Sună Departamentul de Poliție din Orlando, zise Dane dur. Cere-mă.

– Nu. Dacă vrei vreo informație despre Marlie Keen vei veni în persoană. Cu identificarea de rigoare, desigur. La revedere, detectiv.

Receptorul făcu un clic în urechea sa și Dane închise cu o înjurătură. Trammell zise:

– Ghinion?

– Nu vrea să-mi spună.

– Ce motive are?

– Spune că nu dă informații prin telefon. Dacă vreau să aflu ceva despre Marlie trebuie să mă duc și să-i vorbesc în persoană.

Trammell scutură din umeri.

– Și ce mare scofală? Du-te la Boulder.

Dane îl privi iritat.

– Locotenentul o să fie măgulit că ea este o ade-vărată parapsihică, dar nu va autoriza un bilet de avion

pentru a verifica o persoană care nu este suspectă.

– Nu poți ști pînă nu încerci.

Zece minute mai tîrziu el obținu răspunsul așteptat. Bonness fu foarte încîntat că intuiția lui despre Marlie fusese bună și adăugă că el însuși ar putea avea abilități parapsihice. Dane abia se abținu să nu se holbeze auzind asta. Dar nu reuși în nici un fel să-l facă pe locotenent să justifice un bilet de avion pînă în Colorado pentru a verifica pe cineva care nu avea nevoie de verificare. Deja știau totul, nu? El spuse că ultimii șase ani nu erau importanți. Bugetul era restrîns și aveau nevoie de toate resursele pentru a urmări criminalii și nu ca să-și bage nasul în viețile intime ale oamenilor.

Dar cei șase ani erau importanți pentru Dane.

– Ai vreo obiecție dacă decolez pe cont propriu?

Bonness păru surprins un pic.

– Adică să-ți plătești tu biletul?

– Exact.

– Ei, nu, nu cred că e vreo problemă, în afară de faptul că ești în mijlocul investigației crimei.

– E legat de ea. Și investigația nu duce nicăieri. Nu avem dovezi, nu avem mobil, nu avem suspecti.

Bonness oftă.

– Atunci decolează. Dar mîine. Vreau să fii înapoi, vineri dimineața.

– Nici o problemă.

Dane se întoarse la biroul lui și îi spuse lui Trammell ce se întîmplase, apoi trecu din nou pe telefon. Trebui să sune trei agenții aeriene înainte să găsească loc la un zbor. După ce-și rezervă biletul îl sună pe profesorul Ewell din nou și îi informă la ce oră sosește.

Dane se simți despuiat fără *Beretta*, dar de vreme ce călătorea ca turist o lăsase acasă. Nu putea călători cu

vreo armă asupra lui; căra cu el un cuțit de buzunar care era ceva mai mare decât unul normal și care era deosebit prin faptul că avea o singură lamă dintr-un aliaj mai dur decât oțelul. Cuțitul avea un echilibru perfect, era un cuțit de aruncat. Nu era chiar ca un pistol, dar tot mai bun ca nimic.

Era un pasager nervos. Nu atît zborul în sine îl enerva, ci faptul că era închis într-un spațiu strîmt cu atîția străini în jur. Nu-și putea uita vechile obiceiuri, nu putea trage o linie între serviciu și vacanță. Asta însemna că îi urmărea în mod automat pe toți, observîndu-le comportamentul. Situația era plicticoasă, dar asta nu însemna că se putea opri. Dacă lăsa garda jos, ceva se întîmpla; era o lege nescrisă.

Luase cursa de la prima oră. Din cauza fusului orar de două ore dintre Orlando și Colorado ajunsese în Denver înainte de prînz. Nu avea bagaj, așa că se duse la biroul de închirieri mașini și ceru una pentru o zi. Boulder era cam la douăzeci și cinci de mîle în nord.

Odată ajuns în Boulder se opri să întrebze adresa și direcția Institutului. Se făcu douăsprezece și jumătate cînd ajunsese la Institut. Nu erau garduri, nici porți; ochiul lui de polițist observă că existau cele mai bune măsuri de securitate. Pe ușă era fixată o alarmă, dar nu una care putea fi scoasă de vreun hoț. *Institutul de parapsihologie* era vopsit cu grijă în litere mari de tipar pe ușile duble din geam. Deschise ușile și observă că nu fu nici un semnal la intrarea lui. Se părea că mergeai ca pe bulevard.

Cam la douăzeci de metri în sus, se afla un birou cu ușile deschise. Dane se apropie, observînd în tăcere o femeie curat îmbrăcată, între două vîrste, în fața unui computer, bătînd o scrisoare și concentrată asupra a ceea ce auzea la căștile din urechi. Dane își drese glasul și ea își ridică privirea, zîmbind luminos.

– O, bună, aștepți de mult?

– Nu, tocmai am sosit. Ea avea o față foarte veselă și se pomeni zîbindu-i. Acest loc părea să fie o for-

malitate, la fel ca și securitatea lui. Sînt Dane Hollister, de la Orlando D.P. Sînt aici ca să-l văd pe profesorul Sterling Ewell.

– Îl sun ca să-l anunț că ai sosit. Te aștepta, așa că și-a luat prînzul aici în loc să iasă.

Rapiditatea acestui anunț îl făcu să zîmbească din nou.

– Este soțul meu, îi mărturisi ea. Îi pot sfida demnitatea. Ridică receptorul și formă două numere. Sterling, detectivul Hollister este aici. În regulă.

Puse receptorul în fușcă.

– Du-te în biroul lui. Următorul coridor la dreapta, iar el este în biroul din capătul culoarului.

– Mulțumesc, spuse el clipind din ochi către ea cînd plecă. Spre amuzamentul lui, ea îi răspunse cu același gest.

Profesorul Ewell era un bărbat înalt, lat în umeri, cu păr bogat și alb, și o față delicată.

Ca și soția lui era un om vesel și nu prea formalist. Purta o pereche de pantaloni chinezești demodați și o cămașă cambrată, fiind încălțat cu pantofi joși. Dane simți imediat un fel de prietenie pentru profesorul care nu acorda o atenție prea mare stilului de a se îmbrăca. Ochii lui albaștri străluceau de inteligență și de umor, dar îl privi foarte adînc pe Dane cîteva minute bune înainte de a-și spulbera suspiciunile.

Cu o tresărire, Dane înțelese.

– Toată treaba cu reporterii a fost apă de ploaie, spuse el. Ești... Ei se opri, nedorind să-l acuze pe profesor de ceva în care el nu credea.

– Parapsihic, adăugă profesorul Ewell în locul lui. Făcu semn cu mîna sa mare spre un scaun confortabil.

– Stai jos, stai jos. Cînd Dane se șupuse, luă și el loc. Nu prea mult, spuse el. Nu ca oamenii cu care lucrez. Dar micul meu talent este că sînt foarte bun la a citi fizionomiile. Din cauza asta nu dau informații prin telefon. Instinctele mele la distanță sînt deplorabile. Ei zîmbi timid.

– Nu citești gîndurile sau ceva de genul ăsta?

Profesorul chicoti.

– Nu, relaxează-te. Telepatia nu este în mod sigur unul dintre talentele mele, așa cum ar spune soția mea cu bucurie. Acum povestește-mi despre Marlie. Ce face?

– Speram să-mi dai *informații* despre ea, spuse Dane sec.

– Nu m-ai întrebat nimic, zise profesorul. Îți dau.

Dane era sfișiat între nerăbdare și umor. Era ceva în bunul doctor care îi reamintea de un băiat pudic de șase ani. Lăsă ca umorul să-l învăluie și așteptă.

– Nu știu ce-ți pot spune. Nu sînt favoritul ei, recunosc el frecîndu-și maxilarul. Cînd am văzut-o ieri din nou m-a avertizat să nu mai calc pe proprietatea ei dacă nu sînt legitimat.

Profesorul oftă calm.

– Asta-i Marlie. Mi-a fost teamă că trauma o va distruge. Poate fi foarte răbdătoare atunci cînd vrea, dar uneori este cam repezită.

– Povestește-mi despre asta, murmură Dane, apoi continuă: Trauma asta de care ai pomenit s-a produs atunci cînd a răpit-o Gleen?

– Da. A fost groaznic. Marlie a fost în comă timp de o săptămînă și nu a vorbit aproape două luni. Toți credeau, inclusiv ea, că și-a pierdut capacitățile parapsihice. Ochii lui albaștri îl studiară pe Dane. Presupun că aceste abilități i-au revenit.

– Poate. Dane nu voia să confirme.

– Ah, înțeleg. Scepticism. Dar ești destul de intrigat dacă ai zburat pînă la mine. E-n regulă, detective; scepticismul nu este doar de așteptat, este sănătos. M-am îngrijorat că vei crede tot ce-ți voi spune pe loc. Ești cineva în slujba ta.

Dane se reîntoarce la subiect.

– În legătură cu răpirea. Într-un articol s-a scris că a fost bătută. El se reține de a-și imagina mai multe detalii; văzuse multe efecte ale bătăii și nu voia să și-o

imagineze pe Marlie în starea asta. N-a mai fost nimic de atunci. Și spuneai că loviturile au fost dure...

– Nu, nu chiar, îl întrerupse profesorul Ewell. Nu vreau să diminuez severitatea acestor lovituri, fiindcă i s-au vindecat înainte să înceapă să vorbească. În acest caz, trauma psihică a fost mare.

– Deci ce i s-a întâmpălat?

Profesorul îl privi gânditor.

– Cît de mult știi despre parapsihologie?

– Știu cum să pronunț cuvîntul.

– Înțeleg. Cred că majoritatea informații le ai din emisiunile de televiziune și de la ghicitoarele din târguri.

– Cam așa ceva.

– Ei, uită toate astea. Întotdeauna am crezut că are la bază ceva foarte simplu: energia electrică. Fiecare acțiune și fiecare gând folosesc energie electrică. Energia este detectabilă. Unii oameni sînt sensibili ca să fie medii; alții sînt sensibili la energie. Există grade de sensibilitate și doar unii sînt ultrasensibili. Nu înțeleg de ce problema asta este confundată cu hocus-pocus, deși există șarlatani care nu au habar de abilități psihice. Profesorul se opri și îl privi timid pe Dane. Iartă-mă. Soția mea spune că o iau razna.

Ea avea dreptate. Dane zîmbi.

– Înțeleg. Acum despre Marlie.

– Marlie este excepțională. Cei mai mulți oameni au o sensibilitate extrasenzorială și îi spun instinct, intuiție maternă, oricum le convine. Gradul lor de percepție este slab. Unii sînt mai puternici. Alți cîțiva sînt un pic mai sensibili către un grad testat. Și apoi sînt cei rari, ca Marlie. Ca să fac o comparație, cei mai mulți oameni sînt biplani, alți cîțiva sînt Cessna, Marlie este performera.

– Ei testat-o, desigur?

– Doamne, Marlie a fost testată încontinuu încă de cînd avea patru ani!

– Care exact sînt... aptitudinile ei?

– Este empatică, îndeosebi.

– Ce?

– Empatie. Ea este empatică. Simte emoțiile celorlalți așa de tare, încît dacă merge pe o stradă aglomerată poate începe să țipe de frustrare. Toate acele senzații o bombardează, din toate direcțiile. Odată le-a descris ca fiind statice, la volum maxim. Cea mai mare problemă a ei este că nu o poate controla, nu o poate bloca astfel încît să funcționeze normal.

– Ai spus în mare parte. Ce altceva mai face?

– Ai zice că este un ponei, observă profesorul, dezaprobator.

– N-am vrut să o jignesc. Nu te voi minți și îți voi spune că mă interesează totul.

– Așa mai merge, spuse profesorul Ewell cu un soi de satisfacție malițioasă. Toți faceți așa cînd stați ceva mai mult în preajma lui Marlie.

– Care toți?

– Polițiștii. Sînteți cei mai cinici oameni din lume, dar nu sînteți în stare să negați ceea ce face ea. Este destul de clarvăzătoare, deși nu în același grad în care este empatică. Trebuie să se concentreze ca să-și blocheze capacitățile empaticice, ca să-și folosească clarviziunea, ceea ce este foarte greu.

– Vrei să spui că prezice ce se va întîmpla?

– Nu.

Dane își frecă fruntea, simțind că-l ia durerea de cap.

– Nu cred că înțeleg. Cineva clarvăzător este ca un balon de cristal în care poți vedea viitorul.

Profesorul Ewell rîse.

– Nu, asta-i șarlatanie.

– M-am prins. În regulă, o persoană empatică este cineva care primește și simte emoțiile celor din jur.

Profesorul încuviință.

– Un clarvăzător simte obiectele de la distanță și este conștient de evenimente petrecute la distanță. Un prezicător este cineva care știe evenimentele din viitor. N-aș spune că unul sau altul nu are talent telekinetic.

Nici una dintre abilitățile extrasenzoriale nu poate fi clasificată, deoarece capacitatea variază de la o persoană la alta, ca și abilitățile de citire.

– Și abilitățile speciale ale lui Marlie o fac să găsească oameni?

– Mmmm. Extraordinar. Empatia ei este atât de puternică, încît dacă se concentrează asupra unei persoane va... ei, ea le numește viziuni, dar am observat-o în timpul evenimentelor și aș folosi un cuvînt mai dur decît ăsta. O viziune este ceva care poate fi întrerupt ușor. Ca și cînd mintea ei ar părăsi-o, deși nu o face. Dar va fi atât de cufundată în empatie, atât de învăluită, încît nu va observa nimic altceva. Foarte epuizant pentru ea. După aceea va leșina. Dar cît va fi în legătură, va observa destul despre împrejurimi cît să localizeze, și întotdeauna va reuși să lupte cu extenuarea ca să dea detalii.

– Ce s-a mai întîmplat cu Arno Gleen?

Profesorul Ewell se schimbă la față de durere și de ură.

– Gleen era un monstru. Un pedofil, un sadic, un criminal. Prefera băieții. Îi răpea, îi ducea departe, abuza de ei două-trei zile și apoi îi omora. Din nefericire nu prea sînt secrete într-un orașel și cînd șeriful i-a cerut ajutorul lui Marlie, vestea s-a răspîndit peste tot înainte de apusul soarelui. Următoarea zi s-a publicat un articol mare despre ea, menționîndu-se succesul ei cînd va veni. Gleen așteptă. Imediat ce a prins-o singură, a înhățat-o.

– Dar dacă e empatică, așa cum spui, de ce nu l-a simțit?

– În acel timp ea învățase cum să se blocheze și o făcea automat cînd era în oraș. Era singurul mod în care putea trăi. Și există oameni care își blochează în mod automat transmisia; poate că Gleen era unul dintre ei. Poate că era un simplu sociopat și ea pur și simplu nu l-a simțit. Nu mi-a spus niciodată. De fapt, nu a mai discutat despre asta.

Dane începea să aibă un sentiment neplăcut.

– A violat-o? Vocea îi era joasă și dură.

Profesorul scutură din cap.

– N-a putut.

Dane expiră, închizînd ochii.

– Dar a încercat. Profesorul se uita la mîinile lui, la gura lui strînsă. A dus-o acolo unde era ultima lui victimă. Abuzase de băiat într-un mod oribil. Gleen l-a legat de un pat. Cred că băiatul avea cam cinci ani. Gleen a pus-o pe Marlie la podea și a încercat să o violeze. Ea nu era un băiețel, așa că el nu putea ajunge la erecția necesară. De cîte ori greșea o lovea, înfuriindu-se mai tare. Poate credea că durerea îi va ridica penisul mai tare. Dar nu s-a întîmplat așa și într-o frenzie s-a năpustit asupra băiatului. L-a înjunghiat de moarte în fața ei. Au fost douăzeci și șapte de lovituri în fața băiatului, piept și abdomen. Și în tot acest timp Marlie a comunicat cu copilul. L-a simțit murind.

Capitolul 8

Dane se simți sfîșiat pe dinăuntru. Nu trebuia să-și imagineze prin ce trecuse Marlie. Era polițist; văzuse prea multe ca să se bazeze pe propria-i imaginație pentru detalii. Știa cum erau bătăile. Știa cum erau înjunghierile. Știa cît sînge era, cum țîșnea și mînjea totul din jurul tău, chiar și visele. Știa cum hohotise și țipase micuțul, văzuse pe fața altor copii acea disperare și teroare, durerea, neputința.

Marlie îndurase așa ceva. Și cînd avusese viziunea crimei lui Nadine Vinick ce îndurase? Similaritatea era înfiorătoare.

Pînă într-un punct cinismul îi dispăruse. Germenul posibilității i se instala în minte. Nu-i plăcea asta, dar, în ciuda acestui fapt, acceptase că Marlie „văzuse” masacrarea doamnei Vinick. Poate că fusese întîmplător. În conformitate cu spusele profesorului, după ce Marlie își revenise din bătaia și din trauma emoțională pe care le suferise, nu mai avusese vreo capacitate extrasenzorială.

Pentru prima dată în viața ei fusese în stare să fie normală. Era ceva ce-și dorise întotdeauna, dar prețul fusese oribil. Chiar și după șase ani încă îl plătea. Acum Dane știa de ce nu avusese nici un prieten.

Îl determina și mai mult să schimbe el situația.

Putea fi un pic amuzat de gîndurile care îi treceau prin minte. Întotdeauna reușise să se țină deoparte de grijile care-i măcinau pe ceilalți polițiști. Nu credea că merită. Nu credea în fenomene paranormale, rîsesse mereu de cei ce o făceau. Acum se pomeni crezînd pe jumătate și gîndindu-se cum ar putea-o folosi pe Marlie

ca să-l găsească pe criminalul doamnei Vinick.

Ultimul gând îl făcu să simtă un nod în stomac. Voia să o protejeze; nu voia să o implice într-o altă crimă. Dar el era polițist și slujba lui era să folosească orice sursă pentru a rezolva o crimă, în special una brutală ca asta. Bastardul nu trebuia să se plimbe în libertate, să fie un pericol public. Și, în ciuda instinctului masculin care îi spunea să o țină pe Marlie departe de el, știa că, de va fi posibil, o va folosi. Va face totul ca să o țină în siguranță, dar dorința lui cea mare era să-l găsească pe tipul ăsta. Trebuia să fie prins.

Încă un conflict îl măcina. Nici un bărbat din cîți cunoștea el nu ar fi acceptat chinul și restricțiile unei relații strict emoționale cu o femeie, și nici el. Ii plăcea viața lui, îi plăcea că nu era legat de nici o femeie. Nu voia să dea socoteală nimănui, nu voia să ia în considerație pe altcineva cînd făcea planuri. Dar acum era Marlie și al naibii să fie dacă nu se simțea ca și cînd ar fi fost încolțit. Fusese atras de o mulțime de femei înainte, dar nu în halul ăsta. Asta era o febră, o dorință care îl stresa. Trecuseră patru zile de cînd călcase în biroul lui Bonness, și o văzuse pentru prima dată, și de atunci nu și-o scosese din minte. Cu cît afla mai multe despre ea, cu atît se implica mai tare. Era ca dracu', fiindcă ea nu făcea nimic ca să-l implice pe el; el făcea totul după capul lui trebuind să se lupte în fiecare minut.

Ea evitase bărbații în totalitate și în special din punct de vedere sexual, de cînd Gleen aproape că o distrusesese. Dane încerca el însuși să aibă răbdare, să-i dea timp și spațiu ca să capete încredere în el, dar știa că asta nu se va întîmpla. Nu fusese niciodată genul care să stea și să aștepte. O va face à lui și destul de curînd. Era de înțeles să-i fie frică de sex. El, și nimeni altul, o va învăța că sexul însemna plăcere. El nu fusese gelos în viața lui, dar acum crăpa de gelozie. Nu pe Gleen, Dumnezeu îi era martor, dar pe altul care putea să se uite și să se piardă în ochii albaștri, profunzi, ai lui Marlie. Voia dreptul de a o trage posesiv îngă el și să se

uite urît la orice ticălos care îndrăznea să o privească.

Trammell ar rîde ironic la acest gînd. Dane nu avusese niciodată probleme în a-și separa dragostea de muncă, fiindcă aceasta din urmă avusese întotdeauna prioritate. Acum era obsedat de o femeie care era cea mai bună legătură cu criminalul lui.

Era nouă și jumătate cînd avionul lui ateriză. Era obosit, fiindcă stătuse treaz pînă în zori, în afară de faptul că traversase toată țara în zbor. Îl căută pe Trammell de la un telefon public din aeroport și îi spuse că îl va vedea de dimineață și îi va povesti totul.

După ce închise mai stătu puțin, gîndindu-se. Era obosit, hainele lui erau mototolite, era tras la față. Ar trebui să meargă acasă și să se schimbe. Știa ce trebuia să facă, dar al naibii să fie dacă va face. Voia să o vadă pe Marlie. Se putea ca el să nu sufere complicațiile, dar nu rezista fără ele.

Marlie deschise ușa brutal la cea de-a cincea bătaie. Stătea dreaptă în pragul ușii, postura ei dîndu-i de înțeles că nu îi convenea situația.

– Este zece și jumătate, detective, spuse ea cu răceală. Dacă nu ai permis, pleacă de la ușa mea.

– Sigur, replică Dane cu ușurință, și păși înainte. Ea nu fusese pregătită pentru această manevră și se dădu la o parte ca să-i facă loc înainte să se prindă. Încea să-și revină, ținînd ușa, dar era prea târziu; el deja trecuse pragul.

El nu-și lua ochii de la ea în timp ce închidea ușa după el. Purta o pereche de pantaloni scurți, șosete și un tricou larg care cădea greu peste sîni ei liberi. Sîni foarte frumoși, observă el, nefăcînd vreun efort pentru a-și ascunde direcția privirii. Ridicați și cu sfîrcuri mari, observă el, care străpungeau țesătura. Gura i se uscă și

mușchii i se încordară, aceeași reacție pe care o avea ori de câte ori se afla prin preajma ei. Începea să aștepte și acest lucru îi plăcea.

Îmbrăcămintea ei sumară îl încînta, făcîndu-l conștient de expresia pe care ea o arbora de obicei. Dedesubtul acestei fațade se afla o femeie a cărei senzualitate îi tăia respirația și îl făcea să-și dea seama cît de bine reușea ea să și-o ascundă. Voia să scuture din cap și să mulțumească Domnului că nici un alt bărbat nu văzuse asta.

Ea avea mai multe învelișuri decît o ceapă și era hotărîtă să le țină ascunse sub acel scut pe care și-l crease. Privirea bosumflată pe care i-o arunca ar fi trebuit să-i încrețească pielea. Instinctiv, el știa că ea era ostilă din cauza vulnerabilității ei; era furioasă pe faptul că el fusese suspicios înainte și în mare parte din cauza că el o vedea astfel, fără armură.

Nu avea răbdare. Era prea obișnuită să se ascundă, să se protejeze. El îi va zdrobi scutul, o va forța să se apropie de el.

El o măsură cu privirea în mod deliberat. Părul negru îi cădea pe umeri. Îi plăcea asta. Picioarele ei goale... Simți o altă tresărire de dorință. Drace, picioarele ei erau grozave. Și sîinii erau așa de tentanți, încît începu să saliveze. Nu va încerca să-și ascundă atracția încă un minut; ea va trebui să se obișnuiească.

Marlie roși furioasă în timp ce el continua să se zgîiască la sîinii ei. Ea își încrucia brațele la piept într-un gest semiconștient.

- Dacă nu ai un motiv pentru care ești aici, o să-ți fac reclamație, îl amenință ea.

El își ridică privirea.

- Am fost la Boulder, spuse el brusc. Se opri, studiînd expresia din ochii ei. Ea nu păru surprinsă, dar el se obișnuise să-i citească expresia din ochi. Am discutat cu doctorul Ewell.

Pupilele ei se dilatară tare de tot și nu păru disprețuitoare. Rămase bătoasă în fața lui, fixîndu-l.

- Și?

El se apropie mai mult de ea, destul de aproape ca s-o intimideze cu statura lui. Era o tactică deliberată, una pe care o folosise înainte de interogatoriu, dar de data asta era o diferență mare în atitudinea lui. Era important să-i vorbească, dar, mai mult decât atât, atracția sexuală voia ca ea să conștientizeze masculinitatea lui. Aproximarea trupului lui o șoca; o văzu clătînindu-se, văzu brusca roșeață din obraji ei, tremurul alarmant al genelor. Ea nu-și îngădui să se retragă, dar rămase foarte liniștită, umflându-și nările cu delicatețe când îi simți căldura trupului.

Parfumul ei feminin îl învăluia subtil, trăgându-l mai aproape. Era o mireasmă curată, plăcută, care îi spuse că ea stătuse mult timp în baie, o aromă amestecată cu mirosul ei de femeie. El dori să se aplece și să-i mângâie gâtul, să investigheze toate locurile ei secrete.

Mai târziu. Era prea curînd pentru asta.

- Deci bunul doctor mi-a spus o grămadă de lucruri interesante, murmură el.

Începu să o înconjoare încet, frecîndu-și trupul de al ei, atingerile ușoare acționînd asupra nervilor ei precum electricitatea. Un armăsar dînd tîrcoale unei iepe, obișnuind-o cu atingerea lui. Mîngîind-o.

- Se pare că ai fost un fel de miracol al lui ESP, dacă chiar crezi în chestii din astea.

Ea își strînse buzele. Se controla din nou, neuitîndu-se la el în timp ce o înconjură, ignorînd contactul cu brațul său, cu pieptul lui, cu rotunjimea coapsei lui.

- Iar tu nu, desigur.

- Nu, zise el slab. Nu era o minciună completă, dar nu avea de gînd să-i spună că era pe jumătate convins. Avea mai mare putere asupra ei dacă era furioasă și reacționa exact cum dorea el.

- Doar dacă-mi poți dovedi. De ce nu încerci? Hai, Marlie, citește-mi mintea sau ceva de genul ăsta. Încet-încet, ocolind-o mereu, nu o lăsa să scape de căldura, de atingerea lui.

– Nu pot. Trebuie să fie ceva în mintea ta.
 – Bună lovitură, dar nu dovedește nimic. El își menține vocea joasă, aproape răgușită. Fă-mă să cred.

– Eu nu fac șmecherii, se răsti ea încăpățînată. Devenea din ce în ce mai nervoasă, forța apropierii lui călcînd-o pe nervi.

– Nici măcar ca să-ți dovedești inocența? El merse prea departe. Asta nu e o petrecere, fetițo, în caz că nu ai observat.

Ea își roti capul, cu părul fluturîndu-i în vînt, și îl privi cu toată forța privirii ei, îngustîndu-și ochii albaștri ca o pisică.

– Te-aș putea face praf, zise ea în mod speculativ, ridicînd din umeri. Dar o las pe seama altcuiva.

– Ai văzut prea multe spectacole cu *Vrăjitul*; asta e vrăjitorie, nu ESP.

Deja o enervaseră ocolurile lui. Țîșni brusc către bucătărie. El o lăsă să plece, urmînd-o îndeaproape.

– Cafea, zise el slab. Bună idee.

Ea, desigur, nu plănuiise să facă. Zburase, pur și simplu. Dar își găsi imediat ceva de făcut, așa cum se gîndise și el. Era tulburată. Începuse să-și dea seama cît de important era autocontrolul pentru ea. Foarte rău că nu și-l putea păstra.

Ea deschise ușa unui dulăpior și scoase o cutie cu cafea. Apoi se opri, cu spatele la el, în timp ce o așeza cu grijă pe masă.

– Nu citesc gîndurile, pufni ea. Nu sînt telepată.

– Serious? Nu așa mi-a spus doctorul Ewell. El simți o undă de triumf. În cele din urmă ea începuse să-i vorbească, în loc să opună rezistență. Voi să o înconjoare cu brațele și să o tragă lîngă el, să o ocrotească de traumele amintirilor ei, dar era prea devreme. Acum era conștientă fizic de el, dar încă înspăimîntată, ostilă.

– Nu... nu o telepată clasică. Se uita la cafea. El văzu că mîinile îi tremurau încă.

– Deci ce ești?

„Deci ce ești?” Marlie auzi întrebarea răsunînd în

mintea ei. *O ciudățenie*, ar spune unii. *Șarlatan* era un cuvânt folosit de alții. Detectivul Hollister nu fusese atât de politicos. O numise o farseură, probabil o complice la crimă. Era ridicol, bineînțeles. Chiar și el va trebui să renunțe acum la idee, confruntându-se cu lipsa dovezilor, ocaziilor și motivelor. O verificase, de fapt se dusese la Boulder și discutasese cu doctorul Ewell. Acum știa totul despre ea. Se putea ca el să nu creadă, dar acum cel puțin n-o mai acuza. Dar cât de multe știa? Doctorul Ewell putea da lecții de discreție unui diplomat, când avea chef; cât de multe trebuie să-i fi spus unui străin, chiar dacă acest străin era un polițist? Marlie spera cu disperare că nu cunoștea totul, fiindcă altfel îi va pune întrebări, iar ea nu credea că va suporta asta acum. Se simți ciudat de vulnerabilă și de expusă, cu nervii încordați. El îi făcuse una ca asta, venise aproape de ea ca ea să-i poată simți căldura trupului, se frecase de ea, se uitase insistent la sinii ei.

Nu voia să devină mai conștientă de prezența lui decît era deja. Era în siguranță în singurătatea ei.

– Ce ești tu? repetă el calm.

Ea se întoarse cu fața către el, cu mișcări încete în mod deliberat. Își ridică umerii ca pentru a se apăra de ceva.

– Sînt clarvăzătoare empatică. Sau am fost. Își frecă fruntea, devenind brusc confuză. Cred că încă mai sînt.

– Dar înainte citeai gîndurile.

– Poate. Nu chiar. Era dificil să o descrii ca fiind atât de legată de cineva, încît să-i citească gîndurile sau emoțiile. Uneori legătura cu acea persoană era așa de strînsă, încît reușea acest lucru.

Alegîndu-și cuvintele cu grijă, el spuse:

– După spusele doctorului Ewell ai fost cel mai sensibil receptor pe care l-a cunoscut vreodată.

Ea îl privi tăios.

– Receptor e un cuvînt la fel de bun ca oricare altul. Ridicam... obișnuiam să ridic lucruri. Emoții, energie din acțiuni. Și gînduri, sentimente, dar de obicei mai

degrabă emoții decît gînduri. Staticul era incredibil.

– De asta te-ai alăturat studiului doctorului Ewell, pentru a te controla.

Ea își mușcă buza.

– Da, nu puteam să merg pe stradă, la film sau să intru într-un magazin. Era ca și cînd ar fi țipat la mine mai multe voci deodată. Cei mai mulți oameni nu fac efortul de a se acoperi, pufnesc ca niște puști, aruncîndu-și emoția în toate direcțiile.

– Și totuși nu ai locuit la Institut.

– Nu. Locuiam undeva în afara Boulder-ului. Era liniștit.

– Știi ce s-a întîmplat în urmă cu șase ani.

Brusca lui afirmație fu ca și cînd ceva ar fi lovit-o între ochi. Își reveni din forța loviturii, mergînd clătinat către cabinet. El se mișca, venind către ea cu o grație deosebită, ca de pisică, neobișnuită pentru un om așa de mare. Uimită, ea întinse o mîină ca să-l oprească. În schimb el i-o dădu la o parte și o trase în brațele lui.

Șocul trupului lui mare peste al ei fu uimitor. El era incredibil de fierbinte, dogorind chiar și prin îmbrăcăminte. Brațele lui musculoase erau tari ca oțelul; o traseră mai aproape, pînă cînd coapsele i se lipiră de ale lui, pînă cînd sîinii se presară de mușchii tari ai abdomenului lui. Ea se simți slabă, dezorientată și automat se prinse de bicepsii lui ca să se țină pe picioare.

– Nu-ți fie teamă, spuse el, aplecîndu-și capul spre al ei. Respirația lui fierbinte îi gîdila urechea în timp ce el o săruta ușor pe gît. Îi linse ușor lobul urechii și senzația, gingașă ca sărutul unei mame, o făcu să tremure. N-o să las să îți se mai întîmple ceva. Știu că acum ești speriată de bărbați, iubito, dar eu voi avea grijă de tine. O să-ți port cu adevărat de grijă.

Ea se trase înapoi ca să-l poată vedea. Avea ochii imenși și plini de panică.

– Despre ce vorbești? țipă ea. Îi era frică, era speriată de întorsătura bruscă pe care o luaseră lucrurile, de trupul lui mare. Ea nu dorise acest lucru, nu voise

să-și aducă aminte lucruri neplăcute. Din cine știe ce motiv, el decise să nu ignore atracția sălbatică cu care se luptau amîndoi, și schimbase situația în viteză. Nu mai avea acum nimic de detectiv în el, era pur și simplu un bărbat a cărui dorință i se citea în ochi.

El își apăsă buzele de tîmpla ei.

– În pat, iubito. Cînd facem dragoste.

Ea se încordă, smulgîndu-se din brațele lui pe cît de tare putu.

– Nu, nu vreau asta. Dă-mi drumul.

– Sss, zise el ferm, aducînd-o și mai aproape. Doar te țin în brațe, Marlje. Afîta tot. Am vrut asta încă de prima dată de cînd te-am văzut luni dimineața.

– Trebuie să fie o regulă împotriva unui detectiv care face avansuri unui suspect, izbucni ea, căuțînd o armă. Dacă mai crezi că nu te voi reclama...

– Nu ești un suspect, o întrerupse el. Poate că ar fi trebuit să-ți fi spus mai devreme, dar ofițerul care te-a văzut vineri noaptea ți-a dat un alibi strașnic, din moment ce nu puteai fi în două locuri simultan.

Ea se calmă, concentrîndu-se asupra a ceea ce îi spunea el. Privirile li se întîlniră. Jenat, el își dădu seama că era ceva ciudat în ochii ei.

– Cînd ai vorbit cu el?

Nici măcar tonul vocii ei nu-l proștea.

– Îm... marți noaptea. Ar fi trebuit să mintă. Nu ar fi trebuit să-i spună, cel puțin nu chiar acum.

Ea îl mușcă. Nu prea se așteptase să-l atingă. Trebuia să recunoască faptul că merita o mușcătură și că ar fi fost dornic să-l și împuște, dacă asta o răcorea. După modul în care o ținea știa că nu putea avea prea multă putere. Evident, și ea realizase acest lucru, fiindcă se aplecase și-l mușcase de piept.

– Auu! urlă el, durerea acută făcîndu-l să tresară. Ea îl apucase ca un buldog și durerea cauzată de mișcarea lui involuntară îl convinse să stea liniștit.

– Drace! Dă-mi drumul!

Ea se supuse satisfăcută în timp ce el păși repede în

lături și se frecă pe piept. În locul în care îl mușcase era o pată umedă.

El își descheie încet cămașa, așteptându-se să vadă sânge. Nu se simți mai bine văzînd că era urma dinților ei și atît.

– Profesorul spune că ești irascibilă. Dar nu mi-ai spus că ești și canibală.

– Ai meritat-o, zise ea. M-ai urmărit două zile la rînd cînd știai că spuneam adevărul.

El o privi timid și continuă să-și frece pieptul.

– Trebuia să am o scuză.

– Ca să faci ce?

– Ca să te văd.

– Asta presupune să-mi devii iubit? întrebă ea caustic, întorcîndu-se să ia cutia de cafea și s-o pună la loc în dulap. Nu fac nici o cafea. Poți pleca acum.

– lei cina cu mine mîine seară?

– Nu.

El își încrucișă brațele.

– Atunci nu plec.

Ea bătu cu pumnul în masă de frustrare și se răsuci ca să-l privească.

– Nu poți înțelege o aluzie? *Nu vreau asta*. Orice mi-ai oferi, nu vreau.

– Minți.

Acei ochi cafenii străluciră din nou, de data asta de încăpățînare. Deja îi observase această trăsătură. Era de parcă ar fi avut un taur în bucătărie și nu i se putea opune.

– Și tu simți la fel ca mine, continuă el. Ești atrasă de mine și ți-e frică de moarte, din cauza lui Gleen.

Fața ei se crispă.

– Nu vreau să discut despre Gleen.

– Asta e de înțeles, dar n-o să te las să-l bagi între noi. Nenorocitul este mort; nu-ți mai poate face nici un rău.

– Și tu ești bărbatul care îmi arată ce pierd, nu? întrebă ea cu sarcasm acid.

– Cred și eu, iubito.

Ea își încrucișă brațele la piept și se sprijini de dulă-pior, ținându-se departe de el.

– Mi-a displăcut întotdeauna să mi se 'spună „iubito” sau „fetițo”, remarcă ea.

– Bine. Atunci îți spun cum vrei.

– Nu vreau să-mi spui nicicum. Nu-ți poți băga asta în capul tău mare de detectiv? Nu poate fi nimic între noi, și gata.

El zîmbi deodată, iar inima ei tresări la acest miracol.

– Deja este ceva între noi. Mai credeai că te poate înfuria cineva ca mine?

– Nu chiar, recumescu ea.

– Vezi? Și eu la fel. De cînd te-am văzut luni dimineața am fost nebun de furie că ai putea fi suspectă, supărat pe mine că eram ățit de atras de tine în ciuda acestui lucru.

– Poate doar ne-am antipatizat unul pe altul intens, sugeră ea.

– N-aș crede. El privi repede în jos. Uite dovada contrarie.

Marlie își controlă implusul de a-și coborî privirea. După ce simțise ieri pe verandă, era sigură de ceea ce vedea. În ciuda acestui lucru, fu încîntată de răspunsul trupului lui și îi luă toată forța de care era în stare să nu arate acest lucru. Nu se făcea. El ăra greu de descurajat fără să-i arate cît de mult ar fi dorit ca lucrurile să stea altfel. Întotdeauna tînjise după o relație normală, dar întotdeauna fusese dată la o parte, întîi din cauza însușirilor ei, apoi din cauza lui Gleen.

– N-o să meargă, spuse ea tare.

El privi din nou în jos.

– Crezi? Nu știu, spuse el neîncrezător, mie mi se pare că da.

Surprinsă, ea rîse tare și își puse mîna la gură ca să înăbușe sunetul. El îi zîmbi din nou, făcîndu-i inima să tresalte chiar și atunci cînd încercă să se controleze. El era mult mai periculos decît se așteptase ea; o făcea să

rîdă.

– Nu pot, spuse ea, hohotind iute. Vocea îi era moale, cu un ton de regret pe care nu-l putea ascunde. Gleen...

Din doi pași el ajunsese lîngă ea. Umorul pieri de pe fața ei ca și cînd nu ar fi existat.

– Gleen este mort. Nu te mai poate răni dacă nu-l vei lăsa.

– Crezi că e atît de ușor?

– Drace, nu spun că e ușor. Sînt polițist, amintește-ți. Am văzut prin ce trec victimele unui viol.

– N-am fost...

– Violată practic? Dar el a încercat și te-a bătut ca naiba fiindcă nu a putut. Probabil că tu nu ai fi reacționat altfel dacă el te-ar fi penetrat.

Ea rîse, iar de data asta sunetul fu dur, sfișietor.

– Este un pic diferit. Mi-aș fi dorit să mă fi violat! Am stat întinsă toată noaptea și știu că dacă ar fi avut o erecție, dacă nu m-aș fi luptat așa de tare cu el, băiețelul acela ar fi fost în viață! Ea rămase tăcută pentru un timp. Îl chema Dustin, spuse ea. Părinții îi spuneau Dusty.

Mîinile lui Dane se încheștară convulsiv în jurul taliei ei, apoi se relaxară.

– Nu a fost vina ta; nimeni nu poate prevedea ce va face un nebun. Dar e foarte rău că ai avut de-a face cu așa ceva, spuse el încet. Pieptul i se încordă de emoție. O mîngîie ușor pe creștet, apoi își trecu degetele prin părul greu, mătășos, ca să-i prindă capul în mîna lui mare.

Ea scutură din cap.

– Nu complet. Nu detaliile. A fost... prea urît.

– Ai mai spus cuiva ce mi-ai spus mie?

– Nu. Ea își ridică privirea, și îi văzu confuzia din ochi. Nu știu de ce ți-am spus.

– Fiindcă este ceva între noi și nu mai poți nega. Nu sîntem obișnuiți unul cu altul deocamdată, dar peste o zi, două, vom fi. Și pot aștepta pînă cînd vei fi gata să

facem dragoste.

Frustrată de încăpățînarea lui, de incapacitatea ei de a-l convinge, ea scutură din cap. Nu știi dacă să țipe sau să rîdă.

– Ești al naibii de sigur de tine.

– Ai încredere în mine, murmură el. Degetele lui puternice îi masau umerii, eliberînd-o de tensiunea în care stătea. Te vei mai gîndi la asta și, cu cît te vei gîndi mai mult, cu atît te vei obișnui mai tare cu ideea. Apoi vei deveni curioasă, întrebîndu-te cum va fi să fim împreună. O să faci un lucru bun refăcîndu-ți viața, dar o să fii destul de isteată, încît să-ți dai seama că nu vei putea avea încredere într-un bărbat în pat dacă te mai obsedează Gleen. Și îți promit un lucru: dacă cineva se va culca cu tine, acela voi fi eu.

Înainte ca ea să-i poată da un răspuns la această afirmație încrezătoare, el o luă de mînă și o conduse în sufragerie. Palma lui era mare, cu degete puternice și fierbinți. Atingerea lui era blîndă, a unui bărbat care era conștient de propria-i putere și atent să nu o strîngă. Mîinile lor împreunate erau ca o asigurare de încredere.

– Să ne așezăm, zise el, ducînd-o către canapea. Ea încercă să ia un scaun, dar el o trase pe canapea și o așeză lîngă el. O ținu de mînă în continuare cînd se așeză oftînd ușurat.

– Locurile din avion nu sînt comode pentru statura mea. Încă mă simt cocoșat.

– De ce nu te duci acasă? întrebă ea obosită. E tîrziu.

– Fiindcă mai avem de vorbit.

Ea scutură din cap și încercă să-și elibereze mîna. Fu un efort zadarnic.

– Nu mai avem ce discuta.

– Vreau să te mai întreb niște lucruri despre vineri seara.

Ea se încordă. Ori de cîte ori îi reamintea de acel rău simțea că îngheață.

– Deja ți-am spus totul. Mîine e zi de lucru și trebuie

să mă odihnesc.

– Doar cîteva minute, interveni el zîmbindu-i.

Acea expresie a gurii lui îi întrerupse ritmul inimii, și se uită în altă parte. Cine s-ar fi gîndit că un dur putea zîmbi așa de încîntător? Ar fi trebuit să i se îngăduie să se încrunte, spre protecția ei.

– M-am tot gîndit în avion la asta, spuse el, luîndu-i tăcerea drept aprobare. Nu ești o suspectă, ci un martor. De fapt, singurul martor pe care îl avem. Nu avem nici un fir, nici o dovadă, nici o idee. Două posibilități nu au dus nicăieri. Nu spun că aș crede în chestia asta cu paranormalul, dar aș dori să investighez orice piste îmi dai. De exemplu, mi-l poți descrie pe tip?

Ea scutură din cap, ignorînd modul în care el spusese „chestia asta paranormală”.

– Deloc? Haide. Ai spus că poți descrie scena crimei în cel mai mic detaliu.

– Dar am văzut-o prin ochii lui. Am văzut... orice altceva. Nu pe el.

– I-ai văzut mîinile?

Se concentrează asupra cuțitului, asupra tăieturii...

– Da. Cuvîntul era șoptit.

– Bine. Ochii lui se relaxară. Dane își înmuie vocea pe cît de mult putu, nevoind să o deranjeze: Ce piele are? Închisă sau deschisă?

– Nu știu.

– Gîndește-te, Marlie.

– Nu știu! Purta mănuși. Se opri, privind în interiorul ei. Hainele lui era închise.

– Nu și-a scos mănușile nici măcar cînd a violat-o?

– Nu.

– În regulă, să vedem înălțimea. Știm cît de înaltă era doamna Vinick; cum era el în comparație cu ea?

Marlie se minuna cît de isteț era capul lui de polițist; ea nu se gîndise la înălțime. Își clătină capul în concentrare în timp ce încerca să vizualizeze.

– Cînd a înșfăcat-o prima dată în bucătărie, a ținut-o aproape, cu o mîină peste gură și cu cuțitul în cealaltă.

Marlie își ridică mâinile în poziția descrisă, mimînd acțiunea. Mîna de pe gura ei este... așa. Egală cu umărul lui.

– Deci nu era la nivelul gurii. Cam un metru șaizeci. Nu știi cît de lung este gîtul – poate fi mai scund sau mai înalt cu un centimetru. Dar vocea? Ți-o amintești cumva?

Ea închise ochii.

– Nimic deosebit. Doar o voce de bărbat, fără a fi prea profundă sau înaltă; este copleșită de furie, de ură, de emoțiile lui.

– Dar accentul? Poți distinge vreun accent?

– Nu este sudic, spuse ea prompt, deschizînd ochii. Mare scofală. Estî de Orlando; jumătate din populație, inclusiv eu, sîntem din altă parte.

– Îmi mai poți spune ceva despre el? Sînt o grămadă de accente distincte; New York, Boston, Ohio, Chicago, Minnesota, accentele vestice.

Ea scutură din cap în timp ce el le enumera.

– Nimic special. Nu prea a spus multe sau nu le-am prins eu.

– Atunci să trecem la altceva. Ți-a lăsat vreo impresie trupul lui?

Repulsia trecu peste fața ei.

– Mă refer la greutatea lui, zise Dane grăbit. Era slab, mediu sau gras?

Ea se uita urît la el.

– Mediu, cred. Și puternic. Foarte puternic. Poate că din cauza furiei, sau a adrenalinei, dar ea era neajutorată în fața lui. Lui îi plăcea asta.

Ea se dădu înapoi, brusc foarte obosită, și descoperi că, uneori, cînd se lăsa pe spate, se trezea în brațele lui. Se apleca înainte ca să se pomenească deodată cu un braț greu peste umeri și fața foarte aproape de a lui.

– Sss, nu intra în panică, murmură el profund și calm. Încă mă ții de mînă și cealaltă este în jurul tău. E-n ordine.

Ea se uita la el.

– Nu eu te țin de mână, se răsti ea. Tu mă ții pe mine!

– Un detaliu minor. O să te sărut, Marlie...

– O să te mușc din nou, îl amenință ea iute.

El ridică din umeri.

– Întotdeauna am mai mult tupeu decât instincte, spuse el și îi șterse gura ușor cu a lui.

Fu doar un contact trecător, mai fugar decât o șoptă, dar cu gustul lui. Pulsul i se acceleră, dar el se retrase înainte ca frica ei să se materializeze. Ea se încruntă.

El îi eliberă mâna, în cele din urmă, și îi prinse bărbia în palmă. Degetul lui aspru îi trasa forma buzei de jos și privirea i se așinti asupra ei.

– Gînduri negre? Întrebă el. Vocea îi era și mai profundă, și mai moale.

– Nu. Răspunsul ei fu o șoptă.

– În cazul asta...

De data asta el o sărută. Nu o mai ținua, iar ea nu se mai simțea constrînsă, dar ceva o ținua în loc. Buzele lui erau ferme și fierbinți, dar moi în apăsarea lor și se lipiră de ale ei. Marlie își trecu ambele mâini peste talia lui.

Atingerea tandră a acestui sărut o ameți. Nu se așteptase la asemenea considerație tandră din partea lui, sau la senzația caldă care o inundă. Scoase un sunet de uimire și își înălță capul imediat.

– Ți-e bine?

– D-da, se bîlbî ea, clipind.

– Bine. El își aplecă gura din nou peste a ei, invitînd-o să-l guste. Marlie nu știu ce să facă: ceea ce se întîmpla era atît de diferit de ceea ce așteptase încît nu mai putea gîndi. Cel mai uimitor lucru era că nu-i era teamă. Plăcerea strașnică pe care o simțea era prea prețioasă ca să o distrugă.

Șovăitoare, ea acceptă invitația și îi supse limba ușor. Un fior o năpădi instantaneu, năucind-o. O făcu din nou, iar el gemu tare, adînc, sunet care îi reverbera în

piept.

Brusc el îi eliberă gura și se lăsă pe spate. Era roșu la față.

– Ajunge. E prea mult. Te las înainte să merg prea departe.

Ea privi către el, cu ochi languroși și uimiți, de parcă nu știa precis ce se întâmpla. El nu mai era așa de sigur de el. Nu fusese așa de răscolit de un simplu sărut de când avusese cincisprezece ani și își pierduse virginitatea cu o tîrfă de șaptesprezece ani.

Se strădui să se ridice în picioare înainte să facă o mare greșeală și să se răgîndească în privința plecării. O sărutase și asta îi era de ajuns. Cap la cap, era mulțumit de ce se întâmplase în această seară.

– Te sun mâine, spuse el în timp ce se îndrepta spre ușă. Ea îl conduse.

– Vocea ta sexy mă răscolește de cîte ori o aud la telefon.

Imediat căldura dispăru din expresia ei.

– Mă bucur să aud asta, spuse ea monoton. Am țipat atît de mult cînd Gleen îl măcelărea pe bietul băiețel, încît mi-am pierdut vocea. De atunci nu a mai fost la fel.

Capitolul 9

El era atît de plin de viață, încît era aproape dureros. Carroll Janes simți anticipația dîndu-i ghies, simți cum puterea i se aduna. Fusese întotdeauna uimit de faptul că oamenii nu puteau vedea puterea, dar cei mai mulți erau extraordinar de proști.

Va fi la noapte. Era neobișnuit faptul că trecuse doar o săptămînă de vinerea trecută, dar era așa de ușor, încît nu se va da înapoi. Și era plăcut să simtă cum i se aduna această putere. Desigur, nu putea conta că asta i se va întîmpla în fiecare săptămînă. Numai cei bătă-rani păteau așa. În mod normal îi plăcea să o tără-găneze cam timp de o lună, dar asta fiindcă apăreau destule obstacole în cale, probleme de rezolvat. Jacqueline Sheets nu avea nici una. Locuia singură și avea o conduită rigidă. Nu, nu avea nici un motiv pentru care să aștepte.

Era ciudat că femeile erau cele nepoliticoase, deși mai fuseseră doi-trei bărbați de pedepsit. Nu-i plăcea cînd era vorba de un bărbat. El era destul de puternic să țină piept oricui și lucrase cu meticulozitate ca să-și păstreze această forță. Bărbații pur și simplu nu-i ofereau ocazii de a prelungi teroarea în timp ce forța îi creștea. Bărbații era aproape plictisitori. Și desigur, el nu era homo, așa că jumătate din distracție dispărea. Sub nici un motiv nu ar fute un bărbat. Uneori era mai îngăduitor cu nepolitețea unui bărbat – ei, el decidea, era doar treaba lui.

Fredonă toată ziua un cîntec, făcînd-o pe Annette să remarce că era într-o dispoziție bună.

– Trebuie că ai planuri mărețe pentru weekend,

spuse ea, și el îi auzi nota de gelozie din voce. Îi plăcea asta. Desigur, era conștient de faptul că Annette tînea după el și după tot binele pe care i l-ar fi făcut. Doar că nu era genul lui.

– O întîlnire strașnică, replică el, nepăsîndu-i dacă ea îi auzea tremurul de anticipație din voce. S-ar putea să-i trezească în minte fantezii.

El se gîndi că Jacqueline Sheets îl aștepta. Fusese în casa ei și își imagina scena cu exactitate. Știa cum arăta dormitorul ei, în ce dormea: pijama. Nu fusese surprins. El prefera cămășile de noapte, dar pantalonii de pijama nu erau o problemă. Ea și-i va scoate pentru el; toate o făceau cu cuțitul la gît.

Verificase bucătăria. Cuțitele erau într-o stare deplorabilă, cu tăișul de abia capabil să taie o banană. Evident, nu era o bucătăreasă foarte bună, altfel cuțitele s-ar fi aflat într-o stare mai bună. Selectase un cuțit cu filet și îl dusese acasă, unde pătrecuse două nopți la rînd ascuțindu-l sînguincios. Îi dispăcea să lucreze cu unelte inferioare.

Abia aștepta noaptea cu pricina, cînd ritualul va începe, așa cum îl învățase tatăl său. Cînd ești obraznic, trebuie să fii pedepsit.

Dane o sunase pe Marlie la șapte dimineața, doar ca s-o salute și să o întrebe dacă dormise bine, iar iritarea din vocea ei îl făcea să chicotească. Mental ea încă îi opunea rezistență, dar fizic mersese mult mai bine decît sperase. O sărutase, iar ei nu numai că nu-i fusese teamă, dar îi și plăcuse. Avînd în vedere trecutul ei, avea un uriaș în față.

Surîse ca un idiot toată ziua la serviciu. O sărutase! Și ce dacă fusese un sărut care îl făcuse să dea ochii peste cap ca un adolescent? Ce făceau adolescenții

acum? Îi interesa să strîngă niște sîni și să împingă de cîteva ori. El era destul de matur și, Dumnezeu știa, că era cu atît mai bine cu cît era mai încet. Trebuia să fi fost înnebunit de frustrare cînd Marlie venise la el, dar după noaptea trecută știa că se va întîmpla. Era năuc de încîntare, anticipația zăpăcindu-l ca șampania.

Cînd Dane intră, Trammell era deja acolo și stătea sprijinit pe spate, cu ochii săi negri întredeschiși, privind-l pe Dane apropiindu-se. Oamenii mișunau în jurul lor, vorbind și înjurînd; telefoanele sunau încontinuu, faxul și xeroxul bîzîiau fără încetare. O zi tipică, dar Dane se simți deosebit. Încă zîmbea cînd se îndreptă către filtrul de cafea ca să toarne în două cești. El sorbi dintr-una în timp ce se apropie de Trammell și i-o dădu acestuia pe cealaltă.

– Se pare că ai nevoie. O noapte proastă?

– Mulțumesc. Trammell o gustă grijuliu, privindu-l pe Dane peste buza ceștii. A fost o noapte lungă, dar nu grea. Ei? Ai aflat ceva interesant ieri?

– Nu prea multe. Pot spune că nu mai sînt la fel de sceptic cum eram.

Trammell își dădu ochii peste cap.

– Dar Marlie? Ce a făcut în ultimii șase ani?

– A încercat să-și revină, zise Dane pe scurt. Arno Gleen a bătut-o, a încercat să o violeze și, cînd nu a reușit, l-a omorît pe puști în fața ei. După spusele doctorului Ewell trauma a făcut-o să sufere, chiar i-a distrus capacitatea paranormală. Evident, viziunea crimei doamnei Vinick este primul semn paranormal de atunci.

– Deci starea paranormală îi revine?

Dane ridică din umeri.

– Cine știe? Nu s-a mai întîmplat nimic altceva. Mulțumesc lui Dumnezeu. Am discutat cu ea ieri noapte, i-am mai pus cîteva întrebări despre viziune și și-a mai amintit niște detalii.

– Adică?

– Tipul are cam un metru șaiszeci, este foarte bine făcut și nu este din Sud.

Trammell pufni.

– Realitatea asta ne dă gata.

– E mai bine decît ce aveam înainte.

– Corect. Ceva e mai mult decît nimic. Asta avînd în vedere că o acceptăm ca martor la curte, dar sînt sigur că nu o vor îngădui.

– Avem de ales? Nu cred. Tipul ăsta nu a lăsat urme. Pornesc pe ce fir apuc, și mă îngrijorez de dovezi atunci cînd îl găsesc.

– De fapt, zise Trammell încet, deja am discutat cu cineva care se potrivește acestei descrieri.

– Da, știu, cu Ansel Vinick. El este puternic ca un taur și, chiar dacă a trăit în Florida timp de peste douăzeci de ani, are accent vestic. Nu fusese surprins; foarte puțini oameni care nu sînt crescuți în Sud reușesc să dobîndească accentul. Cinematograful și industriile de televiziune nu au reușit niciodată. Dar flerul meu spune că nu el a făcut-o.

– A avut ocazia.

– Dar nu și motivul. Nu era nici un iubit, nici o asigurare. Nimic.

– Poate unul care ne-a scăpat?

– Medicul legist nu a găsit nici o vîntaie pe ea care să indice lovitură. Nu a fost omorîtă, ci măcelărită.

– Teoria spune că dacă există mai multe răni, criminalul a fost supărat de victimă. Și că dacă l-a pisălogit de multe ori, locuia în vecinătate. Știi procentajul la fel de bine ca și mine: în optzeci la sută din cazuri, cînd o femeie este ucisă este fie de soțul ei, fie de iubit. De cele mai multe ori criminalul este cel care anunță poliția cînd „descoperă” cadavrul. Vinick intră în toate aceste categorii.

– În afară de una. Dacă se certau sau nu, nu știe nimeni. Vecinii nu au auzit niciodată certuri, păreau să se înțeleagă bine și Vinick nu a reacționat în nici un fel în acea noapte la serviciu. Și ea a fost violată, dar nu există sperma. Marlie spune că ticălosul avea prezerativ, așa că de ce să fi fost Vinick? Era soția lui, pentru

numele lui Dumnezeu! Nu ar fi fost incriminator să i se fi găsit sperma lui în ea. De ce să-i taie degetele? Nu le-am găsit. Nu avea nici un motiv să i le taie decît...

- ...dacă ea l-a zgîriat. Trammell termină, ochii lui negri strălucind intens. Ea l-a zgîriat și el a știut despre treaba cu ADN-ul. l-a tăiat degetele pentru ca medicii legiști să nu găsească urme de piele sub unghiile ei.

- Vinick purta o cămașă cu mîneci scurte în acea dimineață, își aminti Dane. Îți amintești vreo zgîrietură?

- Nu. Se poate să fi avut unele pe piept sau pe umeri, dar de obicei palmele și antebrațul sînt cele mai vizate.

- Nu uita cadrul tăiat din dormitor. Dacă ar fi făcut-o Vinick, nu ar fi făcut intrarea mai evidentă? Nu mi s-a părut a fi un tip subtil, oricum. Și ce mi-a spus Marlie m-a convins. N-a fost Vinick.

- Stai o clipă, zise Trammell. Marlie nu a menționat degetele, nu?

Dane se gîndi, apoi scutură din cap.

- Nu, și nu pare un detaliu care să fie uitat de cineva. Omisiunea acestui lucru îl sîcîia și își notă în minte să o întrebe despre asta la noapte.

- M-aș simți mai bine dacă am mai discuta cu Vinick o dată, insistă Trammell.

Dane ridică din umeri.

- Din partea mea este O.K., mă simt de parcă aș irosi timpul.

Trammell încercă de mai multe ori să ia legătura cu domnul Vinick, între alte zeci de lucruri care erau de făcut, dar nu răspunse nimeni. Sună la compania de remorcare unde lucra domnul Vinick și i se spuse că fusese liber toată săptămîna și că nu-l așteptau să revină decît peste încă o săptămîna.

- Înfirmîntarea a fost ieri, zise Dane. Poate că stă cu prietenii. La naiba, bineînțeles că nu stă în casă. Medicii legiști au terminat cu scena, dar tu ai dormi acolo?

Trammell se strîmbă.

– Cred că nu. Dar cum vom lua legătura cu el?

– Îl întreb pe vreunul din vecini. Ei știu.

Era după-amiaza târziu cînd traseră mașina în fața casei domnului Vinick. Părea să nu fie nimeni. Tapetul galben al laboratorului de criminalistică fusese dat la o parte, dar casa încă arăta ciudat, făcînd-o diferită de cea a vecinilor din cauza violenței care avusese loc acolo. O mașină era parcată în șosea și Dane o recunoscuse a fi a celui ce stătea acolo în acea simbătă dimineață.

– E acasă.

Bătură la ușă. Nu le răspunse nimeni, nici o mișcare nu se auzea prin casă. Trammell se duse la ușă din spate, cu aceleași rezultate. Toate perdelele erau trase și nu văzură nimic pe ferestre.

Ambele uși încuiate. Bătură din nou, identificîndu-se. Nimic.

Dane merse la ușa de alături. O femeie ieși în poartă la bătaia lui.

– Sînt detectivul Hollister, zise el deschizîndu-și legitimația. L-ați văzut pe domnul Vinick? Mașina lui este aici, dar nu răspunde nimeni.

Ea se încruntă și își dădu părul din ochi.

– Nu, nu l-am văzut de la înmormîntare. Am fost și eu acolo; la fel ca toată lumea de pe stradă. Era o doamnă așa de drăguță. Nu știu cînd și-a parcat mașina în stradă. Nu a fost aici ieri după-amiază, dar a fost azi-dimineață cînd m-am trezit.

– Nu ați văzut pe nimeni?

– Nu. Bineînțeles, nu am stat aici toată ziua, dar cît am stat nu am văzut pe nimeni.

– Mulțumesc. Dane dădu din cap în semn de la revedere și merse înapoi la casa familiei Vinick.

– Nu-mi place, spuse el după ce îi povesti lui Trammell ce spusese vecina. Ce zici să intrăm forțat?

– Cred că e mai bine, spuse Trammell sobru. Dacă greșim, o să ne cerem scuze și vom plăti daunele.

Se duseră în spate. Ușa bucătăriei era mică, făcută din geam tăiat cu diamantul. Dane își scoase *Beretta* și folosi patul pistolului ca să spargă geamul. Era mereu surprins de cât de greu era să spargi o fereastră. Geamul căzu pe podea și alunecă pe gresie. Înfașurându-și atent mâna într-o batistă, o vîrî pe dinăuntru și descuie.

Casa era încălzită și mirosea a moarte. Tăcerea era aproape nevrotică.

Dane își smulse batista de la mîna și și-o puse la nas.

– Drace, murmură el, apoi își ridică vocea. Domnule Vinick? Sîntem detectivii Hollister și Trammell.

Nimic.

Mirosul pătrunsese prin batistă. Nu era mirosul dulce de carne în putrezire, ci un miros pătrunzător de hoit uman amestecat cu praf de pușcă. Stomacul lui Dane se revolta. Înjură din nou încet și păși înăuntru.

Sufrageria era goală; se așteptase să fie așa. Pereții erau încă pătați cu sîngele doamnei Vinick. Se făcuseră maronii.

Domnul Vinick era în dormitor.

Nici acesta nu fusese curățat. Lîngă conturul în cretă al trupului doamnei Vinick, stătea întins el. Un pistol mic era așezat lîngă el.

Nu se încurcase.

Oricine își vîră țeava în gură are o intenție serioasă.

– Ah, la naiba, spuse Trammell. Sun eu.

Dane îngenunche lîngă cadavru, atent să nu atingă nimic. Nimic nu indica altceva decît o sinucidere.

Se uită în jur și văzu o foaie de hîrtie zăcînd pe pat. Cearceafurile fuseseră scoase lăsînd salteaua liberă, așa că putuse observa imediat fișia de hîrtie. O citi fără să se aplece.

„Nu mai am familie, acum, că Nadine s-a dus, așa că nu cred că mai contează. Nu vreau să mai trăiesc.”

O datase și o semnase, notase chiar și ora. Unsprezece și jumătate p.m. exact la aceeași oră cînd murise soția sa.

Dane își frecă ceafa și se strîmbă. Tipul își îngropase soția și se întorsese unde aceasta fusese ucisă, și își trăsese un glonț în cap.

Trammell intră din nou în cameră și rămase lîngă Dane, citind și el bilețelul.

– A fost vină sau depresie?

– Cine știe?

– Drace, zise Trammell. Era ceva în casa asta care reducea comentariile la acest simplu cuvînt. Era trist.

La vremea cînd casa s-a sigilat, s-a ridicat cadavrul și s-au sigilat și actele, era nouă seara. Dane se gîndi s-o sune pe Marlie, dar se răzgîndi. Nu se simțea bine și nu avea chef de dulcegării. Trammell avea și el o întîlnire, dar era la fel de întors ca Dane și o contramandă. În schimb merseră împreună la barul favorit al polițiștilor și dădură peste cap cîteva beri. O mulțime de polițiști beau trei, patru, înainte să plece acasă. Era cel mai bun mod de a te calma și o ocazie de a arunca tensiunea înainte de a se duce acasă la soție și la copii ca și cînd totul ar fi fost frumos și bine.

– Nu vom afla niciodată dacă el a fost ucigașul, mormăi Trammell trecîndu-și limba peste buza superioară.

Lui Dane îi plăcuse întotdeauna că Trammell bea bere în locul vreunui vin scîrbos. Îi putea accepta costumele italienești și cămășile de mătase, dar nu i-ar fi venit bine să fi fost băutor de vin. Nu știa de ce Trammell decisese subit că Ansel Vinick ar fi fost cel mai bun suspect al lor, dar la toți le umbla mintea aiurea din cînd în cînd.

– N-aș crede că a făcut-o el. Cred că sărmanul nenorocit nu a suportat ideea de a trăi după ce și-a văzut soția astfel.

– Nici eu nu am fost convins că el a făcut-o, zise Trammell morocănos. Voiam să mă conving că nu a șters-o fiindcă sîntem prea ocupați ca să umblăm după fantome.

Dane își termină berea.

– Ei, inocent sau vinovat, nu a fugit. Mai vrei una?

Trammell se uită la cantitatea de bere din paharul său. Se opri, încă încruntându-se la lichidul gălbui.

– Zi, Dane...

Vocea i se întrerupse și Dane își ridică sprâncenele, așteptând întrebător.

– Da, ce e?

– Sentimentele astea pe care le ai. Instinctele tale sînt de obicei bune și toată lumea o știe. Te-ai gîndit vreodată... că nu sîntem foarte diferiți de Marlie?

Dacă Dane nu și-ar fi terminat berea și-ar fi vărsat-o pe masă.

– Gîndește-te la asta. Trammell se încinse asupra subiectului, proptindu-și coatele pe masă. Toți avem idei, toți ne bazăm pe instincte. De cele mai multe ori nu avem nevoie fiindcă criminalul stă acolo și cîntă ca o păsăruică frumoasă, dar de multe ori ne confruntăm cu mistere. Deci sîntem atît de diferiți de ceea ce face Marlie?

– Asta e o prostie. Subconștientul observă ceea ce conștientul nu a sesizat încă.

– Asta este ceva paranormal, nu?

Dane îl privi acru.

– Cred că două beri ți-au fost de-ajuns. Avem intuiție din cauza dovezilor pe care le putem vedea și din cauza posibilităților la care ne putem gîndi. La naiba, un paranormal nu trebuie să fie undeva anume sau să știe ceva despre situație, ei doar simt vibrațiile sau ce or fi.

Trammell își frecă fruntea, ciufulindu-și părul. Dane începu să se simtă vag îngrijorat; poate că două beri erau într-adevăr prea mult pentru Trammell. Dumnezeu știa că nu-și văzuse niciodată partenerul așa de ciufulit în afară de ocaziile cînd se luptau și Dane era rănit, dar acestea erau ocazii limită.

– Nu mai știu ce să cred, murmură Trammell. Logica și legea relativității spun că Ansel Vinick a fost cel mai posibil suspect. Dar Marlie știe totul, în afară de degete,

și cum de știa dacă nu a fost acolo? Dacă este așa, atunci Vinick era nevinovat și noi ne întoarcem de unde am plecat. El ridică paharul, îl dădu pe gît și îl puse pe masă cu o bufnitură.

– Exact așa sîntem. Ca la început. Încep să mă simt ca un prost, fiindcă nu am rezolvat nimic.

– Nici o dovadă, nici un martor, nimic. Știi ce?

Fața netedă, frumoasă a lui Trammell era așa de mohorîtă, încît Dane trebui să-și muște obrazul pe dinăuntru ca să nu surîdă.

– Nu, ce?

– Nu diger alcoolul foarte bine, afirmă el cu o demnitate gravă.

– Nu. Dane își prinse fața în palme. N-aș fi crezut. În ceea ce-l privea pe el, cineva care putea silabisi „diger“ fără să se încurce era într-o formă bună.

– De obicei sînt mai atent... Sorb.

– Ești un sorbitor clasa întâi.

– Mulțumesc. Dar probabil e bine să conduci tu.

– Și eu cred. Ești gata să mergem acasă acum?

– Oricînd dorești. Nu trebuie să mă bagi în pat sau ceva de genul ăsta, dar nu pot conduce.

– Nici eu nu vreau să conduci, amice. Hai să mergem.

Trammell se ținea bine pe piciorare, dar cînta în barbă și Dane aproape că rîse din nou. Nu se potrivea cu imaginea lui să fredoneze *Draga mea Clementine*.

– O să vomîți? întrebă el curios. Ar fi fost caraghios să vomite din două beri.

– Niciodată, spuse Trammell. Erau afară și inhală o gură de aer rece. Nu mi se întîmplă foarte des. Nu mi s-a mai întîmplat încă din colegiu.

– Asta-i bine.

– N-o să spui nimănui, nu?

– Nu. Promit. Ar fi fost tentat, dar va ține secretul pentru sine. Deși cele mai jenante lucruri erau normale, asta era ceva ce Trammell nu suporta, și băieții îi vor satiriza pentru tot restul vieții. Pe de altă parte, nu

strica să-l aibă pe Trammell la mîină din cînd în cînd. El fluiera voios în timp ce se suiră în mașină, simțindu-se bine.

Ritualul era calmant. Îi plăcea ca totul să se desfășoare de fiecare dată la fel, fiindcă el ordona așa. Nu o făcea destul de des, încît să devină rutină – asta i-ar fi slăbit puterea – dar era ceva liniștitor în similitudinea pregătirii. Știind că aceste pregătiri ar fi dat poliției o pistă ca să-l prindă, se simți energic. Ei îi prindeau numai pe oamenii proști care făceau greșeli stupide, iar el nu făcuse niciodată o greșeală. Nici măcar una.

Anticiparea nopții care va veni se ridica în el, dar se controla. Voia să se concentreze asupra pregătirilor.

Întîi veni peruca de păr blond. Era o perucă foarte bună; plătise enorm pentru ea, dar meritase fiecare bănuț. Nimeni nu-și dăduse seama că era o perucă. Nu numai că blondul ei era natural, ceea ce însemna că nuanța nu sărea în ochi, dar stilul buclilor blonde era ceva ce oamenii își aminteau. Era foarte ușor de recunoscut.

Nu era nimic în neregulă cu părul lui, se gîndi el, examinîndu-și tîmplele căpătînd un semn de bătrînețe. Dar ar fi stupid să lase poliția să-l descopere din cauza părului. Își bărbieri capul cu atenție, cu răbdare, deși crescuse doar un pic de data trecută.

Îi plăcea la nebunie să se bărbierească, să simtă umezeala, moliciunea gelului, lama briceagului pe craniu.

Urma barba. Nu ar fi elegant să o zgîrie cu o barbă țepoasă. Apoi pieptul. Avea o suviță pe piept și era chiar mîndru de grosimea ei, dar trebuia să o radă.

Apoi picioarele și mîinile. Clic. Nu era de mirare că femeile se bărbiereau pe picioare. Se simțea minunat.

În cele din urmă scrotul. Nu uită nici un fir de păr

nepieptănat, neexaminat. Fu extrem de grijuliu în această zonă, fiindcă și o zgîrietură mică ar lăsa urme de sînge. Asta nu s-ar face. Și, desigur, avea întotdeauna un prezervativ, ca să nu lase urme de spermă. Avea chiar un plan în cazul în care s-ar fi rupt prezervativul; pînă acum nu trebuise să își pun planul în aplicare.

Unii bărbați, citise el, puteau fi identificați după spermă; mai erau „nonsecretori” și unul din cinci era așa. Ar fi fost drăguț să știe că era unul din cei douăzeci la sută, dar de abia de îndrăznea să se ducă la un laborator și să întrebe dacă el era secretor sau non-secretor. Pe el nu-l deranja să poarte prezervativ; nu voia să-și lase sperma înăuntru în timpul agresării.

Apoi urmau hainele. Piele. Fără fibre care să fie lăsate în urmă, nimic care să lase vreun indiciu. Își ținea pantalonii de piele undeva într-o cutie de carton, departe de ochiul altora. Avea o cuvertură de vinilin pe care o așeza peste huse și podeaua mașinii era acoperită tot cu vinilin. Era foarte atent să nu calce pe undeva ca să nu lase vreo urmă de fibre. Detaliul. Atenția la detaliu era totul. Poliția nu-l putea identifica astfel, fiindcă nu lăsa nimic în urma lui în afară de obiectul lecției.

Detectivul Hollister nu o căutase, deși Marlie așteptase să o sune sau să se arate neanunțat, așa cum avea tendința să o facă. Fusese speriată, înfricoșată că va suna sau va veni, dar apoi se enervase că nu o făcuse. Chiar și așa reușise să-i strice seara ei liniștită.

Se jucase cu ideea de a merge la film, de a-l stimula pe Hollister, dar apoi renunță la idee. Nu putuse uita ce se întimplase vinerea trecută. Trecuse doar o săptămînă? Parcă trecuse o lună. Poate că săptămîna viitoare va merge la film, dar nu în seara asta.

Se duse la culcare mai devreme decît de obicei, înainte de zece, ca să nu mai stea la telejurnal. Era obosită; săptămîna tensionată care trecuse o epuizase. Era o ușurare să închidă ochii și să știe că nu mai trebuia să lucreze a doua zi dimineața, că putea sta în pat cît voia. Se relaxă pe saltea, simțind cum mușchii i se înmuiau și mintea i se înceteșoșa...

El se mișca încet prin casă. Televizorul mergea, mascîndu-i prezența. El stătu în prag timp de o clipă, privind-o pe femeia care se uita la un film vechi și mulțumirea îl invadea. Era așa de ușor. Înainta, lent, bucurîndu-se de suspans. Lumina pîlpîitoare de la televizor străluci în lama subțire, curbată, a cuțitului din mîna sa...

Un sunet sfîșietor o răscoli pe Marlie în timp ce încerca să țipe, să scoată un semn de disperare din gît. Doamne, o, Doamne! Se clătina, luptîndu-se cu acoperiturile în timp ce încerca să iasă din pat. Viziunea fusese atît de reală, încît se așteptase să-l vadă venind din întuneric, cu lama cuțitului strălucind.

El stătea lîngă ea, privind-o. Tîrfa proastă nu avea măcar idee că el era acolo. Lui îi plăcea asta. Poate că va sta acolo pînă la sfîrșitul filmului și nici nu va ști...

Ea se dădu jos din pat și căzu, înfășurată în cearceafuri. Se lupta să se elibereze din așternuturi și se împletici, mergînd din colț în colț ca să se prindă de ușă. Panica o orbise, îi înghețase creierul – nu, era întuneric, luminile erau stinse. Se lovi de zid și impactul dur o liniști, cumva. Orbecăi după întrerupător, dar nu era acolo.

Asta era plicticos. Zîmbind, el întinse mîna ca să-i atingă gîtul...

Marlie se lovi de un alt perete; un perete care nu trebuia să fie acolo. Rămase în picioare, tremurînd, total dezorientată. Unde se afla?

Farurile unei mașini care trecea îi lumină brusc camera. Sufrageria. Cum ajunsese acolo? Își aminti că încercase să ajungă la ușa dormitorului, dar nu reușise. Dar acum cel puțin știa unde era.

Aproape că izbi lampa în timp ce bîjbîia după întreprător și lumina orbitoare o năuci. Telefonul. Telefonul era chiar acolo, pe masă.

Numărul lui. La naiba, care era numărul lui? Nu-și putea aminti, nu se putea gândi... butonul de reformare. Mai sunase pe cineva în acea seară? Nu știa, nu-i păsa. Va răspunde cineva. Ridică receptorul, și-l duse brutal la tâmplă, în timp ce încerca să-l țină locului cu mîna care-i tremura violent, și apăsă pe ceea ce spera că era butonul de reformare. Viziunea ei era încețoșată și nu mai era sigură.

Primul țîrîit îi bîzîi în urechi. Închise ochii, luptîndu-se să rămînă sigură pe sine.

Al doilea țîrîit. Te rog, grăbește-te, grăbește-te.

Al treilea țîrîit fu întrerupt și o voce profundă, somnoroasă, spuse:

– Alo?

– Dane. Vocea îi era slabă, tremurată.

– Marlie? Tot somnul îi zbură. Marlie, ce este?

Ea încercă să vorbească și nu reuși; gîtul îi era prea sugrumat. Respiră adînc, sacadat.

– Marlie, la naiba, spune ceva. Acum el țîpa la ea.

Venea. Nu se mai putea lupta. Tremuratul era convulsiv, lumina pălea în timp ce avu viziunea. Făcu un efort disperat și vocea îi ieși șoptită.

– O... face... din nou.

Capitolul 10

El nu mai putu scoate nimic de la ea, deși încă era pe fir. Dane se aruncă în haine și își strecură picioarele goale direct în adidași. Își înhăță port-arma împreună cu *Beretta*, și fugi. Nici nu trecuse bine un minut și ieșise pe ușă.

Inima îi bătea puternic în piept. Ce îi spusese ea? Ultima ei propoziție fusese așa de slabă, încît de abia auzise că ar face ceva din nou. Avea necazuri, necazuri serioase.

Ploua mărunț, destul cît să ude străzile și să-l facă să-și țină firea. Nu putea conduce așa de repede cum dorea, dar mergea încă prea repede pentru starea drumurilor. Sentimentul urgenței îl făcu să țină piciorul pe accelerație. De abia încetini la stopuri și opri la lumina roșie doar cînd era traficul aglomerat.

Un accident de pe șosea îl forță să o taie pe un drum ocolit și să o ia pe altă rută, pierzînd timp valoros. Încă douăzeci de minute trecuseră cînd trase mașina în aleea lui Marlie. Mașina ei era la locul obișnuit și sufrageria era luminată. Nu se mai chinui să urce cele două trepte, sări direct pe verandă și bătu puternic în ușă.

– Marlie? Sînt Dane. Deschide.

Tăcerea dinăuntru era absolută, la fel de totală cum fusese în casa familiei Vinick în acea după-amiază, de parcă nici o ființă nu se afla înăuntru. Lui Dane îi îngheță

sîngele în vene și vocea îi sună răgușit cînd o strigă din nou, lovind în ușa cu pumnul.

Ușa nu avea geamuri care să fie sparte, iar el nu mai pierdu timpul în spatele casei la ușa de la bucătărie. Se dădu înapoi și izbi cu piciorul în ea. Din patru lovituri deschise ușa care se tovi de zid. Știa că ar fi trebuit să aibă răbdare, să nu se pripească, dar teama era mai mare decît precauția și se sprijini de ușa cu *Beretta* în mîină.

– Marlie!

Ea stătea acolo pe canapea, în strălucirea luminii lămpii, ca o statuie. Își ținea ochii deschiși, ficși și orbi. Era liniștită, albă ca varul și timp de o clipă lui i se opri răsufllarea.

Apoi își aminti ce-i spusese ofițerul Ewan, că la început crezuse că este moartă, începu să respire din nou și reuși să se miște, deși frica nu-l părăsea deloc. Puse pistolul deoparte și îngenunche pe podea în fața canapelei, ridică mîina pe care și-o ținea în poală și o lipi de pieptul lui în timp ce-i verifica pulsul. Era slab, dar liniștit. Pielea îi era rece, dar căldura vieții se simțea sub suprafața rece.

– Marlie, spusé el din nou, mult mai calm acum. Nu primi nici un răspuns.

O veghe atent, apoi examină împrejurimile. Nu era nici un semn de luptă, nici o lovitură. Ea părea să fie bine din punct de vedere fizic.

Receptorul telefonului era lîngă ea, țiuind. Îi ridică și îi puse la loc în furcă.

El înghiți în sec, apoi își dădu seama ce trebuie să se fi întîmplat. Ea avusese o altă viziune, poate că încă o mai avea. Ce mai era de data asta? Încă o crimă? Numai Dumnezeu știa cum de nu era în stare catatonică tot timpul, cu atîția morfinomani și bande de stradă. Își petrecuse vreodată timpul privind niște oameni fericiți, copiii jucîndu-se sau alergîndu-se pe afară? Cum de putea trăi dacă tot timpul era încărcată cu problemele blestemate ale oamenilor?

Ea purta doar o cămașă subțire și niște pantaloni, și avea picioarele reci. Se ridică și închise ușa spartă, apoi merse în dormitorul ei ca să caute o pătură. Camera mică, la fel ca fiecare altă cameră din casă, era cochetă și liniștită. Ea își făcuse din casă un cămin, o baricadă împotriva lumii. Cuverturile de pe patul dublu era răsucite și căzute pe jumătate pe podea; evident fusese în pat când începuse să aibă viziunea și starea cuverturilor era dovada agitației ei.

Mai era un pled aruncat pe balansoar. Îl luă și se întoarse în camera de zi, acoperindu-i mâinile și picioarele. Din câte vedea, ea nu se mișcase nici un centimetru, cu excepția pieptului care urca și cobora în ritmul respirației.

Nu știa ce altceva să mai facă și așteptă. Se duse în bucătărie și puse de cafea; ea s-ar putea să nu aibă nevoie de așa ceva când va ieși din starea asta, dar în mod sigur el avea.

Se așeză pe canapea lângă ea. Expresia ei era goală și indiferentă ca aceea a unei statui. Era complet inconștientă; ținea ochii deschiși, dar ori era transpusă, ori era inconștientă.

Îi studie fața. Văzută din profil, trăsăturile ei aveau o puritate nepămînteană, pe care nu o observase înainte. Când era trează, tăișul limbii ei și inteligența rece din acei ochi albaștri, adânci, îi atrăgeau toată atenția. Sau aproape toată. Avea forme feminine, curbe ușoare care îi puneau întreg trupul pe jar.

Trecură zece minute. Zgomotul din bucătărie se opri, indicînd că fiersese cafeaua.

El merse și își aduse o ceașcă cu cafea, apoi se rezumă să stea lângă Marlie și puse ceașca lângă noptieră. Foarte blînd, o ridică în brațe și o așeză în poala lui.

– Marlie. Te poți trezi acum? Hai, iubito, trezește-te. El îi mîngîie fața, apoi o apucă de umeri și o scutură.

Ea scoase un sunet ușor, nu chiar o șoptă, și bătu din pleoape.

– Vino la mine, Marlie. Sînt Dane. Scoală-te și spune-mi ce s-a întîmplat. Capul ei se bălăbăni pe umărul lui. El o legănă cu brațul cu care o sprijinea simțindu-i pielea umedă și alunecoasă în palme. O scutură din nou, dar nu tare, ci cît s-o trezească. Acum ea ținea ochii închiși, ceea ce părea mai natural, de parcă dormea.

– Marlie! El își ridică vocea. Scoală-te și vorbește-mi, fir-ar să fie!

Ea gemu și încercă să se retragă din brațele lui, dar mîna îi căzu moale în poală ca și cînd nu ar fi putut să o controleze. Respiră adînc de mai multe ori și pleoapele i se ridicară, apoi i se închiseră la loc, efortul copleșind-o.

– Marlie, uită-te la mine. El îi spusese numele în mod deliberat, chemînd-o din depărtările întunecate, înapoi la lumină.

Cineva o striga insistent. Mîntea extenuată a lui Marlie se agăța de această familiaritate ca de un colac de salvare. Îi dădea un centru, un sens al identității în mijlocul aceluia coșmar. Vocea se auzi îndepărtată la început, dar apoi se apropie din ce în-ce mai mult, pînă cînd o simți deasupra capului. Realitatea revenea, deși avea ceva ireal în ea. Se părea că se sprijină de cineva, că o înconjoară cu brațele și senzația îi era așa de străină, încît o derută. Ea nu-i lăsa pe oameni să o țină în brațe; intruzia ei mentală se încorda din cauza contactului fizic și era derutantă. Dane. Tandru, încăpățînat, refuzînd să o asculte... Desigur. Dane.

Se forță să-și deschidă pleoapele grele și se pomeni uitîndu-se lung la trăsăturile lui dure, la ochii lui căprui îngrijorați. Inima îi stătu în loc, făcînd-o să se ghemuiască lîngă el. Simțea căldura trupului lui acoperînd-o, încălzindu-i oasele reci. De ce era așa de rece?

Îngrijorată, se uită în jur. Era în sufragerie. Dar de ce

era Dane aici și ea de ce se afla în poala lui? De ce se simțea așa de obosită? Se așteptase ca el să o sune, dar el nu o sunase, și se băgase în pat.

Apoi îl sunase. Se încordă, memoria dîndu-i un șu-voi de detalii îngrozitoare și ar fi dat orice să nu și le amintească. Minte ei obosită se lupta să facă față.

– Dane. Se agăță de tricoul lui, răsucind materialul cu degetele.

– E-n regulă, spuse el mîngîindu-i părul. Sînt aici. Ai avut o altă viziune, nu-i așa? Ce a fost de data asta? Fii calmă, așează-te. Vrei niște cafea? Te-ar ajuta asta?

El îi duse ceașca la buze, iar ea sorbi; cofeina îi va mai da poate răgaz cîteva clipe.

Trebuia să-și pună ordine în gînduri, să-i spună pe cît de mult putea, dar cafeaua era cea mai proastă pe care o gustase vreodată și, cu o grimasă, își întoarse fața cînd el îi mai dădu să bea.

– A făcut-o din nou, zise ea tulburată.

– Cine? întrebă el absent, încercînd să-i mai dea puțină cafea.

Ea întoarse capul de la ceașcă.

– *El*. A mai ucis o femeie în noaptea asta. Tremuratul o apucă din nou, scuturînd-o din cap pînă în picioare.

El se tensionă, iar ea îi simți mușchii încordîndu-se sub ea.

– Cel care a ucis-o și pe Nadine Vinick? întrebă el grijuliu.

– Da. Știu că era acolo, uitîndu-se... I-am simțit instinctiv cînd te-am sunat. Ea se forța să vorbească, să-i spună totul.

– Astă te-a speriat?

Ea dădu din cap în semn că da, mișcîndu-și capul în căușul umărului lui.

Ținînd-o strîns lîngă el, Dane ridică receptorul și formă centrala. Se prezentă și spuse:

– S-a anunțat înjunghierea unei femei?

– Nu, a fost destul de liniștit pentru o vineri seara. Cred că ploaia e de vină. Știi tu ceva ce noi nu știm?

- Poate că da, poate că nu. Ascultă, dacă auzi de așa ceva, sună-mă pe pager. Zi sau noapte, nu contează.

- S-a făcut.

El închise și se uită la Marlie.

- Nu s-a anunțat nimic.

Ea încă îl ținea de tricou și ochii ei luară acea expresie îndepărtată pe care o avuseseră și luni dimineața, când își spusese povestea pe un ton indiferent, lipsit de emoție. Tremurul din trupul ei subțire crescuse; el o cuprinse cu ambele brațe, încercînd să o apere de șocul prin care trecea.

- Ea are păr roșcat, spuse Marlie pe un ton slab, nepămîntean. Este foarte drăguță. Se uită la televizor, la un film vechi. El merge în spatele ei și stă acolo. Ea nu știe că el este acolo. El este amuzat; cît va mai dura pînă cînd ea îi va simți prezența? Prea mult. Este o vacă proastă, iar el se plictisește. El îi atinge gîtul cu mîna stîngă, apoi i-o pune la gură înainte ca ea să țipe. Lui îi place acest moment de teroare. Are cuțitul în mîna dreaptă. I-l ține la gît.

- Ești sigură că este unul și același? întrebă Dane. El voia cu disperare să-i spună că nu era sigură.

- Da. Filmul mai rulează; maschează zgomotul. El o face să-și scoată pijamaua și să se întindă pe podea. Canapeaua este prea uzată; lui nu-i plac canapelele. El folosește un prezervativ. Ea nu-i merită sperma. Încet și ușor, încet și ușor... o lasă să se relaxeze, să nu-i fie teamă. Nu o rănește, nu încă, nu încă...

Dane o ancoră de el, ținînd-o atît de strîns, încît se așteptase ca ea să protesteze, dar ea nu crîcni, îndreptîndu-și atenția către acea oroare. Fiori reci îi trec pe spate și părul de pe ceafă i s-a ridicat. O, Doamne!

- El a terminat. Este în genunchi lîngă ea. Ea se uită la el, cu ochii mari și speriați, dar plini de speranță. Asta e bine, e foarte bine. El îi zîmbește, iar gura ei tremură, dar îi zîmbește și ea. Îi e frică să nu o facă, se gîndește el. Prea proastă ca să trăiască. El e plictisit; nu mai e așa de amuzant ca prima dată. Crede că o poate însu-

fieți. El o zgîrie un pic și ea țipă ca un porc înjunghiat și cursa a început. De jur împrejur.

– Isuse Doamne, zise Dane. Marlie, oprește-te. Gata.

Ea clipi din ochi și își concentrează atenția asupra lui, iar expresia din ochii ei îl făcu să vrea să plîngă. Pa-loarea oboselii îi este întipărită pe față ca o mască.

– Trebuie să-l prinzi, spuse ea sfârșită.

– Știu. Îl voi prinde, iubito. Promit.

Ea își ascunse fața în umărul lui și închise ochii.

Își lăsă trupul moale în brațele lui. El o privi în timp ce începu să respire într-un ritm încet, greoi, care semna un somn adînc. Ea se cufundase în starea de inconștiență. El nu era alarmat. După ce o văzuse la venire, acum arăta perfect normală.

Stătu acolo cîteva minute, cu fața mohorîtă în timp ce se gîndea la ramificația urîtă. În cele din urmă se ridică în picioare cu Marlie liniștită în brațele sale și o duse în dormitor unde o așeză cu grijă în pat. Ea nu se mișcă cînd el trase cuvertura ca să o acopere.

Își mai puse cafea, apoi stătu calm și se gîndi la cele întîmplate în acea noapte. Nu-i plăcea deloc.

Se uită la ceas; era trecut de miezul nopții. Îl sună pe Trammell.

Receptorul fu ridicat cu greu de cealaltă parte a firului și auzi un „Alo“ foarte feminin în timp ce și Trammell spunea „Nu răspunde așa“. Evident cele două beri nu-l torpilaseră prea mult și nu își amînase întîlnirea.

Apoi Trammell luă telefonul de la prietena lui.

– Mda?

Dane nu avea chef să-l necăjească.

– Marlie a mai avut o viziune în noaptea asta, zise el fără panică în glas. Spune că a mai ucis una.

Trammell rămase tăcut pentru două secunde în timp ce vestea îl năuci și pe el.

– Unde? întrebă el.

– Nu s-a anunțat nimic pînă acum.

Mai multă tăcere. Apoi el zise:

– Asta va dovedi dacă ea are dreptate sau nu.

– Da. S-a simțit rău. Sînt la ea, dacă ai nevoie de mine. Dispeceratul mă va suna dacă se raportează ceva.

– Bine. Dacă ai dreptate... la naiba!

Da, la naiba. Dane stătu acolo bîndu-și cafeaua și gîndindu-se. Dacă Marlie avea dreptate și același tip care a ucis-o pe Nadine Vinick a omorît și altă femeie în același mod, atunci aveau o problemă gravă. Pe cît de mult voia să-l prindă pe nenorocit, sperase că era un simplu criminal, sperase că era cineva care o cunoscuse pe doamna Vinick. Se gîndise că fusese ceva personal, deși nu fusese în stare să găsească nimic care să indice asta. Înjunghierile multiple indicau pe cineva enervat cu adevărat de victimă.

Dar încă o victimă omorîtă în același mod însemna că aveau un psihopat în Orlando. Un ucigaș în serie. Cineva fără conștiință, cineva care acționa conform regulilor lui ciudate. Mai rău, se părea că aveau de a face cu un ucigaș inteligent, care se silea să nu lase urme. Criminalii în serie erau greu de prins avînd în vedere situația, iar unul ager era aproape imposibil de arestat. Uite cîți omorîse Bundy înainte să facă o greșeală.

Nu putea face nimic decît să aștepte. Nu putea investiga o crimă care nu fusese raportată, un cadavru care nu fusese găsit. Pînă cînd victima nu se găsea, tot ce avea era o viziune a unui psihic traumatizat. El o credea, totuși, și asta era înspăimîntător. Un colț al logicii din creierul lui încă spunea „așteaptă să vezi”, dar logica nu-i putea risipi nodul din stomac.

El cunoștea terminologia. Psihopat sexual. Încercă să-și amintească dacă mai existase vreo crimă prin înjunghiere neelucidată în Orlando înainte de Nadine Vinick, dar nu-i veni nimic în minte, cel puțin nu ceva care să semene cu asta. Fie vreun tip se apucase să-și omoare victimele, fie se mutase din alt oraș. Dacă era un criminal prin jur și omora prin diferite localități, poliția nu avea cum să compare crimele.

Dacă doamna Vinick fusese prima lui victimă, atunci însemna că tipul își pierduse controlul complet dacă se

apucase să ucidă din nou așa de curînd; și va transforma orașul într-o baie de sînge. Un criminal periculos opera la început rar; își lăsa un timp de cîteva luni între victime. Apoi crimele s-ar fi succedat mai rapid, fiindcă numai așa își va provoca plăcere și va dori să o facă din ce în ce mai des. Doar o săptămînă diferență era între victime.

Iar el nu putea decît să aștepte.

Cînd va fi descoperit cadavrul, dacă exista așa ceva?

Poate că soțul lucra de noapte, ca domnul Vinick. Poate că aveau un numitor comun și soțul era plecat nopțile. Dacă era așa, va fi descoperită mîine dimineată, să zicem pe la ora șase. Dar dacă doamna trăia singură, vor trece cîteva zile înainte să observe cineva că lipsește. Văzuse cazuri în care oamenii erau morți de săptămîni întregi pînă să observe cineva.

Se uită la ceas din nou. Cinci și două minute. Cafeaua se terminase și el băuse atît de multă, încît părea să nu poată fără ea. Era obosit; își simțea pleoapele de plumb.

Se uită la canapeaua lui Marlie și pufni. El avea un metru optzeci și doi și canapeaua un metru șazeci. Nu era masochist.

Trase cu ochiul în camera alăturată, întrebîndu-se dacă mai erau paturi libere. Nu erau. Aici depozita vechile mobile, valize, cutii cu cărți. Nu era așa de liber ca în casele mari.

Singurul pat din dormitor era cel în care dormea Marlie. El presupunea că putea pleca acasă, dar nu voia să o lase singură. Lacătul de la ușă era spart. Nu știa cît de mult va dormi ea, dar el intenționa să fie acolo cînd ea se va trezi.

Ezită doar o clipă, întrebîndu-se ce va spune ea cînd se va trezi cu el alături în pat, dar apoi ridică din umeri și intră în dormitor. Din cîte vedea el, ea nu se mișcase.

El se dezbracă pînă la chiloți, își aruncă hainele pe marginea balansoarului și așeză pistolul pe noptieră. Pager-ul era lîngă pistol. Era doar o singură masă și

Marlie dormea de acea parte a patului. Dane o privi, se strecură lângă ea și stinse lampa.

Se simțea bine. Sentimentul de liniște îl năpădi, ca un antidot cald pentru grija ultimelor ore. Așa mare cum era, patul dublu scîrțîia cu el, dar și lucrul ăsta avea părțile lui bune fiindcă Marlie era așa de aproape de el. O înconjură cu brațul ținînd-o ghemuită lângă el, cu capul pe umărul lui. Trupul ei slăbuț era moale și fragil, și respirația ei îi adia pe piept.

Ar fi dorit să stea întins lângă ea o viață întreagă, dacă putea să o protejeze de ceea ce i se întîmplase azi-noapte. Ea îi spusese, ofițerul Ewan îi spusese, la fel și profesorul, dar nu crezuse pînă cînd nu văzuse cu ochii lui cît de traumatic era pentru ea, cît de mult o durea, ce o costa.

Ce preț plătitese! Știa că însemna pentru spiritul uman să vadă atîta urîtenii, zi de zi. Unii polițiști suportau mai bine decît alții, dar plăteau și ei cu toții, și aveau simțuri normale. Cum trebuie să fi fost pentru ea, care simțea totul, toată furia și durerea și ura? Cînd și-a pierdut capacitățile empaticе trebuie să se fi simțit eliberată de tortură. Acum, că îi reveniseră, oare cum se simțea ea? Prinsă? Disperată?

Dorința îl încerca; nu putea să fie în preajma ei și să nu o dorească. Dar mai puternică decît dorința era nevoia de a fi aproape și de a o proteja de ororile dinăuntru ca și de cele exterioare.

El dormi pînă la ora opt și se trezi imediat conștient de faptul că pager-ul nu piuse azi-noapte. Nici Marlie nu se agitase. Stătea întinsă lângă el. Cît de mult dura letargia asta în mod normal?

Făcu un duș, imaginîndu-și că ea nu se va supăra dacă-i va folosi baia și prosoapele. Apoi se bărbieri,

folosind aparatul ei și înjurînd cînd se tăie. Apoi își mai turnă o ceașcă de cafea. Începea să se simtă confortabil în casa lui Marlie de parcă era la el. În timp ce aștepta să fiarbă cafeaua, măsură ușa spartă ca să o înlocuiască. Tocmai terminase de făcut asta cînd telefonul sună.

– Ai auzit ceva? întrebă Trammell.

– Nimic.

– Marlie ce spune?

– Nu a spus nimic. Doarme aproape de cînd a avut viziunea. A reușit să-mi spună ce a văzut, apoi gata.

– M-am gîndit la asta cam patru ore azi-noapte. Dacă este un ucigaș în serie...

– Am dat de belea.

– Să-i spunem lui Bonness ce credem?

– Ar fi bine, la urma urmei. El a crezut în Marlie înaintea noastră. Nu putem face nimic pînă cînd crima nu este confirmată, dar ar trebui să-l ținem la curent.

– O să picăm de proști dacă nu găsim pe nimeni.

– Sper, spuse Dane. Jur pe Dumnezeu că aș vrea să mă simt cel mai mare prost. Ar fi de mii de ori mai bine decît altcumva.

Trammell oftă.

– Voi discuta cu Bonness, se oferi el voluntar. Cît stai la Marlie?

– Nu știu. Cel puțin pînă cînd se va simți în stare să se țină pe picioare. Tot weekend-ul, după cîte se pare.

– O tragi de limbă, nu?

– Nu știu nici măcar pe jumătate. Îi trecu prin cap ceva. Și dacă tot ești prin jur, am nevoie să-mi cumperi o ușă. A lui Marlie nu este foarte sigură.

Vocea o chema insistent, nelăsînd-o să se odihnească. Era o voce foarte răbdătoare. Undeva în stră-

fundurile conștiinței ei știa că este familiară, dar nu o recunosc. Era obosită, așa de obosită; voia doar să doarmă, să uite. Vocea care o sîcîia era insistentă. De ce nu o lăsa în pace? Rezistase tulburării, încercînd să găsească puțin confort în întuneric.

– Marlie. Hai, Marlie. Scoală-te.

Nu se va opri. Încercă să se îndepărteze de zgomot, dar ceva o ținea.

– Așa, iubito. Deschide ochii.

Predarea părului ușoară, ea nu avea energia să lupte. Își simțea pleoapele ca de plumb, dar se forță să le deschidă și se încruntă deabusolată la bărbatul care stătea pe pat lângă ea. O ținea în brațe, înfășurată în cearceaf; asta o oprea să se miște.

– Gata, spuse el calm. Bună, iubito. Mă îngrijorasem.

Ea nu putea; era confuză. De ce o ținea Dane astfel? Confuzia trebuie să i se fi întipărit pe față, fiindcă el zîmbi și îi dădu părul de pe față cu o mîină.

– Totul este bine. Dar ai dormit mult timp și nu știam dacă este normal sau nu, așa că am decis să încerc să te trezesc. Mi-a dat ceva de furcă, adăugă el sec.

– Ce?... De ce ești aici? murmură ea încercînd să se ridice în fund. El se lăsă pe spate, eliberînd cearceaful, iar ea se chinui să se așeze în fund. Îi luă așa de mult efort, încît o durea. Ce se întîmplase? Fusese bolnavă? Dar de ce era Dane aici?

– Dacă trebuie să ghicesc, spuse el, aș spune că nevoia ta la toaletă este critică. Reușești să te duci pînă acolo?

Cînd el îi menționează asta, ea își dădu seamă că avea dreptate. Ea dădu din cap afirmativ și trase cuvertura de pe ea. El se ridică astfel ca ea să-și poată da jos picioarele. Nu avea prea multe haine pe ea, se gîndi, în timp ce stătea pe marginea patului uitîndu-se la tălpile goale, dar nu îi păsa.

Încercă să stea în picioare și se prăbuși la loc pe saltea. Dane se aplecă și o ridică ușor în brațe. Capul ei căzu în curbura gîtului lui.

Auzi fisîitul aerului condiționat. Simțea aerul rece pe pielea goală și căldura ce radia din trupul lui era binevenită în timp ce o purta... niciunde. Închise ochii.

– Nu, nu ai nevoie, se încruntă el așezînd-o în picioare.

Pleoapele ei grele se deschiseră și văzu că era în baie.

– Fă un efort, iubito. Reușești de una singură sau vrei să stau cu tine?

– Mi-e... bine, spuse ea deși își auzi slăbiciunea din voce. Ea o ignoră. Va reuși ea; reușise întotdeauna.

– Bine, dar voi fi lîngă ușa. Strigă dacă ai nevoie de mine.

Ea stătu în mica baie după ce el plecă, uitîndu-se amețită la cadă și întrebîndu-se dacă va reuși să stea în picioare atît cît să facă un duș. Ar fi așa de jenant să o ajute Dane, să o țină ca pe un copil neajutorat.

Lucrurile prioritare mai întîi. Îi era foarte sete, dar avea o nevoie mai puternică. Mîntea îi era încă încețoșată. Avea nevoie să-și amintească, dar nu se putea concentra destul de mult. Tot ce dorea era să doarmă. Un somn binecuvîntat. Nu voia să-și amintească.

Chiar voia să facă un duș.

Cel mai simplu lucru era să răsucească robinetul și să intre sub duș cu tot cu haine, și asta și făcu. Lăsă în mod deliberat apa caldută, știind că asta o va trezi, acceptînd necesitatea. Stătu acolo sub duș și așteptă să se risipească toată ceața. Lăsă apa să-i curețe lacrimile sărate.

De parcă nu era îndeajuns, își îngropă fața în mîini și hohoti scuturîndu-se toată.

– Marlie... Tonul îngrijorat, nervos, se schimbă într-o clipă, devenind calm și ferm. Știu, iubito. Știu că e rău. Dar acum nu mai ești singură. Am eu grijă de tine.

Apa era închisă și el o cuprinse cu mîinile, ajutînd-o să iasă din cadă. Stătu udă cu lacrimile și roindu-i.

– Ești udă, zise el, pe aceeași voce alinătoare, caldă. Să scoatem hainele astea...

- Nu, reuși ea să spună strangulat.
- Nu le poți ține așa.
- Mă dezbrac eu.
- Ești sigură?

Ea dădu din cap că da.

- În regulă. Doar deschide ochii pentru mine și spune-mi ce vrei, iar eu o să-ți aduc niște haine uscate. Dar întâi vreau să-ți văd ochii.

Ea înghiți în sec și respiră adânc de două ori ca să-și controleze lacrimile. Când se gândi că va reuși, deschise ochii și se uită la el.

- O pot face.

Privirea lui era ațeră, în timp ce o studia, și aprobă scurt.

- Îți aduc hainele. Spune-mi ce dorești.

Ea încercă să se gîndească, dar nu-i veni nimic în minte.

- Nu-mi pasă. Orice.

Orice, la alegerea lui, erau o pereche de ciorapi și rochia ei de bumbac. În timp ce aștepta afară ea își scoase hainele ude, se șterse cu grijă, apoi se îmbracă în ce-i adusese el. Ea își ștergea părul cu prosopul cînd el decise că îi ajunsese timpul, și deschise ușa din nou.

- Lasă, te ajut eu, zise el luînd prosopul de la ea și lăsînd capacul de la WC ca ea să se așeze. Ea se așeză, iar el îi scurse toată apa din păr, apoi luă un pieptene și îi descurcă toate șuvițele. Ea stătea acolo ca un copil, lăsîndu-l să o aranjeze și micile lui atenții o liniștiră ca niciodată. Își dădu seama că tot ce îi spusese el era adevărat. De data asta nu mai era singură. Dane era cu ea. Fusese acolo noaptea trecută, și încă mai era, avînd grijă de ea, dîndu-i putere cînd ea nu mai avea.

-- Cît e ceasul? întrebă ea în cele din urmă. Un gînd monden, dar mici și neînsemnate erau ancorele vieții, constanțele care ne țineau calmi.

- Aproape unu. Trebuie să mîncînci; vino în bucătărie și o să pun la fiert un ibric cu cafea proaspătă, apoi

o să-ți pregătesc micul dejun.

Ea își aminti de cafea.

– Pot face eu cafeaua.

El acceptă refuzul cafelei lui cu delicatețe, fiind obișnuit cu asta. Ea își revenea; putea spune ce voia despre cafeaua lui. Ea era mult mai vioaie, fața îi era roz, în afară de cearcănele de sub ochi, și încordată de teamă. El o înconjură cu brațul pe după talie ca să o sprijine în timp ce se îndreptau încet către bucătărie.

Ea se sprijini de dulap în timp ce pregătea cafeaua, apoi se așeză și îl privi pe Dane aranjînd o masă cu șuncă, pîine prăjită și omletă. Ea luă cîteva înghițituri de ou și șuncă și o felie de pîine prăjită. Dane mîncă restul.

Cînd ea se întristă, el o luă în brațe și o ținu acolo cît ea plînsese.

Capitolul 11

Trammell sosi cu un camion împrumutat și cu ușa de rezervă în remorcă. Dane stătu o clipă în loc ca să savureze imaginea lui Trammell conducând camionul în timp ce el îi deschidea ușa.

– Al cui camion este? Întrebă el.

– Al soțului lui Freddie. Apucară amîndoi de ușa și o dădură jos. Nu trebuiră să întrebe dacă se raportase ceva; dacă s-ar fi raportat, ar fi auzit amîndoi. De alături, Lou ieși în verandă ca să-i studieze cu interes vădit. Dane se opri să-i facă semn cu mîna. Ea îi răspunse la salut, dar se încruntă dezaprobator. Fără îndoială că de dimineață se uitase pe fereastră și văzuse mașina lui lîngă cea a lui Marlie; el pătase reputația lui Marlie.

– O nouă prietenă? întrebă el delicat în timp ce duceau ușa pe verandă.

– Nu. Trammell era neobișnuit de reticent și Dane deveni brusc suspicios.

Trammell nu era omul care să dea detalii despre o noapte înfocată, dar de obicei spunea numele doamnei respective.

– Am crezut că ai amînat întîlnirea.

Trammell își drese vocea.

– A venit ea oricum.

– Ceva ce trebuie să știi?

– Nu. Poate. Nu încă.

Dane se întrebă de ce simțea Trammell nevoia să apere identitatea unei femei și apărură două ipoteze. Unu: doamna era căsătorită. Trammell nu era ușa de biserică, dar nu se încurca niciodată cu femei căsă-

torite. Doi: femeia era polițist. Asta avea sens, se potriveaua. Începu să se gîndească imediat la nume și fețe, încercînd să le suprapună cu vocea pe care o auzise în acea noapte. Totul se potrivea imediat. Păr blond cenușiu lins, care intra sub casca de polițist, o față destul de austeră, ochi căprui. Nu frumoși, dar profunzi. Ei nu i-ar fi plăcut bîrfa printre echipele specializate, nu era genul de femeie de care să rîzi.

– Grace Roeg, spuse el.

– Fir-ar să fie! Trammell scăpă capătul ușii de care ținea și se uită la el.

Dane așeză capătul său cu ușurință.

– Sînt bun, zise el ridicînd din umeri. Ce pot spune?

– Nimic. Uită că ai spus ceva.

– Nici o problemă, dar te întreci cu gluma cu mine. Trebuie acum să păstrez două secrete.

– Doamne. Bine. Dacă simți nevoia să vorbești despre ceva, dacă nu mai poți suporta tensiunea, atunci povestește-le despre bere. Asta pot suporta. Dar ține-o pe Grace la o parte de asta.

– Așa cum am spus, nici o grijă. Îmi place; este un polițist bun. Pe tine te-aș da de gol, dar pe ea nu aș vrea să o supăr. Ai grijă, prietne. Poți da de necazuri ca lumea.

– Nu se pune problema hărțuirii sexuale.

– Poate pentru tine nu, poate că nici pentru ea, dar ziarele o vor privi ca atare. Deși îngrijorarea lui era legitimă, Dane se distră imediat. Trammell îl privea cu ochii săi negri ca de foc. Era bine să se întoarcă la el după modul în care rîsesese de prevestirea lui Marlie.

– De cînd durează? Nu de mult, se gîndi el. Nu observase asta pînă acum.

– De cîteva zile, spuse Trammell morocănos.

– Te miști cam repede, partenere.

Trammell începu să spună ceva, închise gura, apoi mormăi:

– Ba nu.

Dane începu să rîdă la neajutorarea din tonul lui Trammell. Știa exact cum se simțea.

– Încă unul care mușcă din țărînă.

– Nu! Nu e așa de serios.

– Spune-ți asta mereu, prietene. S-ar putea să-ți ajute să nu intri în panică în drum spre biserică.

– Să fiu al naibii dacă e așa. E...

– Doar o idilă? Întrebă Dane ridicînd din sprîncene. O perioadă plăcută în pat? Nu înseamnă nimic?

Trammell arăta hăituit.

– Nu, e... ah, drace!~ Oricum, nu e vorba de nuntă. Nu vreau să mă căsătoresc. Nu am intenția asta.

– Bine, te cred. Dar mă doare că nu sînt cel mai apropiat prieten al tău. Zîmbișul la înjurătura de frustrare a lui Trammell, Dane intră ca să aducă o șurubelniță și Trammell îl urmă. Marlie stătea întinsă pe canapea, adormită. Dane se opri ca să o privească și îi trase o pătură subțire peste picioare. Ea părea mică și palidă, lipsită de apărare în timp ce se refăcea după oboseala sfișietoare.

Trammell privea fața lui Dane, fără să se uite la Marlie.

– Te-ai ars, partener, zise el încet.

– Mda, murmură Dane. Așa de rău, încît nu avea să-și mai revină.

– Credeam că era vorba doar de călduri, dar e mai mult decît atît.

– Mi-e teamă că da.

– Clopote de nuntă pentru tine?

– Poate. El zîmbi strîmb. Încă nu sînt favoritul, dar trebuie să mă străduiesc. Și avem de prins un criminal.

El merse mai departe în bucătărie unde se îndreptă către dulapul cu scule ca să caute o șurubelniță. Toate bucătăriile, după părerea lui, conțineau un astfel de dulăpior și aici era locul cel mai nimerit să găsești una, imaginîndu-și că Marlie avea așa ceva. Sertarul ei cu scule era mai bine organizat decît al lui și înăuntru era o

tavă de plastic care conținea șurubelnițe. El și-o imagina selectînd scula potrivită, neschimbîndu-le ordinea în care erau cînd le-a cumpărat.

Ea se trezi cînd el se apucă să folosească un ciocan ca să prindă a doua balama, se așeză în fund pe canapea și își dădu din față părul negru. Ochii îi erau îngreunați de somn și mai avea acea expresie îndepărtată provocată de oboseală și de șoc. Dane îi aruncă o privire de asigurare și decise să o lase să-și revină. Ea stătu liniștită privind doar cu un interes vag în timp ce ei înlocuiau ușa spartă cu cea nouă.

De abia cînd terminară ea întrebă năucită:

– De ce mi-ați schimbat ușa?

– Cealaltă era spartă, îi explică Dane pe scurt în timp ce aduna sculele.

– Spartă? Ea se încruntă. Cum?

– Am lovit-o eu cu piciorul azi-noapte.

Ea rămase locului foarte calmă, refăcîndu-și amintirile.

– După ce te-am sunat eu?

– Da.

Mai urmă o pauză.

– Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă, nu am intenționat să te îngrijorez.

Dane nu ar fi descris-o exact „grijă”. Intrase în panică.

– Ți-l amintești pe partenerul meu, Alex Trammell?

– Da. Bună, detective. Îți mulțumesc că ai ajutat la înlocuirea ușii mele.

– Cu plăcere. Vocea lui Trammell era mult mai galantă decît de obicei. Era evident că Marlie încă se lupta să pună lucrurile cap la cap.

– Ai auzit ceva pînă acum? întrebă ea.

El și cu Trammell schimbară o privire rapidă.

– Nu, zise el în cele din urmă.

În ochii ei se ivi o privire îndepărtată.

– Ea zace acolo. Familia ei nu știe, prietenii nu știu. Ei se ocupă, veseli și fericiți, de rutina de zi cu zi, iar ea

așteaptă acolo ca să fie găsită. De ce nu sună sau nu se duce cineva să vadă dacă e acasă?

Dane se simți jenat și Trammell la fel, foindu-se pe scaune. Erau mult mai obiectivi în privința cadavrelor, în special a cadavrelor care erau doar iluzorii. Văzuseră multe țepene, dar se gândiseră la ele în calitate de victime, și nu de indivizi. Posibilitatea unei alte crime îi îngrijora pe amândoi, fiindcă implica un ucigaș în serie în Orlando. Pentru Marlie era ceva personal. Ea nu avea acel zid interior care să o protejeze.

– Nu putem face nimic, zise Dane. Doar dacă ne dai localizarea sau numele. Dacă s-a întâmplat, cineva o va găsi în final. Tot ce putem face este să așteptăm.

Ea zîmbea amar și nu era chiar un zîmbet.

– S-a întâmplat. Întotdeauna se întâmplă.

El se așeză lângă ea. Trammell luă un scaun.

– Te poți gândi la niște detalii, ceva ce nu mi-ai spus azi-noapte? Nu despre crimă, dar despre localizare. Vezi ceva care ne-ar putea da o pistă? Este o casă sau un apartament?

– O casă, zise ea imediat.

– O casă frumoasă sau o bojdeucă?

– E foarte frumoasă, mobilată cu gust. E un televizor mare pe un pedestal. Ea se încruntă, de parcă avea dureri de cap. Dane așteaptă. Un chiparos.

– Chiparos? Este un chiparos în față, un parc cu chiparoși sau ce?

– Nu știu. Nu văd bine. El doar a gândit asta.

– Mare scofală, zise Dane.

– La ce te așteptai? Ca el să gîndească „Acum sparg casa asta, numărul cutare, unde o s-o violez și o s-oucid pe Jane Doe”? Nimeni nu gîndește așa, totul este mecanic, în subconștient. Iar eu nu sînt telepatică.

– Atunci cum de ai văzut chiparosul?

– Nu știu. Era doar o impresie. Tipul ăsta este un emițător teribil de puternic, zise ea, încercînd să explice. Este o stație radio superdotată, care trimite semnale

mai presus de celelalte.

– Acum îl poți recepționa? interveni Trammell cu ochii strălucind de interes.

– Acum nu pot recepționa nimic. Sînt prea obosită. Iar el probabil că nu emite.

– Explică, spuse Dane scurt.

Ea privi către el, apoi în ziare. Atenția lui era așa de concentrată asupra ei, încît aproape că o putea suporta, iar ochii lui erau așa de puternici, încît nu se putea uita în ei.

– Intensitatea lui mentală crește cu cît se apropie mai mult momentul crimei. Probabil că nu poate menține mult acest nivel al furiei; nu poate funcționa normal. Așa că singura dată cînd energia lui mentală este destul de puternică ca eu să o citesc este chiar înainte și în timpul crimei, atunci cînd atinge apogeul. După asta l-am pierdut; nici măcar nu știu cum a plecat.

– Asta explică degetele, îi spuse Dane lui Trammell, care dădu din cap afirmativ.

– Degetele?

– L-a zgîriat doamna Vinick? întrebă Dane ignorînd întrebarea ei mirată.

Ochii ei erau din nou inexpressivi în timp ce se uitau în interior.

– Nu sînt sigură. Ea a încercat să se lupte, să se țină de el. Este posibil, dar nu cred că el să fi observat dacă a făcut-o.

Dane se mai gîndi după aceea. De asta nu știa Marlie nimic despre degetele doamnei Vinick. Ucigașul fusese foarte calm și detașat cînd a ucis-o fiindcă nu a observat zgîrieturile pînă ce furia nu i s-a potolit. Că degetele îi fuseseră tăiate era un detaliu pe care nu i-l furnizase presei și pe care nu i-l va spune nici lui Marlie. Avea și așa destule de suportat, destul detalii cît să umple o mie de coșmaruri; nu o să-i mai adauge unul.

– Ai spus că l-ai văzut un pic noaptea trecută.

– Nu a fost o imagine clară; de fapt nu a fost o

imagine. A fost doar o intuiție a răului, a amenințării. Probabil că o teroriza, spuse ea cu o voce ștearsă în timp ce-și dădea seama ce făcea el cu adevărat. Își controlase furia, dar ura și satisfacția erau mult mai puternice, iar ea le simțise.

Începea să se simtă din nou foarte obosită și pleoapele îi căzură. Voia să se ghemuiască și să doarmă. Voia să o lase în pace. Voia să se piardă în sanctuarul brațelor lui. Voia totul și nimic, și era prea obosită ca să se hotărască.

Dar brațele lui Dane o cuprindeau, puternice și sigure, răsucind-o ca să se întindă, și îi aranjă din nou pledul subțire peste ea.

– Dormi, spuse el, vocea lui profundă calmînd-o imediat. Voi fi aici.

Ea respiră încet și adînc, apoi adormi.

Fața netedă, smeadă, a lui Trammell era sobră în timp ce o privea.

– E neajutorată, zise el. Așa este de fiecare dată?

– Da. Își revine ea cumva. A fost mult mai rău noaptea trecută și dimineața devreme.

– Atunci sper ca ucigașul să nu afle despre ea fiindcă ar fi complet vulnerabilă. Dacă energia lui mentală este așa de mare, încît să o blocheze pe a ei chiar și de la distanță, gîndește-te ce i-ar face dacă ar pune ochii pe ea.

– N-o va prinde el, zise Dane și în sobrietatea vocii lui se simți promisiunea. Indiferent de ce va fi va veghea asupra lui Marlie. Ai discutat cu Bonness?

– Nu a fost încîntat de posibilitatea de a avea un ucigaș de profesie, așa că a spus să fim pe fază și să nu spunem nimănui pînă cînd nu aflăm că s-a mai comis o crimă. Dar era la fel de încîntat ca un copil de ideea de a lucra cu Marlie, fiindcă, la urma urmei, a fost ideea lui. Jur pe Dumnezeu că uneori cred că apele din California sînt vrăjite.

– Nu rîde, îi sfătui Dane. Sîntem foarte implicați în

asta noi înșine.

– Da, dar nu sărim în sus de bucurie.

– Bonness e un tip de treabă; un pic ciudat, dar cumsecade. Am văzut alții mai răi.

– La fel ca noi toți. Era o afirmație și nu o întrebare.

Privirea lui Dane rătăci peste fața adormită a lui Marlie și sprâncenele i se uniră într-o încruntătură.

– Chiparos, spuse el.

Trammell îl citi imediat.

– Poate. Asta a fost tot ce a spus. Chiparos. Nu chiparos-copac. Am făcut doar o asociație.

– Chiparos. Chiparos, murmură Trammell. Se uitară unul la celălalt, două minți alergând pe aceeași pistă. Poate că este...

– Adresa, termină Dane deja stînd în picioare. Ca toți polițiștii, avea o hartă a orașului în mașină.

Un minut mai târziu amîndoi erau aplecați asupra hărții, desfășurată pe masa din bucătărie. Dane parcursese lista alfabetică a străzilor.

– Drace! Conducătorii ăștia nu s-au gîndit să folosească și alt cuvînt? Bulevardul chiparoșilor, Șoseua chiparoșilor, Aleea chiparoșilor. Terasa chiparoșilor...

– E mai rău de atît, spuse Trammell uitîndu-se pe cealaltă listă. Mai este un Vechi Bulevard al chiparoșilor. Și mai este un complex cu apartamente numit Dealurile de chiparoși.

– Mda. Dane împături harta dezgustat. Nu putem spune cîte străzi au „chiparos” în denumire. Nu ne putem duce la ușa fiecăruia, căutînd cadavre. Dacă nu răspunde nimeni? Spargem ușa?

Trammell ridică din umeri.

– Ai făcut-o de două ori în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

– Da, ei bine, erau ocazii speciale.

– Ai dreptate, totuși. Sîntem blocați. Putem crede ce zice Marlie, dar Bonness nu ar autoriza o astfel de cercetare. Oamenii îl vor suna acasă și-i vor spune că

Orlando are poliție federală și că nu avem dreptul să intrăm în casele lor astfel. Și ar avea dreptate. Nu putem face una ca asta.

– Deci trebuie să așteptăm.

– Așa se pare.

Nu avea rost să-și bată capul cu un lucru pe care nu-l puteau schimba. Dane își permise un moment de frustrare, apoi schimbă subiectul.

– Vrei te rog să te duci pînă la mine și să-mi aduci niște haine de schimb? Și trusa mea de bărbierit. Azi-dimineață am folosit aparatul de ras al lui Marlie.

– Am observat, spuse Trammell văzînd tăietura de pe obrazul lui Dane. Sigur, nici o problemă. Își verifică ceasul de mîină. Am timp. Am o întîlnire diseară, dar voi închide telefonul.

– Grace? întrebă Dane timid.

Trammell se încruntă.

– Da, mă văd cu Grace. Ce-i cu asta?

– Nimic, doar întrebam.

– Atunci nu mai zîmbi prosteste.

El plecă și se întoarse în răstimp de o oră cu hainele lui Dane și cu trusa de bărbierit.

– Garderoba ta este foarte limitată, mormăi el, aruncînd hainele pe un scaun. El se uită la Marlie care încă dormea. Poate va face ea ceva în privința asta.

– Poate, zise Dane. Ce au hainele mele? întrebă el inocent. Dacă avea să-l tulbure ceva pe Trammell atunci asta era întrebarea.

– Ce nu au hainele tale? pufni Trammell. În marea majoritate ai blugi, și aproape toți vechi. Ai un costum și arată de parcă l-ai fi luat de la Armata Salvării. Cămăși și haine sport asortate care nu se potrivesc unele cu altele și cea mai dezgustătoare colecție de cravate pe care am văzut-o în viața mea. Tu chiar ai cumpărat chestiile astea? Ai plătit bine pentru ele?

– Ei, da. Știi, nimeni nu aruncă hainele.

– Ar fi trebuit să te plătească pe tine să le aduni!

Dane își ascunde zîmbetul în timp ce luă hainele și le duse în camera lui Marlie unde le atîrnă în dulapul ei foarte ordonat. Hainele lui luate la voia întîmplării arătau nelalocul lor acolo, dar el se dădu înapoi și admiră priveliștea pentru o clipă. Îi plăcea ideea ca hainele lui să stea în dulapul ei, sau ale ei în dulapul lui. Va trebui să facă ordine într-al lui înainte ca ea să pună ceva acolo.

Trammell plecă și Dane se uită un timp la televizor. Nu putea găsi nici un meci de baseball, așa că se uită la o reluare. Dădu volumul încet și Marlie dormi netulburată.

Fusese mult timp singur și își petrecuse o grămadă de timp așteptînd. În perioadele de singurătate plictiseala și nevoia de a pisălogi pe cineva erau două probleme majore. Asta îi amintea de o pauză, fiindcă așteptarea părea interminabilă, dar diferea calitatea. Nu așteptau să prindă un criminal sau să prevină o crimă. Crima deja fusese comisă, doar că nu știau unde și asupra cui. Așteptau să se arate un cadavru, așteptau ca bănuiala și îngrijorarea să trimită pe cineva la o casă liniștită din oraș, ca să îl verifice pe un prieten, un vecin sau o rudă. Atunci așteptarea va lua sfîrșit.

– Te gîndești la asta, nu?

Vocea lui Marlie îl făcu să tresară. Dane își smuci capul ca să o privească; ea stătea din nou în fund, uitîndu-se sobru la el. El își dădu seama că se uitase la televizor fără să vadă ceva, fiindcă era aproape ora opt.

– E ceva ce nu-ți poți scoate din minte.

– Așa e.

El se ridică și închise televizorul.

– Ce zici să sunăm după o pizza? Ți-e foame?

Ea se gîndi.

– Un pic.

– Bine, fiindcă mor de foame. Cum îți place? Normală?

– E bine. Ea căscă. Tu sună, iar eu o să fac un duș

cît așteptăm. Poate că asta mă va trezi.

– Scoate-ți hainele de data asta, o sfătui el și ea îi zîmbi slab.

– Așa voi face.

Apa era bună, îi spăla obsesia mentală și o curăța de senzația că fusese pătată, murdărită cumva de răul la care fusese martoră. Era tentată să stea mult sub duș, dar gîndul la pizza o forță să se șamponeze și făcu un duș rapid. După ce-și uscă părul, se gîndi la haine, dar se hotărî pentru rochia pe care o alesese Dane pentru ea.

Parăsi baia și se opri, uitîndu-se la patul ei nefăcut. Dacă ar fi fost mai ageră l-ar fi observat mai devreme. Faptul că patul era nefăcut era destul de neobișnuit, dar apoi văzu urma dublă de pe perna pe care dormiseră doi oameni. Deveni brusc conștientă. Dane dormise cu ea în patul ei.

Îi acceptase docilă prezența toată ziua, știind că vorbise cu el noaptea trecută, dar fără să se întrebe unde fusese el în decursul ultimelor ore. Fusese chiar acolo, în pat cu ea.

Un val de căldură senzuală o năpădi și închise ochii, cutremurîndu-se încîntată. Inima îi bubuia în piept, sîinii i se întăriră și o cuprinse o senzație fluidă în pînțele care îi înmuie genunchii. Dorință. Ea fu uimită de prezența și de puterea lui. În loc să fie furioasă că profitase de situație, pe ea o încînta gîndul că dormise alături de ea.

Fusese atît de tandru în grija lui pentru ea în acea zi, își controlase forța de fier și duritatea în așa fel, încît ea îi simțise doar protecția. Îi pieptănase părul, o hrănise, o ținuse în timp ce plîngea, și, cel mai mult dintre toate, îi dăruise confortul prezenței lui. De data asta nu mai fusese singură, deși înainte așa se simțise, chiar dacă stătuse în Institut. Doctorul Ewell și ceilalți menținuseră întotdeauna distanța față de ea; era greu să știe că toți ceilalți o lăsau să-și revină de una singură, cum putea. Pînă acum nu-și dăduse seama cît de însingurată și de

terorizată fusese.

Dane bătu ușurel în ușă și o deschise fără să mai aștepte vreun răspuns.

– A venit pizza.

Ca întotdeauna, impactul prezenței lui fu ca o bombă. El era așa de masiv, emana o asemenea vitalitate bărbătească, încît o făcea să tremure. Pentru prima dată începu să se gîndească că s-ar putea ca teroarea lui Arno Gleen să-și fi pierdut puterea asupra ei. Gleen fusese un ticălos bolnav, sadic. Dane era un bărbat adevărat, echilibrat, prea profund în viața de toate zilele ca să se simtă bine pe de-a-ntregul, dar o femeie întotdeauna se simțea în siguranță cu el, în pat sau nu.

El își îngustă ochii.

– Ți-e bine? Ajunse la ea din doi pași mari, o cuprinse cu brațul pe după talie și o trase spre el.

– Da, spuse ea fără să se gîndească, și îl luă pe după gît.

El nu ezită, nu-i dădu timp să se dumirească. Ea nu era sigură că-l invitase la așa ceva, dar el acceptase înainte ca ea să se poată decide. De data asta nu mai avu nici o rețineră; el își lipi gura de a ei înfometat, cu o lăcomie și o poftă care o uimira. El îi prinse bărbia cu mîna liberă, apoi își mișcă limba în gura ei, atingîndu-i limba insistent. Ea se lipi de el speriată și ispitită, iar el o presă de trupul lui puternic. Penisul lui îi împingea în pîntec. Nu mai fusese niciodată dorită astfel, așa de iute și de violent. Nu mai trăise vreo experiență cu cineva ca Dane Hollister, nu știa cum trebuia să fie.

Dar contactul cu acel trup puternic fu brusc tot ceea ce își dorea. Îi înconjură gîtul cu ambele brațe, mișcîndu-se spre el, încercînd să-l aducă mai aproape. El o lovea cu forța sărutărilor lui, dar ea vru mai mult. Pîntecele îi era încordat și o durea, umezindu-se de dorință.

El îi luă sîinii în palmă și ea încetă să mai respire. Degetul lui mare îi frămînta sfîrcul; la început avu o senzație curioasă, de înțepătură de ac, dar deodată se

intensifică și pura senzație o învălui de la sîni pînă în coapse. Gemu tare speriată de cît de ușor scăpase trupul ei de sub control.

Dane își înălță capul. Avea o expresie dură și buzele îi erau umede de la sărutări. Mîna îi rămase pe sîni ei, despărțind-o de ei doar finețea bumbacului. Respira prea uite și ea îi putea simți inima bătîndu-i lîngă inima ei.

– Păt sau pizza? Vocea lui era atît de guturală, încît de abia îl auzea. Dacă e pizza, mai bine spune acum.

Ea vru să spun „pat”, voia asta de mult. Nu mai simțise această dorință înainte și pofta îi era aproape irezistibilă. Voia să uite motivul pentru care el se afla aici, crima pe care o văzuse, și să se dedea cu totul dorinței fizice. Înainte nu fusesse în stare să facă așa ceva, dar acum pentru prima dată părea posibil.

– Pizza, reuși ea să spună și închise ochii luptîndu-se să-și mențină controlul. Disprețul față de propria-i lașitate o invadă.

Îl simți adunîndu-și forțele și respirînd.

– Atunci pizza să fie. O eliberă încet și se dădu înapoi. O bară evidentă în pantalonii săi îi spuse cît de greu fusese pentru el să se oprească. Cei mai mulți bărbați nici nu i-ar fi oferit alternativa. ◀

El îi zîmbi ironic care îi lumină trăsăturile.

– Cred că te-am grăbit, iubito. Iartă-mă. Doar că te doresc.

Marlie se uită lung la el cu un nod în gît și un gol în stomac. Șocul descoperirii o năuci. O, Doamne. Se simțise atrasă de el de la bun început, recunoscuse asta și se luptase împotriva acestei atracții, dar zîmbetul lui o dădea gata. Iubise, dar nu fusese niciodată îndrăgostită și puterea sentimentului o făcea aproape să leșine. Clătinîndu-se, întinse mîna în căutarea unui sprijin și el veni imediat, solid, vital și atît de fierbinte, încît ea aproape că se topi. O înconjură cu brațul și ea își rezemă capul de umărul lui.

– Stt, e în regulă, șopti el. N-am vrut să te sperii. Îmi pare rău.

– Nu, reuși ea să îngaime, alarmată că el crezuse că îi reamintea de Gleen. Ea se așteptase la asta, dar pur și simplu nu se întâmplase. Se gândise că teama sexuală va fi o constantă în viața ei și acum că acest gând nu se materializase o făcea să se simtă deabusolată. Nu tu ești de vină. Am amețit pentru o clipă. Îi zîmbi cumva. Poate că sărutările tale au fost mai puternice decît ai crezut.

– Crezi? Vocea lui îi cînta lîngă ureche. Ei, trebuie să experimentăm, nu? După pizza.

El o duse în camera de zi și o ghidă spre canapea.

– Tu așează-te; eu aduc băuturile. Vrei o farfurie?

– A... da. Desigur.

El chicoti.

– Și prefer și un șervețel, spuse ea politicos. Ca să nu-mi ling degetele.

El clipi din ochi.

– Aș fi bucuros să-ți ling eu degetele.

Ea se cutremură în semn de răspuns și se așeză, uimită și derutată în timp ce el trebăluia prin bucătărie. Părea să știe rînduiala din casa ei. Cum de se putea? O zăpăcise rapiditatea lucrurilor. În mai puțin de douăzeci și patru de ore el preluase controlul, petrecuse noaptea cu ea, aparent se mutase la ea și cu un zîmbet o făcuse să se îndrăgostească de el.

El reveni în cîteva minute aducînd băuturi răcoritoare cu gheață, o farfurie și o furculiță pentru ea și cîteva șervețele. Se așeză pe canapea lîngă ea și mormăi satisfăcut vîzînd pe ecran un meci de baseball. O servi cu o felie de pizza, luă una pentru el și se lăsă pe spate destins. Marlie clipi din ochi către el. În asta se vîrîse? Nu știa dacă să plîngă sau să rîdă. În final se concentră asupra pizeii, stînd ghemuită lîngă el pe canapea, amuzată că era atît de mulțumită să stea aproape de el și să-l privească uitîndu-se la meci.

Uneori statura lui o copleșea, alteori se simțea bine,

dar de data asta avu ocazia să stea liniștită și să-l studieze. Era în mod clar un bărbat masiv, chiar mai mare decît își imaginase, de un metru optzeci și doi și nouăzeci de kilograme. Picioarele întinse pe masă aveau mărimea doisprezece sau chiar mai mare. Umerii lui erau așa de lați, încît ocupau aproape toată canapeaua; avea brațe puternice și musculoase. Pieptul lui era tare ca piatra și așa îi era și abdomenul. Picioarele lui lungi, întinse, păreau niște trunchiuri de copac.

Părul îi era mai închis decît al ei, aproape negru. Se uită la nasul ascuțit și la pomeții ridicați brutal, și se întrebă dacă la origine avea vreun indian american. Avea barba deasă; evident se bărbierise în acea dimineață după tăietura proaspătă, dar barba deja începuse să-i crească.

El se aplecă să mai ia o felie de pizza și privirea ei căzu asupra mîinilor lui. Ca totul la el erau mari, de două ori cît ale ei. Dar nu erau groase; deși erau puternice, erau netede și frumoase, cu unghii tăiate scurt. Ea se simți în siguranță cu aceste mîini asupra ei; nu în siguranță față de el, ci față de orice din jur. Nu voia să se apere de el. Își pierduse inima acum un sfert de oră și încă își revenea din șoc.

El era polițist, un bărbat care trăia în violență. Nu el comitea violența, ci trebuia să clarifice lucrurile în urma ei, era înconjurat în mod constant de ea. În timpul zilei ea devenise oarecum conștientă de asta și acum își dădea seama că nu era departe de el. Port-arma era aruncată pe canapea, lîngă el.

Pe mîna dreaptă avea o cicatrice. O văzu puțin cînd el luă cea de-a treia felie de pizza și îngheță.

– Cicatricea aia de pe mîna ta, zise ea. Cum ai dobîndit-o? Arată ca o urmă de cuțit.

El răsuci mîna ca să se uite la ea, apoi ridică din umeri și își îndreptă atenția din nou către televizor.

– Asta și este. M-am bătut cu un punker cînd eram încă în patrulă.

– Arată rău.

– N-a fost amuzant, dar nici ceva serios. A fost o tăietură ușoară, nu a pătruns prin tendoane și vene. Cîteva cusături și am fost ca nou.

– Gleen m-a tăiat, spuse ea. Nu știa ce-i venise; nu voise să spună asta.

El întoarse capul brusc și ochii lui ciocolatii aveau o expresie speriată.

– Ce? întrebă el slab, punînd jos felia de pizza. Apăsă pe telecomandă și închise televizorul. Profesorul nu mi-a spus nimic despre asta.

Ea așeză farfuria deoparte și își cuprinse genunchii la piept.

– Nu au fost tăieturi serioase, doar zgîrieturi ușoare. El se juca cu mine, încerca să mă doboare cu durerea și cu teroarea. Și nu a încercat să măucidă, cel puțin nu atunci. Voia să mă țină în viață ca să se joace cu mine. M-ar fi omorît mai tîrziu, desigur, dacă nu ar fi sosit șeriful.

– Lasă-mă să văd. Cuvintele ieșiră șoptite și el deja se întinse și începu să-i deschidă rochia. Marlie se luptă un pic, dar apoi el i-o descheie și o desfăcu larg în timp ce se uita la ea care era goală, cu excepția chiloților fini de dantelă.

Cicatricele, de acum șase ani, nu erau urîte. Cu timpul probabil că ar fi dispărut complet. Ea nu se îngrijorase niciodată în privința lor fiindcă erau foarte neimportante în comparație cu altceva și s-ar fi îngrijorat zadarnic. Erau doar niște linii subțiri, argintii, în număr de cinci: una pe partea interioară a sînului, restul pe abdomen. Ar fi fost mai multe, dar Gleen își pierduse controlul cînd penisul nu i se scula și își folosise forța crudă a pumnilor ca să obțină răspunsul dorit.

Ea se cutermură și o roșeață ușoară îi coloră obraji. Era conștientă de goliciunea ei, într-un mod în care nu mai fusese înainte. Gura lui era o linie subțire în timp ce-i trasa conturul sînului cu vîrfurile degetului, de abia

atingînd-o. Sînul ei se întări, deși el nici măcar nu-l atin-sese. Îi auzi respirația sacadată cînd îi mîngîia încet fiecare cicatrice în parte. Și el tremura și ea își dădu seama că din pură furie pe un bărbat pe care nu putea să-l mai ia de nicăieri.

Ea își vîrî mîna în părul lui bogat.

– Nu sînt importante, zise ea, uitîndu-și jena. Din tot ce a făcut, tăieturile contează cel mai puțin.

– Nu e vorba de tăieturi. Vocea lui era profundă cînd o luă în brațe, legănînd-o la pieptul lui. Ci că știi prin ce ai trecut, cît de groaznic trebuie să fi fost. Nu știai că te va omorî.

– Nu, mă așteptam să mor. Într-un fel, mi-ar fi fost mai ușor.

Capitolul 12

Ea stătea cumva în poala lui cu rochia descheiată și cu mâna lui înăuntrul ei, dar în loc să se teamă Marlie se simțea în siguranță, înconjurată de căldura și puterea lui. Era o senzație delicioasă, una de care nu se putuse bucura niciodată. Voia să se cufunde în el, să se releve în această libertate, dar Dane voia informații, de la cap la coadă, și detectivul Hollister era foarte bun la lucruri de genul ăsta. Ea i-ar fi rezistat cu încăpăținare, dar nu tăcerii în care se cufundase el, o tăcere în care îi putea simți tensiunea. Tensiunea aceasta nu va scădea pînă cînd el nu va afla, iar ea i-a povestit detalii urîte, vina pe care o simțise în suflet ani la rînd.

Ea își rezemă fața de umărul lui, cu fața întoarsă spre pieptul lui musculos. Îi era mai ușor astfel, de parcă nici nu vedea, nici nu putea fi văzută.

– M-a bătut, începu ea. Cînd m-am trezit eram dezbrăcată, întinsă cu spatele pe podea cu mâinile legate de o țevă, poate de un radiator mai vechi. Gleen era și el dezbrăcat, stătea călare peste coapsele mele cu cuțitul în mînă, zîmbind și vrînd să mă trezesc. Dusty era legat cam la un metru distanță, privind totul. Era un băiețel așa de drăguț. Vocea ei era caldă și îndepărtată în timp ce-și amintea. Buclele îi cădeau peste fața rotundă și ochii mari, albaștri. Era așa de speriat. A plîns tot timpul.

Dane se uită în jos la mîna lui mare așezată peste pîntecele ei, acoperind-o cu totul. Gîndul că Gleen văzuse asta și folosise cuțitul asupra trupului ei subțire și catifelat de femeie era așa de obscen, încît simți cum îi creștea furia. Ea părea să fi uitat că era complet

dezbrăcată acum, cu mintea rătăcită în trecut, dar Dane era foarte conștient. Chiar și în furia lui se uita la sinii aceia rotunzi și moi cu vîrfuri roz și simți dorința sfișiindu-i pîntecele. Se controlă, se forță să o înlătore ca să o poată ține în brațe și să o asculte. O mai ținuse cineva în brațe, o consolase? Credea că și asta se adăuga furiei lui.

– Nu știi de ce am făcut-o, continuă ea, cu capul sprijinit de pieptul lui. Dar ceva din mine refuza – nu mă puteam da lui, mai bine aș fi murit decît să-i fi dat ce voia. Voia ca eu să-l implor, dar eu nu am făcut-o. Voia să-mi fie teamă și îmi-era, dar nu l-am lăsat să vadă. l-am rîs în nas. Ô, Doamne, am rîs. El m-a tăiat și am țipat la el că are o scuză jalnică pentru un bărbat. Mi-a dat picioarele la o parte și a încercat să mă violeze. Ea ezită jenată. Știi... cu aia, nu cu cușitul.

– Știi ce e „aia”, mormăi el.

Ea își îngropă fața mai mult în curbura gîtului lui.

– Nu a reușit, iar eu am rîs de el. L-am batjocorit, i-am spus ce vierme mizerabil avea și ce vierme împruștat era. Era sălbatic de furie, simțeam cît de tare își pierduse controlul, toată ura și furia, dar am continuat. Îl simțeam și pe Dusty foarte înspăimîntat întinzîndu-se către mine, implorîndu-mă să nu-l las pe acel bărbat să îl rănească din nou. Deci am continuat să-mi bat joc de Gleen și să-l fac de rîs atît cît am putut. Am reușit să-i trag un șut între picioare, nu foarte tare, fiindcă mi-a alunecat talpa pe coapsa lui, dar el... s-a ferit. Parcă a explodat. Într-o secundă fu asupra mea și în următoarea se năpusti asupra lui Dusty, iar Dusty țipa. Încă îl mai aud țipînd. Îl simțeam, îi simțeam teroarea absolută, agonia. Era ca un vâl negru care venea peste mine, prin creierul meu și am început să țip și eu. Am țipat și am țipat și am țipat. Era sînge peste tot...

Ea se opri și, după o tăcere interminabilă care dură doar cîteva secunde, spuse simplu:

– Nu-mi mai amintesc altceva. Dusty a murit și eu am murit cu el.

Dane știa ce se întâmplase după asta; îi spusese profesorul. Țipetele ei indicară șerifului și oamenilor lui unde era Gleen și aceștia îl uciseră pe Gleen înainte ca el să-și verse furia criminală asupra ei. Dar nu ajunseseră la timp să-l salveze pe Dusty și nici pe Marlie. Așa cum era legată de Dusty, moartea lui fusese practic și a ei, și era un miracol că supraviețuise șocului.

El îi dădu părul peste cap și îi mîngîie obrazul.

– Dar te-ai întors, spuse el cu furie controlată.

– În cele din urmă. Mult timp nu am simțit nici un fel de emoție. Înainte simțeam totul, emoțiile tuturor din jur, și după aceea nu mi le-am mai simțit pe ale mele. Nu mai aveam.

– Te-ai vindecat, Marlie. A trecut mult timp, dar el nu a cîștigat. Nu te-a putut doborî.

– A fost la un pas, spuse ea. Stătu tăcută cîteva clipe.

– Dacă nu l-aș fi respins, dacă i-aș fi dat ce voia, poate că Dusty ar fi fost în viață.

Dane pufni.

– Da, ar fi bine să fim toți atotputernici.

Nu avea timp de pierdut să-i alimenteze vina pe care o simțea. O ridică un pic, forțînd-o să-l privească.

– Mă bucur că ești aici, spuse el în mod deliberat.

Ea reuși să zîmbească ușor.

– Și eu. Și uneori, în ciuda tuturor lucrurilor, îmi pare bine că sînt în viață. Nu m-am gîndit un pas mai departe cînd rîdeam de Gleen: singurul lucru pe care îl știam era că nu suportam ca el să mă violeze. Gîndul că mă va penetra era așa de revoltător, încît eram dornică să-l împing să mă ucidă decît să-i tolerez atingerea. Dintre toate lucrurile care mi-au torturat coșmarurile, sexul a fost cel mai rău. Pot privi scene violente la televizor sau la cinema, dar încă nu mă pot uita la o scenă sexy. Nu mă pot gîndi la el ca dragoste. Îmi amintesc fața lui Gleen, mirosul răsufării lui, iar modul în care saliva se răspîndea cînd țipa la mine. Îmi amintesc cum l-am simțit pe mine, între picioarele mele și încă îmi arde de

glumă. Ea respiră adânc. Nu că sexul nu mi-ar fi plăcut.

– Cum așa? Vocea lui era calmă și atingerea lui aproape absentă în timp ce-i dădea părul pe spate de pe temple, dar privirea lui era intensă.

Ea nu discutase niciodată despre dificultatea pe care o avusese în privința sexului, dar așa în brațele lui putea. Se simțea ciudat de visătoare, în combinație cu oboseala și sfârșeala stresului, de parcă nimic altceva nu mai era real.

– A fost îngrozitor. Mental nu puteam suporta. A trebuit să mă străduiesc mult timp să-mi construiesc un scut, să mă protejiez de totul din jur, îi explică ea. Scutul era singurul mod în care puteam trăi. Toată viața am dorit să fiu normală. Voiam să iubesc pe cineva, să am o legătură, voiam ce voiau și oamenii normali. Voiam ca intimitatea să fie minunată, dar nu era. Când deveneam intimă îmi dădeam la o parte scutul mental. Interferența mentală era enormă; tot ce simțeam erau emoțiile lui, care acopereau plăcerea fizică pe care trebuia să o simt. Nu era foarte măgulitor; iar el nu ținea foarte mult la mine; tot ce dorea era sexul. Și se simțea mîndru că îndrăznise să aibă relații sexuale cu o paranormală.

– Ticălosul, zise Dane încet.

Ea ridică ușor dintr-un umăr.

– Am fost ciudată. Încă mai sînt.

– Ei, nu contează sperietura ta cît privește sexul. Ai văzut doar partea urîță a lui; nu ai avut niciodată iluzii romantice, nu? Știi doar despre plăcere și viol. Trebuie să gîndești că bărbații sînt niște nenorociți.

– Nu, negă ea. Când știi ce simt ceilalți oameni, așa cum știam eu, nu crezi că ar putea fi așa. Ei sînt egoiști, jasnici, femeile ca și bărbații. Dar cînd vine vorba de sex nu-mi pot închide mintea. N-ar fi fost diferit dacă m-aș fi îndrăgostit de un băiat minunat care m-ar fi iubit la fel de mult; nu m-aș fi putut bucura de sex cu toată conștientizarea mentală. Cred că am acceptat faptul că nu aș putea avea o legătură romantică, continuă ea. Mi-a plăcut să fiu singură, în cabana mea din munți. Doctorul

Ewell crede că a fost bine să mă mut în cabană, spre o viață normală. Și așa a fost; a fost minunat. Am făcut cu el experimente și documentație, și uneori am ajutat la găsierea diferitelor persoane, deși efortul de a o face a fost ciudat. Odată, înainte de Gleen, îmi puteam direcționa căutările. Puteam localiza pe cineva, și intra într-o viziune. Acum nu mai pot.

– Vrei să fii ca înainte?

– Nu am vrut să mai am vreo viziune, murmură ea. Dar dacă nu am de ales, aș vrea să le pot controla. Ea devenea somnoroasă și pleoapele i se îngreunară din nou.

– Ai mai avut vreo viziune în afară de cele două episoade?

Ea se gîndi la noaptea în care îl sunase și în care știuse ce face, chiar dacă el răspunsese la telefon.

– A fost o frîntură de clarviziune, dar nu legată de crime. A durat o secundă sau două. Nu cred că viziunile sînt episoade de clarviziune; ele sînt diferite... mai puternice ca emoție. Oricum – nu. Nimic altceva.

– Bune.

În vocea lui era un soi de satisfacție întunecată, o satisfacție pe care ea nu o putea descifra. Apoi mîna lui fierbinte îi acoperi sînul și ea știu, după un instinct care nu avea nimic de a face cu abilitățile ei psihice, că totul ținea de feminitate. Fără să-i mai fie somn, își dădu capul pe spate și se uită la el.

– Se pare că acum este momentul să-ți arăt cîte ceva din plăcerile sexului, murmură Dane. Acei ochi cafenii străluceau intens. Nu-mi poți simți emoțiile și asta e bine. Dacă ți-ar fi frică de mine, nu ai sta întinsă aproape goală în poala mea și nu m-ai lăsa să te mîngîi.

Ea tremura și își țintui privirea într-a lui. Venise vremea?

Pînă nu-l întîlnise pe Dane, ea nu cunoscuse dorința. Sexul fusese o experiență, o speranță și, în cele din urmă, o dezamăgire. Nu îi era teamă de el, ci de faptul că va eșua din nou. Dragostea era un sentiment

nou, așa de palpitant, încît nu voia să-l distrugă. Era o lașitate, dar ea prefera să nu încerce și înlătură gîndul că ar fi posibil. Ar fi o consolare slabă, dar mai bună ca nimic.

– Nu știu, spuse ea nervoasă. Dacă...

– Nu te mai îngrijora, o întrerupse el. Întinde-te, închide ochii și lasă totul în seama mea.

Ușor de spus, greu de făcut. Încă se uita la el cu privirea îngrijorată, neputînd să decidă dacă voia sau nu. I se întîmplaseră prea multe ca să poată face această mișcare. Se ura fiindcă era așa de slabă și începu să plîngă.

Dane îi dădu aproximativ două secunde, apoi o așeză el. O mîngîie pe tot corpul, apoi își viri degetele pe sub banda elastică a chiloșilor ei, în deschizătura dintre coapse. Coapsele ei se încordară. Mariele țipă de surpriză, apoi îl apucă de încheietură. Îi prinse mîna între coapse. Avea ochii mari, dar roșeața îi colora obrajii.

– Ai încredere în mine? întrebă el calm, de parcă nu și-ar fi controlat nici un pic dorința de a o da pe spate și de a o penetra, găsind ușurarea binecuvîntată pentru penisul său care pulsa.

Ea își mușcă buza de jos și el aproape că gemu la această provocare.

– Ei, da.

– Atunci, relaxează-ți picioarele. Nu-ți voi face nici un rău. Chiar îți pot garanta că îți va plăcea.

Ea reuși să zîmbească slab.

– Garantezi, hmm?

– Absolut. Își înclină capul și o sărută ușor pe gură.

Marie se cutremură prinsă de accesul ei slab de lașitate. Îi era frică să încerce și să eșueze, și teamă că dacă nu va avea încredere în el acum, poate că nu va mai avea o a doua șansă. În cele din urmă cea de-a doua temere s-a dovedit a fi mai-puternică. Indiferent de ce va fi, voia să știe cum era să-l legene pe Dane în trupul ei, să-i simtă puterea cînd o pătrundea, să-i dă-

ruiască plăcere și nimic altceva. El era hotărât să o satisfacă pe ea mai întâi, ea știa asta, dar mai știa că după aceea va veni și rîndul lui. Nu voia să-l amăgească.

Ea respiră adînc.

– De acord. Atîta timp cît am garanția ta.

– O s-o aștern pe hîrtie și o s-o legalizez, promise el și o sărută din nou.

Ea nu-și putea controla tremurul ușor care scutura întregul trup, dar mai respiră încă o dată și desfăcu încet picioarele. El masa încet carnea moale și Marlie îi dădu drumul la mîină.

– Ușurel, șopti el, și o deschise complet, penetrînd-o cu un deget lung.

Ea se încordă în brațele lui, unindu-și coapsele într-un efort de a controla invazia mîinii lui. Era inutil, fiindcă nimic nu putea opri frecarea ușoară a degetului lui pe interior. Șocul o înnebuni. O, Doamne!

Nu era uscată, dar era departe de a fi gata de penetrare. Fricțiunea făcea ca degetul lui să pară la fel de gros ca un penis. Ea se lupta slab ca să uite haosul din mintea ei, apoi căzu la pieptul lui, gata de predare.

– A, e bine, șopti el, și mai virî un alt deget în ea. Coapsele ei se arcuiră, apoi se umezi. Se simți învinsă, invadată, neputîndu-și controla trupul. Viața îi era tulburată de un instinct primar. Mușchii i se contractară ușor, ca să se acomodeze, și întreg trupul lui Dane se înfioră.

Vocea lui era răgușită.

– Pînă aici pot merge, spuse el. Te poți relaxa, fiindcă deja e gata. Te doare?

Da. Nu. Ea nu-și dăduse seama că putea simți așa ceva. Delira, un pic de șoc și un pic de plăcere, și-și scutură capul, părul căzîndu-i peste pieptul lui ca o cascadă. Era uimită că trupul ei era capabil de o senzație așa de intensă.

– Atunci închide ochii, iubito. Închide ochii și lasă-te în voia simțurilor.

Neajutorată, ea se supuse. Cu ochii închiși concentrarea ei se localiza asupra trupului ei și a ceea ce i se

întîmpla. Roșeața îi acoperi pleoapele. Căldura o învălui și fu urmată rapid de o răcoare care nu era chiar o răcoare, ci un fior de plăcere intensă. Își simțea pielea sensibilă. Sinii i se întăriră.

El o inundă cu degetele în interior, frământîndu-i țesăturile delicate. Slăbită ea își arcui coapsele din nou, apăsîndu-se în degetele lui. Se deschise complet, făcîndu-i accesul mai ușor. Se apucă de tricoul lui, înfundîndu-și degetele în carnea lui în timp ce încerca să se ancoreze în furtuna care o păștea.

Îl auzi spunînd ceva, dar fu ca un zumzet în urechile ei și nu putu vorbi. Nu cuvintele erau importante; îi simțea tandrețea din ton, și de asta avea ea nevoie. El își scoase degetele și ea se rostogoli către el. Repede el îi scoase chiloții și se reîntoarse cu mîna pe trupul ei. De data asta ea își desfăcu de bunăvoie coapsele și simți umezeala dintre ele. Intruziunea, cînd veni, fu o ușurare extraordinară, o ușurare care dură cîteva secunde. Zvîcnirea ușoară a degetelor lui înăuntru era aproape o necesitate. Apoi degetul lui mare, aspru, căută printre straturile moi și apăsă pe micul mugur de carne de pe sexul ei. Focul îi explodează prin toți nervii și țipă ascuțit ghemuindu-se spre el.

El o ținu la piept. Îi șoptea cuvinte tandre, joase și răgușite în ureche, încurajînd-o să se avînte pe culmi. Continua să încercuiască și să frece cu degetul mare mugurul micuț, fiecare mișcare făcînd ca focul să izbucnească mai viu. Între picioarele ei începu să zvîcnească un puls, bătînd într-un ritm pe care nu-l mai simțise niciodată. Pasiunea îi înfieră carnea cu marca ei invizibilă.

– Dane! Era aproape un strigăt. El îi apropie capul și îi acoperi gura cu a sa, repetînd cu limba intruziunea ritmică a degetelor, apăsînd tare. Ea își dădu drumul, întinzîndu-se ca să se apuce de umerii lui lași, oferindu-i gura sa.

Pasiunea creștea puternic în interiorul ei, apoi se contorsionă în timp ce ajunse la orgasm. Se scutură în

spasme incontrolabile, simțindu-se ca și când ar zbura. El o ținu la piept, lăsînd-o să știe că nu era singură în furtună. Ea țipă pe un ton răgușit și își înăbuși țipetele în gura lui.

Senzația de plăcere i se duse în șolduri. Se moleși cu fața îngropată la pieptul lui, gîfîind. El o ridică, apoi mușchii i se încordară și se ridică în picioare, ținînd-o ferm în brațe. Ea se apucă de cămașa lui cînd el o duse iute în dormitor și o așeză pe pat. Rochia îi atîrna peste umeri și el i-o scoase complet, apoi rămase în picioare ca să-și scoată propriile-i haine.

Nu aprinsese lumina, dar ușa era deschisă și lumina din sufragerie se revărsa peste pat. Marlie stătu nemîșcată, învăluită într-o abandonare atît de completă, încît se gîndi că s-ar putea să nu se mai miște niciodată. În acea stare liniștită de inconștientă, avînd simțurile fizice foarte acute, își auzi zvîcnirea calmă a inimii pulsîndu-i sîngele prin vene. Pulsul bătea în locurile sale intime.

Cu un efort, își ridică pleoapele grele și îl văzu dezbrăcat. Urgența lui era aproape o forță palpabilă, mișcările lui rapide și violente. În cîteva secunde fu gol complet. Se așeză peste ea, îi desfăcu coapsele cu coapsele lui puternice și o penetră.

Era o liniște plăcută, și înăuntru și în afară. Cu o incredibilă bucurie și trepidație ea simți penisul lui dur în sexul ei moale. El se sprijini într-un braț și o cuprinse pe dedesubt cu cealaltă, ghidîndu-și penisul și ținînd fesele încordate, și începu să o fricționeze încet.

Lui Marlie i se tăie respirația și simți cum se lasă din nou pradă acelei senzații. Simțise degetele lui umplînd-o, dar penisul lui gros o aducea la nebunie. Deși era umedă, țesuturile ei delicate erau umflate de atențiile lui precedente; sexul ei era ultrasensibil și se încorda convulsiv pe al lui ducîndu-l către culmi. Ea scoase un oftat slab, de disconfort.

Dane se opri, cufundat în ea. Trupul lui puternic tremura.

– Ți-e bine? Ea de-abia îi auzi vocea.

Ea nu știa ce să spună. Nu avea nici o interferență empatică; atenția ei era îndreptată spre trupul ei. Dar fizic nu credea că era în stare să suporte cînd el va lovi. Era așa de mare și din cea mai mică mișcare ajungea la capătul ei; senzația plutea între extaz și durere. Mintea îi era albă și nu găsi cuvinte să-l consoleze așa cum ar fi vrut.

El era un bărbat, nu un sfînt. Carnea lui bărbătească pulsa înăuntrul ei. El stătu rigid cît așteptă răspunsul, dar cînd nu primi nici unul scăpă de sub control. El scoase un sunet răgușit din gît cînd începu să lovească. Impactul îi scutură întregul corp. Acum știa răspunsul și se ținu strîns de Dane în timp ce șoldurile li se loveau.

Îl dorise pe Dane și dorise asta. Ținu ochii strîns închiși, savurînd fiecare moment. Îi iubea duritatea, sălbăticia dorinței lui. Îi iubea gemetele neajutorate care îi scăpau, căldura și transpirația trupului lui. Se simțise întotdeauna o ciudățenie, diferită de ceilalți, dar cu Dane era pur și simplu o femeie. Nimic nu se interfera în acel moment; erau bărbat și femeie, cuprinși de o pasiune sălbatică și necomplicată. Își dori să fie așa pentru totdeauna.

Nu dură, totuși. Nu dură din cauza poftei lui. Curînd ritmul încetini și el se dădu pe spate, pătrunzînd-o cu forța. Îi ridică picioarele, ridicîndu-i gleznela pe umerii săi. Gîfîind, ea îl simți mărindu-se din ce în ce, întărîndu-se în ea. El scoase un ultim țipăt, o singură lovitură, apoi începu să tremure convulsiv.

Cînd se opri din tremurat, cînd ultimul val de fiori îl năpădi, ea deschise brațele și el se abandonă slăbit între ele. Ea se cufundă cu toată greutatea în saltea, dar era prea obosită ca să-i pese. Inima lui bătea năvalnic lîngă inima ei. Capul lui se odihnea pe pernă, lîngă al ei. Stătea cu fața spre ea și îi simțea respirația fierbinte pe gît.

Ea îl mîngîie pe spate, plătîndu-i senzația cărnii lui

fierbinți în palmă. În timp ce se cufunda în somn devenea mai greoi, dar ei nu-i păsa. Era mulțumită. Numai cerul putea fi mai bun decât asta, să stea în pat după ce făcuse dragoste cu bărbatul care dormea în brațele și lângă trupul ei. Voia să oprească timpul în loc pentru ca răul să nu pătrundă.

Se auzi un țuit puternic.

Dane reacționează imediat, retrăgându-se de lângă ea și ridicându-se în fund. Aprinse lampa și își făcu pager-ul să tacă. Marlie îngheță. Fără un cuvânt, el ridică receptorul și formă un număr, ținând receptorul între cap și umăr și începând să se îmbrace.

– Aici Hollister, spuse el dur. Ascultă o clipă, apoi zise: Voi fi acolo în zece minute. L-ai sunat pe Trammell? Nu contează, îl sun eu. Sună-l pe ofițerul de gardă și spune-i să securizeze scena.

El apăsă pe clapă și așteptă tonul. În timp ce formă cel de-al doilea număr, Marlie se dădu jos din pat și își căută rochia pe dibuite. Era răsucită, cu una din mîneci întoarsă pe dos. Mîinile îi tremurau, dar reuși să netezească rochia și să se îmbrace, strîngînd cureaua bine. Dane se așeză pe pat și începu să se încălze.

– Avem o victimă, zise el încet în receptor. Ne vedem acolo. Nu se uită la Marlie. Cypress Terrace 3311.

Stomacul ei se strînse. Știuse ea, dar acest lucru risipi toată îndoiiala.

El puse receptorul în furcă și se duse în sufragerie, trăgîndu-și cămașa pe cap din mers. Marlie îl urmă tăcută ca o umbră și rămase în prag privind-l cum își lua port-arma. El vîrî înăuntru pistolul imens și îl plasă sub brațul stîng.

Ea nu se apropie de el, iar el nu veni către ea. Se opri în pragul ușii de la intrare și o privi.

– Ți-e bine? întrebă el, dar deja totul la el era îndepărtat, mintea fiindu-i la munca ce-l aștepta.

– Sigur, spuse ea, ascunzîndu-și groaza și durerea, și singurătatea în inimă. Nu va lăsa ca slăbiciunea ei

să-l țină în loc.

– Mă întorc cînd pot, spuse el și plecă.

Ea rămase în picioare pînă cînd mașina lui dispăru din raza ei vizuală, apoi încuie ușa. După aceasta curăță resturile de pizza și spală cîteva vase murdare. Cînd se reîntoarce în camera de zi își zări chiloții în colțul canapelei și îi ridică, împăturindu-i.

Era foarte obosită, dar nu putea dormi. Deliciul nopții fusese distrus de acea oroare. Acum nu se putea gîndi la nici una din acestea. Se așeză pe canapea și privi în tăcere minutele care treceau, stînd de veghe.

Capitolul 13

Fulgerele din depărtare adunau norii negri. Va ploua din nou înainte să apară zorii. Dane conduse automat, limpezindu-și mintea. Nu voia să se gândească la Nadine Vinick sau la asemănările pe care le-ar putea găsi. Nu se putea gândi la Marlie, fiindcă era complet debusolat. Încercă să nu anticipeze nimic cu privire la scena care-l aștepta, încercă să nu-și amintească cum i-o descriesese Marlie. Nu voia să aibă prejudecăți. Voia să vadă totul clar.

Era destul de ciudat că traficul era încă aglomerat. Nerăbdător să ajungă la ieșire, el se trase aproape de un trailer. Una dintre mașini se apropie și îi aruncă un fum negru în față. Înjurînd, el se dădu înapoi ca să fie mai în siguranță și aceasta îl ajută să nu se mai gândească la nimic.

Îi luă ceva mai mult de zece minute să ajungă la Cypress Terrace 3311. Strada era ticsită cu varietățile obișnuite de vehicule și de trecători. Dane ieși din mașină studiindu-i pe gură-cască cu un interes vădit, căuțind unul care să-i fie familiar. Dacă același tip le-o făcuse ambelor femei, atunci ar fi trebuit să fi fost și la scena crimei lui Vinick; nici unul nu-i aminti de așa ceva.

Cypress Terrace era într-un cartier mai select decît în cel în care trăise familia Vinick. Casele nu erau mai mari, dar erau cu zece ani mai noi. Există un mic garaj și acolo se adunaseră ofițerii în uniformă, deși un ofițer de patrulă stătea în fața ușii de la intrare și speră el că mai era unul și la ieșirea din spate.

Freddie Brown și partenerul ei, Worley, erau detec-

tivii de serviciu în acel sfârșit de săptămână și se aflau deja acolo. Freddie se detașă de grupul de ofițeri de patrulă îndată ce îl văzu.

– Bună, băiețuș, spuse ea și vîrîndu-și mîna în mîneca hainei lui îl trase lîngă un chioșc. Hai să discutăm o clipă.

Dacă ar fi fost altcineva în locul lui Freddie, Dane l-ar fi repezit. Dar era Freddie și ea se ocupa de scena asta. Ea nu l-ar fi tras la o parte fără un motiv întemeiat. Se uită la ea și își ridică o sprînceană întrebător.

– Se spune că ai cerut să fii anunțat de orice caz de înjunghiere a vreunei femei, spuse ea.

El aprobă scurt din cap, sperînd că nu o iritase fiindcă se băga într-unul din cazurile ei.

Ea îl bătu ușor pe braț.

– Mi-am imaginat că nu ai fi cerut asta fără vreun motiv, așa că am păstrat imaginea scenei pentru tine. Să-l considerăm un cadou de ziua ta de naștere.

– Ai păstrat scena? repetă el uimit. Vrei să spui că nu a intrat nimeni înăuntru?

– Exact. Ofițerul de patrulă care a găsit cadavrul merită o medalie. S-a întors cît ce a găsit-o, nu a atins nimic în afară de clanță și a securizat zona. Probabil este cea mai pură scena de crimă pe care ai văzut-o vreodată. Ivan e pe drum.

– O să-l așteptăm, decise Dane. Mulțumesc, Freddie. Cum s-a întîmplat că ofițerul de patrulă a găsit cadavrul?

Ea își răsfoi notițele.

– Numele victimei este Jacqueline Sheets, divorțată, fără copii. Fostul ei soț trăiește în Minnesota. Ea a lucrat la una dintre cele mai mari firme de avocatură în calitate de secretară, foarte bună în munca ei. Își făcuse planuri să se întâlnească cu o prietenă la cină, una dintre celelalte secretare. Cînd nu a apărut, prietena ei a încercat să o sune, dar nu i-a răspuns nimeni. În mod normal, Sheets era foarte punctuală și avea de curînd niște probleme de sănătate, așa că prietena ei a fost îngrijorată.

Mașina lui Sheets era în garaj, televizorul mergea dar ea nu venea la ușă. S-a dus la casa vecină și a sunat la 911. Ofițerul de patrulă Charles Marbach și Perry Palmer erau în apropiere și au ajuns acolo înaintea echipajului de urgență. Au bătut la ușă și nu le-a răspuns nimeni. Ofițerul Marbach a forțat încuietoearea ușii de la intrare și a văzut victima imediat ce a deschis-o, apoi s-a dat înapoi. Ea închise carnetelul. Numele prietenei este Elizabeth Cline. Stă jos în garaj. A văzut cadavrul și este un pic cam zguduită.

Încă o mașină se adăugă acelei aglomerații. Dane o ochi și îl identifică pe Trammell. Freddie făcu același lucru și se uită la Dane ironic.

– Ce-ai zice acum să-mi spui și mie ce se întâmplă?

– Vrem să căutăm similarități cu cazul Vinick, spuse el încet. Credem că este un psihopat.

Ochii ei se măriră și fața ei pistruiată afișă o privire îngrozită gândindu-se la implicații.

– O, la naiba, șuieră ea. Este chiar aceeași zi din săptămână.

– Să nu crezi că nu am observat. Încă vedea titlurile despre Spintecătorul de simbătă. Se întreba oare ce titlu vor mai da ziarele dacă crima era înfăptuită înainte de miezul nopții, să zicem, vineri. Ticălosul de vineri?

Trammell li se alătură, îmbrăcat în niște pantaloni gri și o cămașă de mătase albastră. Părul îi era pieptănat perfect, fața lui exotică era proaspăt bărbierită și nu avea nici un rid pe față. Dane se întrebă cum de naiba o făcea.

Îl puse pe Trammell la curent cu ceea ce se petrecuse pînă atunci. Freddie întrebă:

– Vrei să-i interoghezi prietena?

Dane scutură din cap.

– Asta este cazul tău. Tot ce dorim este să vedem scena.

– Nu trebuie să-l așteptați pe Ivan, știți.

– Știu. Vreau să nu fie nimic atins pentru el.

– După părerea mea nimic nu este atins. Ea îi bătu

ușor cu palma pe amîndoi în stilul ei matern și se reîntoarse la grupul din garaj.

– Este o casă, spuse Trammell fără rost. Fără chipa-roși, dar adresa este Cypress Terrace. Sîntem pe drumul cel bun. O să fie interesant să vedem dacă televizorul este pe un pedestal.

Dane își vîrî mîinile în buzunare.

– Mai avem vreo îndoială?

– Eu nu am.

– Nici eu. La naiba!

– L-am sunat pe locotenent. O să vină cît de repede.

Ivan Schaffer sosi, în camioneta criminalisticii. El își scoase trupul lung și vînjos din spatele volanului, în timp ce Dane și cu Trammell veniră în întîmpinarea lui.

Ivan era într-o dispoziție proastă. Se uită urît la amîndoi.

– Nu știu de ce trebuie să mă ocup personal de asta. Am niște oameni competenți, de serviciu. De ce insistă Freddie să fiu aici?

Evident, Freddie simțise ceva neobișnuit prin jur, draga de ea. Dane se întrebă dacă soțul ei îi va sparge nasul sau dacă o va săruta.

– E ceva special, îi spuse el lui Ivan, ajutîndu-l să descarce echipamentul. Scena este intactă. Ești primul care intră.

Ivan se opri.

– Rîzi de mine. Ochii începură să-i strălucească. Asta nu s-a mai întîmplat.

– Se întîmplă acum. Nu te mai aștepta la o a doua șansă.

– Ce, arăt eu ca un optimist? În regulă, ce mai e?

Trammell îi studia cu sînge rece pe cei care priveau, strînși ciorchine pe trotuarul de vizavi.

– Credem că este comisă de același tip care a omorît-o pe Nadine Vinick.

– O, Doamne! Ivan oftă și scutură din cap. Doamne, aș fi dorit să nu-mi fi spus una ca asta! E o pacoste mare, cred că știți.

– Așa ne-am gândit și noi. Asta e tot ce ai?

– Da, asta e. În regulă, să vedem ce avem.

Dane îl strigă pe ofițerul Marbach să intre odată cu ei. Un ofițer de patrulă care făcuse treaba asta merita să fie inclus. Marbach era tânăr, nou în meserie și palid sub tenul bronzat. Dar se ținu ferm când le povesti ce făcuse, ba le mai spuse și la ce distanță se afla cadavrul de ușa.

– Cadavrul poate fi văzut din stradă dacă deschidem ușa? Întrebă Freddie, ea și cu Worley urmându-i.

Marbach scutură din cap.

– În dreapta sufrageriei este un hol mic. Făcusem un pas înainte să-l văd.

– Bine. Ivan, e rîndul tău.

Ivan deschise ușa și intră. Ceilalți îl urmară, dar se opriră în micul hol și închiseră ușa după ei. Televizorul, dat un pic cam tare, arăta un show cu Fred și Ginger. Era dat prea tare, ca și când Jacqueline Sheets ar fi fost un pic surdă. Sau fusese dat tare ca să astupe țipetele. Ivan apăsă pe buton și ecranul deveni negru, umplînd camera cu o tăcere binevenită. Dane și cu Trammell se uitară la televizor din hol. Era cu diagonală treizeci și cinci, foarte modern, așezat pe un pedestal.

Nici unul dintre ei nu spuse nimic. Ivan își începu ritualul de colectare în tăcere.

Din unghiul lor se vedea doar partea superioară a cadavrului. Ea era goală, și torsul îi arăta de parcă fusese sfîșiat de un animal sălbatic. Urmele de sînge erau de jur împrejurul canapelei, împrăștiat pe pereți și pe covoare, și Dane își aminti fraza ciudată pe care o folosisse Marlie: *Mereu de jur împrejurul tufișului*. Dar nu fusese un tufiș, fusese o canapea. De ce folosisse oare cuvintele acestea? Fusese ceva ce spusese criminalul sau ce gîndise? Fusese oare ticălosul amuzat de lupta pentru viață a lui Jacqueline Sheet?

Ușa se deschise în urma lor și locotenentul Bonness intră.

– O, Doamne! Prima scenă fusese oribilă, dar se

gîndiseră că era singulară, fără legătură cu altceva. De data asta știau mai bine. Acum arăta ca fapta unui ne-bun care va face asta iar și iar, omorînd femei nevinovate și distrugînd viața familiilor și prietenilor lor, pînă cînd îl vor putea opri. Și știau că astrele nu erau în favoarea lor; ucigașii în serie erau greu de înțeleș.

Dar de data asta, se gîndi Dane mohorît, aveau ceva ce criminalul nu putea prevedea. Pe Marlie.

Worley spuse:

– Dane, tu și cu Trammell aruncați o privire prin jur. Știți după ce să vă uitați.

– Asta ați făcut-o tu și cu Freddie, spuse Trammell. Gîndurile lui se îndreptau în aceeași direcție cu ale lui Dane, ca întotdeauna.

– Spune-ne doar ce ai găsit și apoi o să ne uităm și noi.

Worley încuviință din cap. El și cu Freddie își începură căutarea metodică prin casă. Ivan chemă echipa care lua amprente și aceasta începu să șteargă de praf fiecare suprafață dură cu pudră neagră. Curînd casa fu ticsită de oameni, cei mai mulți dintre ei stînd deoparte, alții muncind. În cele din urmă cadavrul lui Jacqueline Sheet fu băgat în sac și îndepărtat. Dane auzi murmurul ziaristilor afară, îi văzu pe cei de la televiziune. Nu vor fi în stare să-și țină gura multă vreme, dar se gîndi că nici nu se putea în cazul unei alte înjunghieri la distanță de o săptămînă. Dacă mai venea și a treia, orice reporter care se respecta nu o va considera o coincidență. Chiar dacă nu existau similități în cazuri, ar fi destul de interesant să găsească un „segment special”.

Bonness îi luă pe Dane și pe Trammell deoparte.

– Arată ca și cînd ar fi făcut-o același tip...

– El a fost, spuse Dane.

– Totul este așa cum a descris Marlie, adăugă Trammell. Chiar și tipul televizorului.

– Putea avea știință de asta? Știu, știu, spuse Bonness ridicîndu-și mîinile. Eu am fost primul care am crezut că ea ne-ar putea ajuta, și voi cei care v-ați gîndit că

ar fi complice la crimă, dar a trebuit să întreb asta.

– Nu, spuse Dane. Am stabilit că nu avea cum să fi fost la prima crimă, iar eu am fost cu ea în noaptea trecută. M-a sunat când a început viziunea și m-am dus direct la casa ei.

– În regulă. Vreau să vă văd pe toți mâine în biroul meu la ora zece. Trecem în revistă ce avem, vedem ce a găsit Ivan, apoi stabilim obiectivele. Îl voi anunța pe șef și el va decide cât și ce le va spune cetățenilor.

– Sper să-și țină gura, zise Dane. Nu e bine să scape prea multe informații prin oraș.

Bonness părea nefericit.

– Nu e ceva ce să poată ține pentru sine. Îl va costa slujba dacă mass media ascund povestea și nu-i informează pe cetățeni.

– Atunci întreabă-l dacă ne poate da răgaz câteva zile cel puțin. Ambele crime au avut loc vineri noapte sau sîmbătă în zori, așa că dacă schema ține, tipul nu va mai lovi săptămîna viitoare. Cu cât lucrăm fără să știe că sîntem pe urmele lui, cu atît avem șanse mai mari să-l prindem.

– O să discut cu el, promise Bonnes. Dane nu se așteptase la mai mult decît atît.

Worley și Freddie li se alăturară.

– Arma crimei a fost un cuțit de bucătărie, ce aparținea probabil victimei, raportă Worley. Se potrivește cu celelalte din bucătărie. El a intrat pe fereastră în dormitorul de oaspeți, tăind rama.

– A plouat noaptea trecută, spuse Dane. Și amprente de sub fereastră?

Freddie scutură din cap.

– Nimic. A fost foarte grijului.

– Sau a intrat înainte să înceapă să plouă, sugeră Trammell.

Ideea o făcu pe Freddie să se albească.

– Doamne, îmi dă fiori, gîndindu-mă că era în casă de patru ore și ea nu știa.

– Dar după asta? Întrebă ofițerul Marbach. Roși un

pic cînd toți se uitară la el. Vreau să spun ar fi trebuit să plouă cînd a plecat. Nu ar fi fost posibil să lase urme?

– Doar dacă a ieșit pe unde a intrat, spuse Dane. Și nu a avut nici un motiv să o facă. A trebuit doar să iasă pe ușă, făcîndu-se mai puțin dubios dacă ar fi fost văzut, ceea ce mă îndoiesc. Trotuarul și șoseaua sînt curate; fără urme.

– Ea purta pijama cînd a fost atacată, continuă Freddie uitîndu-se pe notițe. Am găsit una însîngerată aruncată în coșul de rufe murdare. Nu am analizat sîngele să vedem dacă este al victimei.

– Să fi fost vreun soț sau prieten? întrebă Bonness.

– Nu. După spusele prietenei ei de afară, există un fost soț care este în Minnesota, dar au divorțat de douăzeci de ani și a trecut mult timp de cînd Sheets a luat legătura cu el ultima dată. Nu are nici un prieten. Bine, băieți, se ne gîndim: pare a fi același tip?

– Mi-e teamă că da, spuse Dane. Sheets frecventa baruri, săli de gimnastică, unde să aibă contact cu o mulțime de bărbați?

– Nu știu. Nu am ajuns atît de departe cu întrebările. De ce nu vorbiți voi, băieți cu prietena ei pînă cînd terminăm noi aici? sugeră Worley. După tonul lui, ar fi fost bucuros să lase investigația pe mîinile lui Dane și Trammell.

Un perete jos, din blocuri de ciment închidea garajul pe latura deschisă. Elizabeth Cline stătea pe perete, ghemuită, uitîndu-se timp la polițiștii care mișunau prin jur. Era o blondă înaltă, subțire, cu părul tuns scurt și cercei lungi care îi atîrnau aproape pînă la baza gîtului. În ciuda cerceilor, nu era îmbrăcată în ținută de petrecere: purta sandale, colanți galbeni și o tunică albă cu galben țipător și roșu papagal la revere. Avea mai multe inele, observă Dane, dar nici unul dintre ele nu era o verighetă.

Se așeză lingă ea pe micul zid, sprijinindu-se de mașina lui Sheets.

– Ești Elizabeth Cline? întrebă Dane, doar pentru a fi

sigur.

Ea îi aruncă o privire speriată, de parcă nu observase că stătea lângă ea.

- Da. Tu cine ești?

- Detektivul Hollister. Îi arată pe Trammell. Și detektivul Trammell.

- Îmi pare bine, spuse ea politicos, apoi expresia îngrozită i se ivi în ochi. O, Doamne, cum de pot spune una ca asta? Nu-mi pare bine. Din cauza lui Jackie sînteți aici...

- Da, doamnă, așa este. Ne pare rău, știm că este un șoc pentru tine. Te-ar deranja să ne răspunzi la câteva întrebări?

- Deja am discutat cu ceilalți detectivi.

- Știu, doamnă. Dar ne-am gândit la alte lucruri și orice ne puteți spune ne va ajuta să-l prindem pe criminal.

Ea respiră tremurînd. Tremura și se ținea de brațe. Era o noapte caldă, dar era șocată. Dane nu purta haină ca să o acopere, așa că îl rugă pe un ofițer de patrulă din apropiere să aducă o pătură. Cîteva minute mai tîrziu pătura fu adusă și el i-o așeză pe umeri.

- Mulțumesc, spuse ea, înfășurîndu-se satisfăcută în ea.

- Cu plăcere. Vru să o ia pe după umeri, dar se sîmți reținut și o bătu ușurel pe spate. Singura femeie pe care o putea îmbrățișa acum era Marlie; se distanțase de celelalte femei luînd-o pe ea. Era jenat de schimbare, dar acum lăsă asta deoparte.

- I-ai spus detectivului Brown că doamna Sheets nu avea nici un prieten constant. A rupt legătura recent cu cineva?

Ea scutură din cap.

- Nu.

- Nu avea pe nimeni? Nici un prieten de la divorț încoace?

Elizabeth se adună destul cît să-i zîmbească tremurat.

– Sigur. Simplul cuvînt era amar. A avut o idilă timp de douăzeci de ani cu unul dintre avocații de la firmă. I-a spus că se vor căsători cînd va divorța, dar nu era momentul pînă își consolida cariera. Cînd a venit momentul, a obținut divorțul și și-a luat imediat o soție de douăzeci și trei de ani. Jackie a fost distrusă, dar era la firmă de mai mulți ani și nu-și putea permite să o ia de la capăt. El voia să continue idila, dar Jackie a rupt-o brusc cu el. Cel puțin nu a încercat să o concedieze, dar nu cred că ar fi avut vreun motiv. Idila lor nu fusese un secret; toată lumea din birou știa.

– Cînd a fost asta?–

– Să vedem. Cam acum patru ani, cred.

– Cu cine s-a mai întîlnit de atunci?

– Nu știu dacă se mai întîlnea cu cineva. Poate o dată sau de două ori, după ce s-a terminat totul, dar știu că nu a ieșit cu nimeni cel puțin un an. A început să aibă probleme de sănătate și nu se simțea tocmai bine pentru o întîlnire. Mîncam împreună în fiecare săptămînă; îi țineam moralul ridicat.

– Ce fel de probleme de sănătate?

– Mai multe lucruri. A avut o endometrită gravă, apoi a suferit o operație la stomac. Un ulcer, tensiune. Nimic foarte grav, dar totul a venit deodată și a deprimat-o. Mai tîrziu a leșinat de cîteva ori. De asta am fost îngrijorată cînd nu a venit la restaurant.

Ajunseră la un punct mort în ceea ce privea bărbatul, dar Dane nu se așteptase la ceva diferit. Acoperea toate posibilitățile.

– A menționat pe cineva cu care se întîlnea de cîrînd? S-a certat cu cineva sau a spus că o urmărea cineva?

Elizabeth scutură din cap.

– Nu, Jackie era foarte echilibrată, se înțelegea cu toată lumea. Nu și-a pierdut cumpătul nici măcar cînd David s-a căsătorit cu puicuța aia. De fapt cînd s-a enervat cu adevărat a fost din cauza unei bluze de mătase

care s-a descusut pe margini la spălat. Jackie iubea hainele și se îmbrăca foarte deosebit.

– Se ducea regulat în vreun local, unde ar fi putut întâlni pe cineva?

– Nu, poate la băcănie.

– Toată lumea are o rutină, insistă Dane calm. Trebuia să descopere cum își alegea ucigașul victimele. Nadine Vinick și Jackie Sheets avuseseră ceva în comun, ceva care îi atrăsese atenția criminalului. Locuiseră în cartiere diferite, deci trebuia să fie altceva, și era vital să atingă acel punct.

– Își coafa părul regulat, se ducea la bibliotecă, lucruri de genul ăsta?

– Jackie avea un păr roșcat minunat. Îl tăia la câteva săptămîni, la un mic salon de lîngă birou. La *Hairport*. Numele coafezei este Kathy, cred. Poate Katherine sau Kathleen. Ceva de genul ăsta. La bibliotecă? Nu, Jackie nu prea citea mult. Îi plăceau filmele; închiria o sumedenie de filme.

– De unde?

– De la un supermarket. Zicea că au o selecție video bună și se oprea să se uite.

– De la ce supermarket le lua?

– De la *Philips*, cam la o milă de aici.

Un magazin vecin, nu unul de la care ar fi cumpărat Nadine Vinick. Dar Dane își notă totul; nu aveau de unde ști exact cum stătea treaba pînă ce nu comparau cu cazul Vinick.

– Dar tu? întrebă el. Ești căsătorită?

– Văduvă. Acum șapte ani, Jackie m-a ajutat să trec printr-o perioadă grea și așa am devenit prietene bune. Eram amabile una cu alta și înainte de asta, lucrînd în același birou, dar așa am cunoscut-o mai bine. Era... era o prietenă grozavă. Lacrimile începură să curgă pe obraji lui Elizabeth.

Dane o bătu ușor pe spate ignorînd privirea enigmatică a lui Trammell. Acesta nu scosese o vorbă mă-

car lăsînd tot interogatoriul pe seama lui. Făcuse asta ocazional cînd ajunsese la concluzia că Dane primea răspunsuri mai bune.

– Îmi pare rău, spuse Elizabeth plîngînd. Ştiu că nu v-am prea ajutat.

– Ba da, o asigură Dane. Ne-ai ajutat să eliminăm cîteva lucruri, așa că ne vom concentra și nu ne vom pierde timpul cu piste false. Era o minciună; tot ce aveau ajungea într-un punct mort. Dar ea avea nevoie de consolare, fie ea minciună sau nu.

– Trebuie să vin la stație? Caraghios, spuse ea ștergîndu-se la ochi, știi cum lucrează legile, cum lucrează tribunalul, dar între aceste stagii nu știi cum este.

– Nu, nu e nevoie să vii la stație, spuse el mîngîind-o. Detectivul Brown are adresa și telefonul tău?

– Cred că da. Da, îmi amintesc că i le-am dat.

– Atunci nu vād de ce nu te-ai duce acasă, dacă dorești. Vrei să-ți dau pe cineva să te conducă? Sau să sun pe cineva, vreun prieten, rudă, ca să stea cu tine în noaptea asta?

Ea se uită vag în jur.

– Nu-mi pot lăsa mașina aici.

– Dacă vrei să te ducă cineva, rog un ofițer de patrulă să-ți conducă mașina și încă una să vă escorteze ca să-l aducă pe el înapoi.

Ea nu fu în stare să se decidă, fiind încă prea șocată și răvășită ca să gîndească clar. Dane decise pentru ea, o ridică în picioare, chemă patrula și aranjă să fie dusă acasă, dîndu-i instrucții să i se cheme o prietenă sau o rudă ca să stea cu ea la noapte. Ea dădu din cap docilă ca un copil.

– Am o nepoată prin apropiere, spuse ea. O voi suna. Și se uită la el de parcă i-ar fi cerut permisiunea să își sune nepoata în locul unei prietene. El o bătu ușor pe mîină, îi spuse că totul era în regulă și o trimise cu ofițerul de patrulă care se purtă blînd și atent cu ea.

Cînd Dane se răsuci, Trammell încă se mai uita enig-

matic ca o pisică.

– Ce e? Întrebă el curios.

Trammell își ridică sprâncenele.

– N-am spus nimic.

– Te gîndești la ceva, totuși. Ai o expresie de parcă ai fi mîncat rahat.

– De ce s-ar strîmba cineva care a mîncat rahat? Întrebă Trammell retoric.

Îl iubea pe acest bărbat ca pe un frate, dar pe cîntea lui, uneori Dane simțea nevoia să-i pocească mutra aia drăguță. Dar cînd Trammell era în dispoziție proastă, nimeni nu putea scoate nimic de la el. Dane se gîndi să-i dea niște beri ca să-l descoasă, apoi decise să-l lase în pace. Va păstra berea pentru ocazii speciale.

Nu mai aveau ce să facă decît să-i asiste pe Freddie și pe Worley în a pune totul cap la cap; să fie sigur că gunoiul a fost băgat în saci de plastic, ca să fie scormonit mai tîrziu; să verifice casa și actele personale, ca jurnalele, telefonul și adresele, cărțile, asigurările pe viață. S-au uitat în șifonierele și dulăpioarele ei, căutînd coincidența care i-a legat destinul de cel al Nadinei Vinick. Cheia criminalului era tot ce aveau în comun cele două femei. Dacă bietul Ansel Vinick nu s-ar fi sinucis, i-ar fi ajutat să găsească detaliul crucial și poate că și-ar fi găsit un motiv să trăiască în sprijinul la găsirea ucigașului. În opinia lui Dane, lozinca „se întîmplă porcării” ar fi trebuit să dețină un „frecvent” în coadă.

Ivan își luase probele de amprente la laborator ca să le analizeze; medicul legist examinează cadavrul lui Jackie Sheets, deși mai trebuia adăugată ora decesului. I-ar fi scutit pe cei de la EM de balamuc. Dane știa ora decesului, fiindcă Marlie îl sunase.

Îngrijorarea se instalează pe fața locotenentului în timp ce analizează conturul de pe podea, unde zăcuse Sheets.

– Toată lumea la mine în birou mîine la zece, spuse el. Acum duceți-vă acasă și dormiți.

Dane își privi ceasul de mână. Era aproape ora unu și brusc își aminti că nu prea dormise cu o noapte înainte.

– Te întorci la Marlie? întrebă Trammell.

El voia; Doamne, cum voia.

– Nu, n-o voi deranja, spuse el. Trebuie să doarmă deja.

– Crezi?

El își aminti cum îl privise când plecase, expresia hăituită de pe fața ei. El nici măcar nu o sărutase, își dădu seama. Fusese cu mintea dusă la peisajul crimei și o blocase pe Marlie complet. Tocmai făcuse dragoste cu ea, îi făcuse trupul fierbinte să-i răspundă la mîngîieri și plecase fără să o sărute.

– Drace, spuse el obosit.

Trammell zise:

– Ne vedem mâine, și se sui în mașină. Probabil că Grace Rog îl aștepta. Și ea era polițist; va înțelege că a trebuit să plece imediat. Dar Marlie nu era; era o femeie care fusese singură toată viața, o femeie care suportase dureri cît pentru zece vieți. Era puternică, incredibil de puternică; nu clacase, dar avea cicatrici, și fizic și psihic. Îi trebuise curaj să-l lase să o iubească și el ce făcuse? Era prima dată și el stricase totul; nici mulțumesc nu-i spusese.

Dacă ar fi ajuns, și-ar fi tras singur un șut în cur.

Nu se putea ca ea să doarmă; stătea pe canapea calmă și liniștită, așteptînd ca el să se întoarcă. Nu o putea proteja ținînd-o în beznă, fiindcă ea știa mai multe ca el. Era un martor, dinăuntru ucigașului, care privise prin ochii lui în timp ce tăia și înjunghia.

Dane conduse repede pe străzile mai libere acum. Începu să plouă și furtuna cuprinse orașul în cele din urmă. El simțea ca și cînd ar fi o reluare a nopții de vineri și se grăbi pe străzile ude ca să ajungă la Marlie.

Așa cum se așteptase, cînd trase în șosea văzu o lumină în sufragerie și opri motorul. Înainte să iasă din

mașină, ea deschise ușa de la intrare și stătea acolo, în lumină, așteptându-l.

Încă purta rochia subțire și el îi văzu conturul trupului prin material. Fugi prin ploaie și sări dintr-o dată cele două trepte ale verandei. Ea nu spuse nimic, ci se dădu înapoi ca să-l lase să intre. Nu trebui să întrebe ce au găsit fiindcă știa.

Era obosită, avea cearcăne. În ochi se citea o îngrijorare care trecea de omenesc și se înconjura din nou de un aer de înstrăinare.

El voia să o consoleze, dacă ea accepta. Voia să aibă grijă de ea, să-i dea relaxarea necesară. Se putea odihni, știind că era în siguranță.

El voia să o țină în brațe toată noaptea, să-i ofere alinarea apropierii lui.

Asta voia. Dar când rămaseră față în față, auzind ropotul ploii de afară, el uită toate aceste lucruri nobile. O avusese cu câteva ore în urmă, dar fuseseră întreruși. Actul fusese complet, dar alinarea cărnii nu. Adevărata intimitate nu era de găsit în penetrare și în orgasm, ci în odihna de după aceea, și în felul în care se mângiau cei doi. El o lăsase neterminată și era prea important pentru el ca să ignore așa ceva.

Închise ușa și o încuie, fără să-și dezlipească privirea de pe ea. Apoi, fără grabă, o ridică în brațe, o duse în dormitor, oprindu-se ca să stingă lampa.

Nu erau reproșuri pe fața ei, nici silă. Rămase liniștită acolo unde o așezase în timp ce el se dezbrăca grăbit. Îi scoase rochia pentru a doua oară în acea seară. Trupul ei gol străluci în întuneric; îi simți moli-ciunea sub el, îi simți coapsele deschizându-se ca să-l primească. Îi luă capul în palme și o sărută înfometat penetrând-o, găsind umezeala nerăbdătoare a intrării ei, și începu să se miște. Căldura și îngustimea care îl înconjură îl făcură penisul să zvicnească violent.

– Fă-mă să uit, îl ruga ea, șoptind întretăiat. El își făcu drum mai adânc, ținând-o în timp ce ea se arcuia

sub el în efortul de a-și acomoda trupul cu mărimea și forța lui. Scoase un sunet slab și sînii ei ascuțiți îi împunseră pieptul.

El îi putea dăruia doar pasiunea completă, îi putea umple simțurile cu trupul său, și plăcerea pe care acesta i-o oferea. Nu putea alunga noaptea, dar putea transforma întunericul în sanctuarul lor intim. Își putea dezvălui acolo pasiunea fără limite și o putea asigura că de data asta era cu el, iar după aceea, stînd întinși în tăcerea fierbinte, o va ține în brațe în așa fel încît să-i simtă căldura și bătăile inimii, și să știe că nu mai era singură.

Capitolul 14

Marlie se agită și se trezi brusc, uimită să realizeze că era cineva în pat cu ea. Știa cine era, își amintea totul, dar mai dură o clipă pînă cînd conștiința i se ajustă la realitate. El dormise cu ea cu o noapte în urmă, dar nu fusese conștientă de aceasta. Era prima dată cînd se trezea alături cu un braț foarte fierbinte și foarte greu peste talie și care o ancora în pat. Era bine că el o ținea în brațe, reflectă ea, din moment ce ocupase aproape tot spațiul și ea ar fi putut să cadă.

Își răsuci capul ca să-l privească, încîntată de nouitatea unui bărbat gol în patul ei, încîntată de a-l avea pe Dane lîngă ea.

Lumina caldă a dimineții, filtrată prin ploaia mărunță, se ivea pe sub umărul lui. Ea puse mîna pe rotunjimea fesei lui, îi simți căldura cărnii, puterea relaxată a mușchilor sub palma ei. El se agită la atingerea ei, trăgînd-o mai mult în curbura trupului lui înainte de a se cufunda în visele dimineții.

Radia tot de căldură ca un animal sănătos, în ciuda culorii palide a pielii lui. Ea se simți încălzită și mai tihnită cu cuverturile trase peste ea, decît cînd stătea în brațele lui pe podea.

În viața ei nu fusese demonstrativă fizic, fiindcă barierele mentale o opreau. Dar trauma psihică pe care o suferise la vederea mîinilor lui Gleen distruseseră aceste bariere și noaptea trecută Dane îi arătase, de mai multe ori, că acum putea ceda fizicului.

Se simți tresărind de bucurie la această nouă lume deschisă pentru ea, o lume ce-i fusese închisă. Îl iubea, iar el îi ceruse trupul și i-l dăruise pe al lui. Întotdeauna

fusese singură în întuneric, dar nu și noaptea trecută, și înțelesese ce-i spusese el cu trupul, cu foamea lui. Era și moartea, dar viața mergea mână în mână cu ea. Mai era rău pe ici pe colo, dar între acestea era plăcerea, o sărbătorire primară a vieții și a cărnii. Întotdeauna se protejase de lume, se diferențiasse din naștere datorită abilităților ei, în timp ce el trăise și simțise pulsul vieții. Era sălbatic și vital în intensitatea lui, întâmpinând viața în felul lui propriu și ieșind victorios. Noaptea trecută, cu Dane, ea rupsese lanțurile restricțiilor impuse.

Și acum acest vâlăgan stătea complet gol în patul ei. Ea se eliberă din strânsoarea lui ca să-l exploreze și să-l excite cum dorea. Se simțea ca un copil într-un parc de distracții, ca o aventurieră care deschidea ușa sigilată a unei comori. Erau foarte multe de văzut și de făcut și ea tremura de încântare. Să cedeze total nevoilor trupești, să găsească exact ce căuta – aproape că nu suporta.

Îi mângâie pieptul cu mâna, delectându-se cu părul cîrlionțat și des din palma ei. Sub păr era un strat gros de mușchi, dur și cald. Îi găsi sfîrcurile, niște cercuri plate, maronii cu niște puncte mici în vîrf, puncte care se întăriră cînd le atinse. Fascinată, frecă fiecare sfîrc în parte și se înfioră toată.

Un zgomot răgușit o făcu să-și ridice privirea. El era treaz, privind-o cu ochii săi cafenii. Mai jos, sexul îi tresăltă și se întinse, împungînd-o în stomac.

– Îți place ce vezi? Vocea lui de dimineață era ca un tunet îndepărtat, răgușit și de abia auzibil.

– Foarte mult. Și a ei era mai dură decît de obicei.

El se rostogoli pe spate întinzîndu-și brațele și picioarele.

– Atunci uită-te bine.

Tentația era irezistibilă. Deși făcuseră dragoste de mai multe ori, fusese întuneric. Ea nu-i văzuse trupul, dar îl simțise. Acum, că el îi permisesse, nu-și putea nega fascinația. Se așeză în genunchi, inconștientă de nuditatea ei, intenționînd să exploreze acest nou teritoriu minunat.

Își puse ambele mâini pe pieptul său și îi încercui sfîrcurile cu degetul mare, privind încîntată cum se întăreau. Se uită la el, cu ochii luminoși.

– Și ție îți place.

El înghiți în sec.

– Mda. Foarte mult.

Inima lui aproape că stătu în loc la zîmbetul ei luminos de descoperire.

Ea își reîntoarse atenția asupra lui, se aplecă și începu să-i lingă un sfîrc de jur împrejur, apoi îl supse delicat. El își înăbuși un geamăt, trecut fiind de un fior. Ea își mută atenția către celălalt sfîrc, aplicîndu-i același tratament gingaș în timp ce mîinile îi alunecară pe coastele lui, se mulară pe ele și le simți forma, învățînd să-i simtă pielea.

Dane își ținu respirația, înfundîndu-și degetele în saltea în timp ce încerca să se controleze. O, Doamne, voia să o atingă așa de mult, încît de abia suporta. Nu simțise niciodată nimic mai tandru, nimic mai dureros, ca explorarea minuțioasă a trupului lui, și avu senzația că o să fie mult mai acut.

Ea își vîrî mîinile în părul lui moale de sub braț, plăcîndu-i finețea care părea așa de nepotrivită cu duritatea unui bărbat. Pielea lui, în acele locuri ascunse, protejate, era la fel de moale ca și a ei.

Părul de pe pieptul lui se îngusta într-o fișie care cobora pînă în centrul abdomenului lui, pînă la buric, și se răspîndea pe coapse. Ea urmări traseul fișiei cu degetul, pînă cînd mîna îi atinse penisul întărit. Se opri, apoi își răsuci mîna și își încheștă degetele pe el. El gemu contorsionat și își lăsă picioarele moi, apoi se calmă. Marlie își ridică mîna cealaltă și îl cuprinse între palme, examinîndu-l fascinată. Era încîntată de contraste, de răcoarea care o ardea, de pielea moale lîngă o duritate de fier. El avea penisul foarte gros și pulsa de excitație. Ea se gîndi să vire acea grosime în trupul ei și se excită; își simți pulsul în chiloți. Sîngele îi alerga prin vene și se simți prea încălzită, cu pielea întinsă.

Masculinitatea lui era frumoasă. Îi luă testiculele grele în mâini, foarte tandru și trupul lui puternic se arcui. El se scutură din cap pînă în picioare.

– Doamne, ai milă de mine, spuse el strangulat.

– Domnul? întrebă ea încet. Sau eu? Simțul puterii feminității era acut.

– Tu. Sau amîndoi. Nu-mi pasă.

Locurile ei intime erau umede și umflrate, zvîcnind de dorință. Sexul, chiar noaptea trecută petrecută alături de Dane, fusese făcut pentru ea. Voia, simțea nevoie de data asta să preia controlul asupra trupului lui, să-i dăruiască plăcere tot așa cum și el îi dăruise. Voia încrederea sexuală a unei femei care nu are temeri, nici rețineri. Era obosită de limite.

Cu un oftat ușor se ușcă peste el, îi încălecă șoldurile și îi ținu penisul drept cînd se poziționează peste el încet. O durea, își mușcă buza de jos la disconfortul țesuturilor ei care se acomodau cu el. Dar se minuna simțind că penisul lui cald și dur o penetra mai adînc în timp ce ea se lăsa în jos, centimetru cu centimetru. Senzația fu atât de bună încît ea se ridică aproape complet pe el și începu să sară din nou. Și din nou.

Dane își încheștă pumnii în cearceafuri și broboane de transpirație îi apărură pe frunte. Ea înghițise doar jumătate din el și simțea că va înnebuni cu siguranță. Nu îndrăzni să o atingă, fiindcă dacă o făcea își pierdea controlul. Țasta era spectacolul ei, tot. Avea o față solemnă, visătoare, absorbită în timp ce explora plăcerea pe care i-o oferea trupul lui. Nu se concentra decît pe senzațiile fizice în timp ce intra și ieșea din el, dar el nu se simți lăsat pe dinafară. Îi plăcea la nebunie să o vadă învățînd despre propria ei senzualitate și tot ceea ce făcea.

Marlie închise ochii, copleșită de plăcere și de pasiune. Tot ce învățase noaptea trecută era nimic în comparație cu asta; acum trupul ei știa să aștepte extazul și se bucura în fiecare clipă. Se lupta împotriva dorinței de a ajunge la capăt. Voia să savureze fiecare

senzație. Gemu tare, simțind cum orgasmul i se apropia în mod inexorabil. Nu încă, se gândi ea vag. Îi plăcea prea mult. Nu era nici o grabă.

Dane se apucă de așternuturi. O, Doamne, dacă nu se grăbea o să moară. Modul în care ea îi călărea capul umed al penisului îi dădea plăceri nebănuite. Un geamăt tare îi sfîșie pieptul. Voia să lovească tare ca niciodată, dar refuză să facă astfel. Tremura de intensitatea plăcerii. Credea că îi va exploda inima; dar era aproape sigur de penisul său.

Ea era acum foarte umedă și grăbi ritmul. El își arcui trupul atât de rigid, încît își ținea greutatea doar în călcîie și în umeri.

– Marlie. Cuvîntul era gutural, vocea îi era aproape de nerecunoscut. În ciuda lui însuși, implora. Mai adînc... te rog. Mai adînc. Ia... și... restul.

Dacă l-a auzit, nu i-a răspuns. Era pierdută în neantul ei senzual, negîndindu-se la nimic altceva. Îl ținea cu mîinile de piept, avea ochii închiși. Un hohot înăbușit îi ieși de pe buze și cu un tremur convulsiv se cufundă în adîncuri, lăsîndu-și trupul să se dedea plăcerii complete.

Încordarea ritmică a mușchilor ei pe el îl făcu să-și piardă controlul. Cu un geamăt exploziv el lăsă cearceafurile și îi cuprinse coapsele, forțînd-o să coboare în timp ce șoldurile lui urcau, împingîndu-și tot penisul în ea.

Ajunse la orgasm din prima lovitură, aceasta izbucnind din el într-un șuvoi puternic, în timp ce se convulsiona sub ea, țînînd-o strîns, iar ea căzu neputincioasă peste pieptul lui. Inimile le băteau la unison, tremurînd.

El se simți de parcă nu mai avea putere să se miște. Ea se simțea precum ceara fierbinte, topită și turnată peste el. Nici unul din ei nu suporta să își dezlipească trupul.

El îi mîngîie spatele subțire, simțindu-i carnația. Nu știa cu cîte femei făcuse dragoste în viața sa, dar știa că niciodată nu se simțise ca acum. Nu mai existase nici o

femeie ca Marlie; totul era nou în ea. Nu fusese niciodată așa de fascinat de detaliile trupului unei femei, așa că-i văzu fiecare nuanță de emoție. Nu-și putea aminti numele ultimei lui iubite, era doar Marlie.

Dar, oricît de mult își dorea să-și petreacă restul zilei acolo unde era, își privi ceasul de lîngă pat. Era nouă fără zece. Trebuia să facă duș și să se bărbierească, să ia micul dejun și să fie în oraș la zece.

– Trebuie să plec, murmură el.

Ea nu-și luă capul de pe pieptul lui. El continuă să o mîngîie pe spate.

– Pentru noaptea trecută?

– Da. El a fost.

– Știu. Ea se opri. Ce se întîmplă acum?

– Punem cap la cap toate detaliile pe care le avem de la ambele cazuri și încercăm să găsim ce au victimele în comun. Organizăm un program de lucru ca să-l prindem pe tipul ăsta.

Ea rămase nemișcată.

– Dacă vrei să vin din nou, voi veni.

El știa că această ofertă o s-o coste și știa că deja plătise pentru ea. Va fi întîmpinată cu ridicol, neîncredere, suspiciune; asta obținuse de la el, și chiar dacă fusese atras de ea, nu putuse gîndi bine. Ea știa în ce se băga și voia să o facă.

El o strînse.

– Nu vreau să trec prin asta.

– Dar o vei face dacă va trebui.

– Da.

Spre ușurare lui, nu-i rănise sentimentele. Ea acceptase necesitatea. O mîngîie pe cap.

– Este ceva ce trebuie să-ți spun, îi zise el în silă. Nu vreau să citești despre asta în ziare sau să ascuți știrile.

Ea așteptă, știind că va fi rău. Dane își dori să nu fi trebuit să-i spună, dar amînase pe cît de mult posibil. Ieri nu fusese în stare să asculte știrile, dar azi era diferit. El nu voia ca ea să fie singură cînd va afla.

– Ansel Vinick s-a sinucis.

Respirația i se opri în loc. Așa de multă durere, se gîndi ea.

– Deci sînt trei, spuse ea. Într-o săptămînă a ucis trei oameni.

– O să-l prindem, o asigură Dane, deși amîndoi știau că va mai dura. Se uită din nou la ceas. Era opt și douăzeci.

– Vrei să faci un duș cu mine?

Și ea se uită la ceas.

– Nu, o să pregătesc micul dejun. O să fie gata cînd ieși din baie.

– Bine. Mulțumesc, iubito.

Amuzată de cît de repede acceptase el să-i gătească, ea se îmbracă și intră în bucătărie. De obicei ea mîncea cereale și fructe, dar un bărbat ca el avea probabil nevoie de mai mult. Puse un ibric de cafea pe foc, apoi scoase tigaia ei de teflon. În timp ce se încălzea, turna aluat de clătite. Cît de multe mîncea el? Ea nu putea termina una singură, dar bănuia că el mîncea două, trei fără probleme.

Auzi zgomotul dușului, îl auzi fluierînd, auzi șuieratul ibricului de pe foc. Pregătea micul dejun. Domesticitatea acestui lucru o uimi și își lăsă brațele să cadă în lături. Nu mai gătise niciodată micul dejun pentru cineva.

Timp de șase ani se chinuise să-și clădească o viață sigură, protejată, izolată și normală. Într-o săptămînă, viața ei se schimbaseră complet și ea se lupta să-și regăsească echilibrul. Siguranța, izolarea și normalitatea dispăruseră; acum nu mai era singură. Nu era ceva neobișnuit; îi plăcuse să citească cînd avea chef, să mîncea ce voia. Înainte să apară Gleen se gîndise la căsătorie, își dorise foarte mult o legătură, copii. După episodul Gleen, își dorise să fie lăsată în pace.

În schimb, acum un bărbat se afla sub dușul ei. Nu doar un bărbat, ci Dane Hollister: dur, mare, înspăimîntător, un detectiv care nu putea fi întîlnit nicăieri dezarmat – și care era cel mai generos bărbat dintre cei pe

care-i întâlnise. Fusese atrasă de el înainte, dar se îndrăgostise de el datorită generozității sale. Avusese nevoie de el și el venise. Pur și simplu.

Ea auzi dușul închizându-se, apoi apa curgînd în chiuvetă în timp ce el se bărbiera. Termină pregătirile pentru micul dejun: zahăr peste clătite și sirop pe care-l încălzise în cuptorul cu microunde și căpșuni proaspete. Turnă cafeaua cînd el intra în bucătărie. Purta doar o pereche de pantaloni, iar ei i se înmuiară picioarele la vederea aceluia piept musculos, bine făcut. Părul lui era umed și fața proaspăt bărbierită, decorată cu două zgîrieturi. Ea înhală adînc, învăluindu-se de aroma lui de mosc.

El zîmbi cînd văzu masa așteptîndu-l.

- Clătite, spuse el apreciativ. Mă așteptam la cereale.

Ea rîse.

- Din alea mînînc eu de obicei.

- Eu de obicei mînînc o prăjitură sau un biscuit umplut. El se așeză la masă și începu să mînînce cu plăcere vădită.

Ea își linse buzele.

- Toată grăsimea și colesterolul ăla.

- Asta spune și Trammell.

- De cît timp sînteți parteneri? Ea nu stătuse prea mult cu Trammell, dar îl plăcuse. Îi reamîntea de o panteră, subțire și exotică, cu aceeași putere suplă.

- De nouă ani. Am fost împreună pe patrulă înainte să devenim detectivi. Dane se puse cu zel pe mîncat clătite.

- E mai mult decît țin cele mai multe mariaje.

El surîse.

- Mda, dar dacă ar fi trebuit să mă culc cu el, nu ar fi durat nici o zi.

- Ai fost căsătorit vreodată? Ea își mușcă buza cînd îl întrebă. Ținuse cont de intimitatea vieții ei și rar punea cîte o întrebare. Nu contează. Uită ce te-am întregbat.

- De ce? El ridică din umeri. Nu-mi pasă dacă în-

trebi. Nu am fost niciodată căsătorit sau logodit. El își drese glasul, simțind nevoia să mai dea o explicație. Dar sînt heterosexual.

– Am observat, zise ea sec.

El surîse și o privi cu căldură.

– Pentru cazier, am treizeci și patru de ani. Părinții mei locuiesc la Fort Lauderdale și am trei frați și două surori, toți căsătoriți, la creșterea cărora am contribuit și eu. De la ei am optsprezece nepoți și nepoate, cel mai mare în vîrstă de nouăsprezece ani. Cînd ne adunăm cu toții în vacanță este o grădină zoologică. Toți locuiesc în Florida, deși răspîndiți prin tot statul. Mai am unchi și veri și mătuși, dar să nu intrăm în amănunte. El o privi atent în timp ce-și enumeră familia mare, știind că cineva care trăia ca Marlie putea găsi alarmante aceste rude.

Nu voise să prezinte pe nici una dintre femeile prietenilor, dar cu ea totul era diferit. Nu decise cît de diferit era, dar accepta că era.

Marlie încercă să-și imagineze familia aceea mare, dar nu reuși. Ea fusese forțată mereu să aibă legături minime cu cineva, deși în ultimii șase ani această limitare nu mai fusese necesară, și totuși se ținuse de ea fiindcă se simțea vulnerabilă.

– Mama mea a murit într-un incendiu cînd aveam trei ani, spuse ea. Fulgerul ne-a trăsнит casa. Altceva nu-mi amintesc în afară de bubuitura mare și de aerul care părea să se dizolve. O lumină albă înconjurase totul. Un vecin m-a văzut afară din casă și am fost arsă ușor. Mama a fost în partea casei care a fost lovită direct.

– Furtunile cu descărcări electrice te fac nervos, comentă el.

– Asta ar fi trebuit, dar dimpotrivă. Nu mi-a fost niciodată frică de ele, nici măcar după aceea. Ea mîncase clătita ei și puse furculița jos, apoi luă ceașca de cafea. Fulgerele fac lucruri amuzante. Doctorul Ewell a teoretizat că descărcarea electrică îmi încarcă procesul mental, făcîndu-mă mult mai sensibilă la energia electrică

dată de alții. Înainte păream să fiu normală, dar după aceea am devenit dificilă, ursuză.

– Poate fiindcă ți-ai pierdut mama.

– Poate. Cine știe? Aș fi putut avea această abilitate și înainte. Din cîte mi s-a spus, mama era o persoană tăcută, senină, așa că poate că prezența ei m-a menținut calmă. În orice caz, tata a întâmpinat dificultăți cu creșterea mea. Cu cît se enerva mai mult, cu atît îmi simțeam mai tare. Nu știam cum să-l blochez. Am fost amîndoi foarte nefericiți. Și eu eram ciudată. Cînd am început școala, cu mi-am făcut prieteni, dar îmi plăcea fiindcă era foarte obositor. Apoi am găsit un vagabond care era dat în ziare și doctorul Ewell a venit să discute cu tata. M-am dus la institut ca să fiu testată, mi-a plăcut liniștea de acolo și am rămas. Și eu și tata am fost ușurați.

– Acum el unde este?

– A murit. M-a vizitat regulat un timp, dar era jenant pentru amîndoi. El s-a recăsătorit cînd eu aveam paisprezece ani, cred, și s-a mutat în Dakota de Sud. l-am întîlnit soția doar o dată. Era destul de drăguță, dar rea cu mine. Avea doi copii din prima căsătorie, dar nu și cu tata. El a murit cînd eu aveam douăzeci de ani.

– Nu ai alte rude?

– Cîteva mătuși și unchi, și niște veri pe care nu i-am întîlnit niciodată.

Ea fusese singură de copil, se gîndi el. Nu se jucase, nu rîsese. Se întrebese dacă fusese copil vreodată, dacă se jucase cu adevărat. Era ceva foarte matur în Marlie, o maturitate mentală care îi depășea vîrsta. Dar în ciuda copilăriei ei neortodoxe, în ciuda stilului ei auster, era uimitor de normală. Excentricitatea ar fi fost justificată, dar ea nu avea obiceiuri rele sau ciudățenii.

Se uită la ceas și luă ultima înghițitură de cafea.

– Trebuie să plec, iubito. A fost grozav. Ce mîncăm la cină?

Prinsă între amuzament, speranță și groază absolută că el plănuse să stea cu ea, ea începu să rîdă.

– De abia ți-ai terminat micul dejun, zise ea printre hohote.

El o prinse de bărbie.

– Chiar și în *Rubayat*, Omar întreba de meniu întâi.

– Credeam că de vin.

– Ne spune o mulțime de lucruri, nu? El îi clipi, apoi se duse în dormitor să se îmbrace cu restul de haine și Marlie începu să strângă masa. Se simțea năucă. El se întorcea în acea seară.

Se întrebă cum își orînduia el de obicei afacerile sentimentale. Îl satisfăcea doar în weekend-uri? Sau va veni în fiecare noapte, își va petrece timpul cu ea, va face dragoste și apoi va pleca acasă? Nu știa la ce să se aștepte. El avea un aer foarte satisfăcut și asta o făcu să gîndească că era încîntat de satisfacția sexuală. Nu era destul de experimentată ca să vadă diferența, presupunînd că era vreuna. În ciuda bunătății, a tandreței și pasiunii sale, în ciuda faptului că se îndrăgostise de el, nu-l cunoștea deloc.

El își punea port-arma în timp ce ieșea din dormitor.

– Am uitat că nu am o jachetă aici, zise el încrunțindu-se. Trebuie să mai trec pe la mine și să-mi iau una, așa că o să fug. El se aplecă să o sărute. Pa, iubit. Nu știi cît o să lipsesc.

Ea își puse mîinile pe pieptul lui și se ridică pe vîrfuri ca să o mai sărute o dată.

– Trebuie să-mi fac cumpărăturile la băcănie, dacă mai vrei să mînci ceva. Dacă nu sînt aici, voi fi acolo.

El o înconjură cu brațul și o trase aproape. Își puse gura peste a ei așa de dur și de înfometat, încît se înmuie în brațele lui, tremurînd de plăcere. El îi pipăi sînii și o frecă între picioare. O sprijini de dulap și o ridică iute pe el, punîndu-și coapsele între cele desfăcute ale ei. Ea se prinse de umerii lui puternici și simți pielea port-armei.

El scăpă un sunet grav.

Doamne! Nu putem face asta. Nu am timp. Transpirația îl invadează și ochii lui cu pleoapele lăsate aveau

acea privire intensă care o făcu să-l implore să rămână. Dar și ea, avea simțul datoriei și se forță să-i dea drumul.

– Du-te, spuse ea. Acum.

El se dădu înapoi.

– O să vin când scap, dar poate să dureze mai multe ore. Nu ai o cheie în plus?

– Ba da.

– Dă-mi-o.

Nici o ezitare și nici o nesiguranță nu se auzi în vocea lui, se gândi ea sărind de pe masă și ducându-se să-și ia poșeta. Îi dădu cheia, iar el o puse pe brelocul său. Începu să o sărute din nou, dar se opri la timp.

– Mai târziu, zise el și se îndreptă către ușă.

După ce el plecă, Marlie se prăbuși pe canapea și încercă să-și pună viața în ordine. Era îngrijorată, chiar înspăimântată de ceea ce se întâmpla, dar nimic pe lume nu o va opri să nu continue experiența. Era îndrăgostită pentru prima dată în viața ei și asta era minunat.

Spre surpriza lui Dane, șeful poliției era prezent la întâlnire. Rodger Champlin, înalt, grizonat și aflat de prea mulți ani în spatele unui birou, era fără îndoială un polițist de carieră, care avea peste douăzeci de ani la activ. Era un ciine bătrîn care reușea să țină piept noilor tehnologii implicate în munca de poliție, decît să se țină de vechile modele învățate de el. Biroul ticsit al lui Bonness nu era destul de mare ca să încapă toți, așa că se duseră în sala de conferințe și închiseră ușa. Ivan era acolo, fața lui trasă și ochii roșii arătînd că lucrase toată noaptea. Toți detectivii erau năuciiți de întâlnirea de duminică dimineața, în special cînd asta îl implica și pe șef.

Bonness bea cafea de parcă doar asta îl ținea în

picioare. După cum arăta, nu dormise prea mult, și mîna care ținea ceașca de cafea îi tremura ușor de la cofeină.

Toată lumea primi cîte o ceașcă de cafea și luă loc. Dane se hotărî să rămînă în picioare și se sprijini de perete.

Bonness se uită la vraful de hîrtii de pe biroul lui și oftă. Îi era evidentă sila să înceapă, de parcă faptul că le anunța oficial făcea lucrurile mai rele.

– Oameni buni, avem o mare problemă, zise el. Trebuie să comparăm două cazuri, dar similaritățile sînt așa de copleșitoare încît sîntem aproape siguri că avem de a face cu un psihopat în Orlando.

Tăcerea mormîntală umplu camera în timp ce detec-tivii schimbau priviri între ei.

– Am fost alertați de această posibilitate și de aceea trebuie să ne mișcăm rapid. Înmină foile detectivului McStroud care stătea la dreapta lui. Ia una și dă-o mai departe. Acestea sînt fișele despre Nadine Vinick și Jacqueline Sheets. Doamna Vinick a fost ucisă săptămîna trecută, doamna Sheets vinerea care a trecut.

– Deci ce avem? întrebă McStroud.

Bonness se uită la Ivan Schaffer.

– Nimic, spuse Ivan monton. Nici măcar o urmă. Nici o amprentă; el poartă mănuși. Nici urmă de spermă, deși vătămările vaginale ale femeilor arată că au fost violate. Nu am găsit nici fire de păr, nimic. Nici fibre, nici accesorii, nici martori. Nu avem nimic.

– Lăsați-mă să înțeleg bine, zise șeful Champlin. Fulgeră grupul dintr-o privire. Să-i spun maiorului că în oraș este un psihopat și nu avem nici măcar o probă de vinovăție? Că dacă, prin vreun miracol, îl vom prinde, nu vom putea face nici o conexiune cu crimele?

– Cam așa, răspunse Ivan.

– Cum puteți fi siguri că este același tip? Au fost doar două crime și cele prin înjunghiere nu sînt neobișnuite.

– Două morți prin înjunghiere și fără nici un fel de amprente? spuse Dane. Ambele au avut loc vineri noap-

tea, aproape la aceeași oră. Ambele crime au fost făcute cu un cuțit din bucătăria victimei și după aceea lăsate acolo. E același tip. Nu o menționează pe Marlie și parie că nici Bonness nu o va face. Ea va fi adusă mai devreme sau mai târziu, când era vremea și când totul era sub control.

– Vreo legătură între cele două victime? întrebă Mac.

Dane se uită la Freddie și la Worley care îi înmînă raportul asupra lui Jackie Sheets.

– Încă mai sînt mulți oameni cu care trebuie să discutăm, dar pînă acum nu am găsit nici o legătură. Nu seamănă și nu locuiesc în același cartier. Doamna Vinick era casnică. Doamna Sheets era secretară juridică. Nu frecventau aceleași locuri, din cîte am reușit să aflăm pînă acum.

– Putem obține o listă de la compania de telefoane a convorbirilor făcute de la ambele rezidențe, și poate aflăm vreun număr comun, spuse Trammell. Și mai este interesantul conținut al gunoierului.

– Și trebuie să luăm copii de pe cecurile anulate prin bancă, își notă Dane. De asemenea copiile notelor lor de plată și ale cărților de credit. Există o legătură. Întotdeauna este o legătură.

– Nu vreau să-i spun maiorului chiar acum, zise șeful, privindu-i pe toți. Pînă nu veți ști cu ceva concret, o să mă simt un mare prost.

– Lipsa totală a amprentelor este caracteristică prin ea însăși, arată Dane. Cred că ar trebui să chemăm FBI-ul pentru analize.

Așa cum se așteptase, fața șefului căpătă o expresie acră.

– Blestemații de federali, se răsti el. Spui că nu ești destul de bun ca să te ocupi singur, Hollister?

Dane ridică din umeri. Toți polițiștii erau geloși pe jurisdicția lor, în special cei bătrîni și refuzau să-i bage pe cei de la Birou în treburile lor.

– Unitățile de Sprijin în investigații sînt specializate în așa ceva și așa spune că avem nevoie de toată con-

curența lor. Nu trebuie să demonstrez că penisul meu e mai mare ca al lor.

– E ușor de spus, remarcă Freddie sec. Dar eu?

– Dar noi? adăugă Worley pe un ton indiferent.

Toți din cameră începură să rîdă și să facă remarci dure. Bonness roși, dar nu putu să nu surîdă. Dane îi făcu cu ochiul lui Freddie și ea îi răspunse la fel.

– Dacă toți aveți de gînd să vă măsurați centimetrii – sau lipsa lor – spuse șeful ridicînd vocea, poate că ne vom întoarce la lucru. În regulă, poate apelăm la FBI. Dar nu pînă cînd nu hotărîsc așa și nu discut cu maiorul. S-a înțeles? Verificați toate celelalte străzi mai întii.

– Nu putem aștepta prea mult. Vinerea următoare este peste cinci zile.

– Știu în ce zi sîntem, se răsti șeful. O să discut cu el marți după-amiaza și asta e tot ce pot face. Asta înseamnă, oameni buni, că aveți două zile să veniți cu ceva, așa că puneți-vă pe treabă.

Capitolul 15

Nu prea aveai ce face duminica. Un telefon la *Hairport*, unde își aranja părul de obicei Jackie Sheets, care nici măcar nu aveau robot. Băncile nu erau deschise. Compania de telefoane oricum era de serviciu și proteja dreptul publicului de a suna pe oricine și oriunde timp de douăzeci și patru de ore zilnic, șapte zile pe săptămână. Cineva era întotdeauna acolo, așa că Dane porni să obțină convorbirile făcute de la locuința lui Sheets.

Bonness organizează un program de bătaie, alegându-i pe Dane, pe Trammell, pe Freddie și pe Worley, de vreme ce cei patru deja lucrau. Toate celelalte cazuri erau date celorlalți detectivi, care fură instruiți să le rezolve cât mai repede fiindcă probabil vor fi integrați și ei în acest program.

Se făcuse ora patru când Dane și cu Trammell părăsiră în cele din urmă clădirea. *

Dane se uită la cerul senin și calm înainte de a-și pune ochelarii de soare. După ploaia de dimineață, ziua devenise călduroasă și umedă.

– Ce face Grace? Întrebă el.

Trammell era prost dispus.

– O spui de parcă te-ai aștepta să o rupem în orice moment, dar bătrîne, nu este cum crezi. Grace face bine.

– Încă e la tine?

Trammell privi ceasul de mână.

– Nu.

Dane chicoti.

– Nu încă, nu? Poate este pe drum? Ai sunat undeva înainte să plecăm; oare cui?

– Să te ia dracu', zise Trammell calm. Unde te duci tu?

– Acasă. La mine.

Sprîncenele negre se ridicară întrebător.

– Ca să-mi iau haine, zise el satisfăcut.

– De ce naiba nu le pui într-o valiză și gata?

– Aș face așa, dar trebuie să trec zilnic pe acasă să-mi iau corespondența, așa că tot aia e. Cele mai multe haine ale mele vor fi la ea.

– Toate celelalte prietene ale tale s-au mutat la tine, îl înțepă Trammell.

– Marlie este diferită. Se simte în siguranță în casa ei; nu i-ar plăcea să plece de acolo. În afară de asta, nu-i plăcea ideea ca Marlie să se mute în casa lui. Așa cum spusese Trammell, mai multe femei stătuseră acolo de-a lungul anilor. Îi plăcuse la vremea aceea, dar în cele din urmă nu au fost importante pentru el, sau nu le interesa nici el nici slujba lui. Marlie era diferită; nu aparținea acelei categorii de femei.

Gîndul la casa lui îl obosea. I se potrivise înainte dar nu și acum. Brusc, dori să facă niște modificări pe acolo.

– Casa mea are nevoie de niște schimbări, decise el deodată. Ar fi bine să o fac acum.

– Ce fel de schimbări?

– Obișnuite. Zugrăveala nouă, podeaua relăcuită. Baia necesită renovări complete.

– Înțeleg. Ochii întunecați ai lui Trammell începură să strălucească. Asta trebuia făcut de ani de zile.

– Dar ce zici de mobilă nouă? Asta a ta are peste douăzeci de ani vechime.

– Locuința aparținea bunicilor mei. Mi-au dat-o cu tot cu mobilă.

– Se vede. Ce zici? Și mobila nouă?

Dane se gîndi. Contrar celorlalți polițiști, lăsîndu-l deoparte pe Trammell, contul lui în bancă era barosan. Era burlac și avea gusturi modeste în privința mîncării, a hainelor și a mașinilor. Moștenise casa de la bunicii lui,

așa că nu trebuia să plătească rata lunar. De fapt trăia din jumătate din venitul lui, și cealaltă jumătate o acumulase la bancă de-a lungul anilor. De mai multe ori se gândise să-și cumpere un iaht, dar când ar fi avut timp să-l folosească? Nici o altă idee nu-i mai veni în minte. Casa avea nevoie de o nouă decorare. I-ar plăcea să o aducă pe Marlie acolo din când în când, dar nu și-o imagină locuind acolo cu el și dorea un loc plăcut pentru ea. Din nefericire, acum arăta a ceea ce era: o casă de Burlac. Și a unui Burlac care nu dădea prea mare atenție lucrurilor din jur. El nu era genul de tip care să lase cutii de bere goale și de mîncare peste tot, dar nici nu se omora ștergînd praful.

– Bine, zise el. Și mobilă nouă.

Trammell își freca palmele.

– Încep de mîine. *

Dane își privi prietenul îngrijorat.

– Cum adică începi de mîine? O să fim ocupați. Aranjez cu zugravii și cu parchetarii și voi cumpăra mobila nouă în weekend.

– N-o să fie chiar așa, amice. Am conchis amîndoi că gusturile tale, nu și în privința femeilor, sînt execrabile. Ai gusturi grozave la femei. Lasă restul pe seama mea.

– Drace, nu! Te știi eu. O să-mi pui unul din covoarele alea ce costă o avere în sufragerie și o să-mi fie frică să și calc pe el. Contul meu în bancă nu este al tău, amice.

– O să mă gîndesc la asta. Și fără covoare scumpe. Contrar ție, am niște gusturi teribile. O să fie un loc în care o să-ți placă să stai. Și lui Marlie îi va plăcea, adăugă el.

Dane se uită urît la el, și Trammell îl lovi peste umăr.

– Relaxează-te și fii fericit.

– Asta înseamnă că o să mă termini.

– O fac din zece mii. Cum sună asta?

– Al naibii de scump. Ce zici de cincî?

Trammell pufni.

– Doar dacă vrei să stai pe un scăunel și să dormi pe un sac de fasole.

Zece mii. Era o sumă mare. Dar Trammell avea dreptate, ticălosul satisfăcut; el avea bun-gust. Casa avea nevoie de renovări, chiar dacă ea nu va locui niciodată acolo. Nici una dintre femeile acelea nu-și lăsase prea mult amprenta, dar voia să șteargă și cel mai mic semn.

– Cum o să găsești timp să te ocupi de asta? Întrebă el supărat.

– Ai auzit de telefon? Nu e nici o problemă. O să-mi livreze mobila, mă uit la ea, și dacă nu-mi place, magazinul o ia înapoi.

– Ești bogat de prea mult timp. Trebuie să ieși din stratosfera asta și să trăiești ca tipii normali.

Consumatorii ca mine creează locuri de muncă și dezvoltă economia. E timpul să ajuți și tu.

-- De acord, la naiba.

-- Atunci nu te mai vâlcări. Trammell își consultă ceasul din nou.

– Trebuie să plec. Dacă mai ai vreo cheie de la casă, dă-mi-o.

– Sigur, spuse Dane, întrebându-se dacă își va mai recunoaște casa după ce va intra pe mâna lui Trammell. Totuși, reușise două lucruri dintr-un foc: casa avea nevoie de renovare și asta îi dădea o scuză să se mute de tot la Marlie pe timpul renovării. Începu să fluiera când se sui în mașină.

O oră și jumătate mai târziu, Marlie era șocată, stînd în prag și privindu-l cum descarcă valize și cutii din mașină.

– Ce e asta? întrebă ea vag. Întrebare prostească; se vedea foarte clar ce era. Întrebarea pe care voia de

fapt să o pună era „De ce?“, dar își închipui că știa și răspunsul. Lui Dane se putea să-i placă foarte mult partea fizică a relației lor, dar ea nu putea să uite că, orice ar fi, el era polițist. Astfel va ști imediat când va avea altă viziune.

– Bagajul meu. Casa mea este în renovare și trebuie să o evacuez cîteva săptămîni. El se opri pe verandă, privind-o intens. Iartă-mă că nu ți-am cerut voie, dar a fost o decizie bruscă.

– Înțeleg. Ea reuși să zîmbească ironic. Mutatul este o mișcare bună ca să fii pe fază, cred. Și la propriu și la figurat.

Foarte atent el așeză cutia pe verandă. Avea o expresie indiferentă și rece.

– Ce înseamnă asta? *

Ea ridică din umeri.

– Poți spune cinstit că faptul că te muți la mine nu are nimic de-a face cu crimele, și cu toată situația?

– Nu, zise el brusc. Asta era adevărul. Nu putea. Marlie era cea mai mare șansă de a-l prinde pe criminal, dar nu era numai asta. El văzuse cît o afectaseră viziunile, prețul fizic și mental pe care îl plătise. Pentru aceste două motive, plus faptul că era puternic atras de ea, pentru că voia să fie cu ea.

Ea rămase în picioare, gîndindu-se la situație. Deveniseră iubiți, dar instinctul îi spunea să nu se pripească.

Circumstanțele decretaseră altceva și îi aruncaseră pe amîndoi într-o oală cu presiune. Chiar dacă ar fi vrut să oprească acest lucru, circumstanțele îi erau potrivnice. El era mai întîi de toate un polițist, iar ea era în legătură directă cu un criminal. Pînă cînd nu prindeau criminalul, nu se aștepta ca Dane să se îndepărteze de ea. Ea trebuia să-și amintească pur și simplu că principalul motiv pentru care stătea cu ea era slujba lui; putea să jure că nu o forțase pe nici o femeie cu care fusese pînă atunci.

Ea păși în lături:

– Văd că doar așa ne înțelegem.
Intră.

Trammell fluieră lung când Dane păși a doua zi de dimineață în sediu, și toată lumea se întoarce să-l privească. Nu conta că aveau un psihopat în libertate; polițiștii nu erau niciodată prea ocupați ca să-l urmărească pe unul de capul lor. Freddie se apucă cu mâna de inimă și se prefăcu că i se face rău. Bonness, care stătea alături de Keegan, fu total zăpăcit când întrebă:

– Cu ce vă putem ajuta, domnule?

– Mă puteți ajuta, replică Dane bine intenționat, lăsându-se în scaunul său. Toate fundurile voastre drăguțe ar trebui să-mi ceară scuze pentru muștrările pe care mi le-ați făcut în decursul atîtor ani în privința îmbrăcăminții.

– A spus el la trecut, observă Trammell, ridicîndu-și privirea. Te rog, Doamne, ține-l așa.

Dane îi zîmbi.

– Vrei să mergem la o bere după lucru? Trammell prinse aluzia și încuviință, dar cu încă o strălucire în ochii săi întunecați.

– Ia-mă pe mine, ia-mă pe mine! țipă Freddie, fluturîndu-și mâna entuziasmată.

– Da, sigur, și să mă trezesc cu picioarele rupte?

Ea ridică din umeri.

– Nu mă deranjează.

– Eeei, mulțumesc. Sînt copleșit de grija ta.

Bonness se depărtă de Keegan și veni către Dane.

– Cărei cauze se datorează transformarea? întrebă el. Ai fost fascinat de ideea vreunui designer?

Dane surîse știind că răspunsul său îl va face pe Bonness să chicotească. Nu putea ține în el, așa că se decise să se distreze un pic.

– Lui Marlie nu-i plac boțit, explică el calm.

Bonness păli.

– Marlie? Evident, el se putea gândi la o singură Marlie și făcu legătura dintr-un foc.

– Marlie Keen, știi, paranormala.

– Știu cine este, spuse Bonness confuz. Ce are ea cu asta?

– Nu-i plac vechiturile, îi explică Dane din nou, năucindu-l pe Bonness. Îl auzi pe Trammell pufnind, dar nu-l băgă în seamă.

Bietul Bonness era dus rău în ziua aia.

– Deci ea merge prin oraș aruncându-le? Întrebă acesta plin de sarcasm.

– Nu, îi zîmbi Dane satisfăcut. Ea le-a călcat. Cel puțin cămașa. M-a făcut să-mi calc pînă și pantalonii, fiindcă a spus că trebuie să învăț.

Bonness căscă gura la el. Trammell scotea sunete amuzante, întrucît se abținea să rîdă tare.

– Tu... tu... adică... Marlie... adică, tu și Marlie...

– Eu cu Marlie ce?

– Îmm... vă întîlniți?

– Ne întîlnim? se prefăcu Dane că se gîndește. Nu, n-aș spune asta.

– Atunci ce vrei să spui?

El ridică din umeri indiferent. *

– E simplu. Cînd m-am îmbrăcat în dimineața asta, ea a spus că nu pot pleca de acasă în halul ăsta, așa că și-a scos fierul de călcat și m-a făcut să-mi calc hainele. Cînd mi le-am pus iar, arătau așa. El se minună de cămașa frumos călcată, de cravata înnodată cu grijă, și de pantalonii cu dungă. Nu că l-ar fi deranjat înainte; pur și simplu nu-i păsase. Nu-i păsa nici acum, dar lui Marlie da, așa că făcuse un efort. Simplu.

Bonness era literalmente uimit, cu ochii ieșiți din orbite.

– Dar ai întîlnit-o cu o săptămînă în urmă. Ai ridiculizat-o, ai acuzat-o de faptul că este complice la crimă. Ea te-a urît de la prima vedere.

– Se mai răzgîndește omul, spuse Dane. Dacă ai

nevoie de mine, mă găsești acasă.

– Draci! Îți bați joc de mine. Credeam că are gusturi mai bune.

Dane zîmbi calm.

– Are. Deja îmi aduce îmbunătățiri. Iar el o lasă. Dacă ea îi spunea să poarte pantaloni italienești ca ai lui Trammell, el încuviința. Dacă ea voia ca el să se bărbierească de două ori pe zi, el o făcea. Dacă ea voia ca el să stea în cap timp de o oră dimineața, stătea. Când se reîntorsese în acea dimineață cu hainele, îi fusese clar că ea fusese enervată de acest gând. Știa că ar fi trebuit să o mintă în legătură cu acele motive, dar la naiba, avea dublu motiv. Nu putea uita crimele, nu o putea minți că nu i-a dat prin cap să o implice.

După ce se va termina cu asta, se va devota cu totul ei, dar acum nu putea, și ea știa asta. Chiar acum simțise o distanță între ei care înainte nu existase. Ea își tot construia acel zid de protecție, de parcă nu avea încredere să se lase în voia sentimentelor. El o va lăsa să-l formeze cum dorea, dacă asta o făcea să se simtă mai în siguranță.

Marlie era o ființă solitară care nu-și împărțea ușor spațiul și timpul cu cineva. El petrecuse noaptea atent, nesufocind-o prea mult, dar o obișnuise cu prezența lui. Făcuseră lucruri foarte normale – gătiră cina, curățară bucătăria, se uitară la televizor – ca și când ar fi fost împreună de luni de zile în loc să aibă un weekend stresat. Și când s-au băgat în pat și au început să facă dragoste, rezerva dispăruse complet. Nu știa dacă pentru totdeauna; probabil că nu. Dar se va lupta din greu dacă va reapărea, și între timp se va implica mai mult în viața ei. În afară de asta, se bucurase când ea făcuse mai multe remarci acerbe cu privire la hainele lui. Fusese atât de subjugată și de vulnerabilă în ultimii șase ani încât el fu bucuros să o vadă iar cu limba ascuțită.

Încă scuturînd din cap la pierderea evidentă a simțului normalității la Marlie, Bonness gesticula către Freddie și Worley să vină spre el. Când se adunară cu

toții, stabilirea acțiunea pentru ziua în curs. Freddie și cu Worley se vor duce să discute cu persoanele cu care lucrase Jackie Sheets, inclusiv cu Liz Cline, fiindcă acum era mai calmă și poate că își amintea mai bine. Aranjarea să obțină copii după notele de plată ale ambelor vic-time. Dane și cu Trammell se duseră la *Hairport* ca să discute cu coafeza lui Jackie Sheets.

Hairport era situat într-o casă mică, renovată. Nu avea tuburi de neon roz și decor purpuriu de unde toate clientele ieșeau cu senzația că și-au bagat degetele într-o priză. Dar aveau ferigi adevărate și scaune de așteptare confortabile, ca și o impresionantă selecție de reviste așezate pe un raft. În salon se aflau mai multe femei, în diferite stadii de coafare. Un miros ascuțit de chimicale umplea aerul, peste care se adăuga unul de spray și de oja. *

Kathy, cea care îi tunde părul doamnei Sheets, se numea Kathleen McCrory și se părea a fi irlandeză după nume. Avea părul blond roșcat, o față frumoasă și niște ochi albaștri rotunzi care se măriră și mai mult când Dane și cu Trammell se prezentară. Ea îi conduse în spate într-o cămăruță mică folosită de coafeze și le turnă fiecăruia câte o cafea. Ei acceptară cafeaua, dar refuzară sandvișurile.

Kathleen era o femeie veselă și încrezătoare în sine. Trammell începu să o întrebe despre Jackie Sheets și Dane se retrase să-și savureze cafeaua care era destul de bună. Privi cum Kathleen și cu Trammell flirtau unul cu celălalt, acesta din urmă întrebînd-o mereu. Kathleen încetă să mai flirteze când i se spuse că Jackie Sheets fusese omorîță și ochii ei mari se umplură brusc de lacrimi. Se uita când la Dane când la Trammell, de parcă ar fi vrut ca unul din ei să-i spună că era o glumă. Buzele începură să-i tremure.

– Nu am văzut știrile din weekend-ul ăsta. Eu și cu prietenul meu ne-am dus în Daytona.

Dane se întinse peste măsura și îi acoperi mîna cu a lui. Ea îi strînse degetele și le ținu așa, luptîndu-se cu

lacrimile. Ea îi zîmbi scuzîndu-se și începu să se sco-
tocească după o batistă cu care se șterse la ochi.

Da, o tundea pe Jackie la fiecare trei săptămîni. Jackie avea un păr minunat, gros și mătăsos. Putea face tot ce dorea cu el. Trammell întrerupse politicos analiza părului ca să se întoarcă la oile lui. Nu, Jackie nu menționase că s-ar fi văzut cu cineva. Nu, Kathleen nu-și amintea de nimeni cu numele Vinick.

Avea clienți bărbați? Sigur. Avea cîțiva. Vorbise Jackie cu vreunul dintre ei, făcuse cunoștință? Kathleen nu-și aminti nici asta.

Încă o pistă moartă, se gîndi Dane.

Marți avură parte de și mai multe eșecuri. O com-
parare a cecurilor amîinate revelă faptul că familia Vinick
și doamna Sheets făceau cumpărături la aceleași ma-
gazine, ceea ce nu le spuse nimic practic. Dane își
imagina că toată lumea din Orlando fusese măcar o
dată într-unul din aceste magazine. Totuși, dăduseră
peste ceva comun, așa că comparară datele, ca să
vadă dacă fuseseră în același magazin în același timp.

Jackie avusese mai multe cărți de credit la același
magazin, dar doamna Vinick nu avusese nici una, plă-
tind adesea prin cec sau încercînd nota pe singura lor
carte de credit, un *MasterCard* cînd nu avea fonduri.
Dar doamna Vinick fusese foarte frugală și folosisese car-
tea de două ori în acel an. Familia Vinick se folosea de
carte rareori, în timp ce Jackie Sheets își încărca chel-
tuluiile pe cărți și plătea lunar, rămînînd aproape la zero
cu olo. Cele mai multe cheltuieli le făcuse pe haine, de
la cele mai bune magazine din oraș.

Stilurile de viață difereau. Familia Vinick era res-
trînsă, iar Nadine vădise interes pentru gătit. Jackie
Sheets fusese elegantă, o femeie care iubea hainele și

căreia îi plăcuse să arate bine. Dar undeva, cumva, aceste femei diferite reușiseră să atragă atenția aceluiși bărbat. Dar unde și cum?

Șeful Champlin sperase în mod sincer că vor veni cu ceva: nu era plăcută dezamăgirea lui, dar și el era polițist și el se uitase prin dosare. Același bărbat ucisese ambele femei. Simpla lipsă a amprentelor era un indiciu, la fel ca și când ar fi găsit amprente la ambele scene. Asta era un ticălos isteț și aveau nevoie de ajutor.

– În regulă, spuse el. Sună Biroul. Îi voi spune maiorului.

Bonness făcu legătura și explică situația pe scurt. Biroul local știu că era lată și ceru dosarele imediat.

– Hollister și Trammell vă vor aduce dosarele, spuse Bonness.

Dane îl văzu pe Trammell consultându-și ceasul, un semn sigur că avea altceva de făcut.

– De ce să nu trimitem pe cineva de la același caz? sugeră el. S-ar putea să pună întrebări despre Jackie Sheets, iar eu și cu Trammell nu putem răspunde.

– În regulă, încuviință Bonness. Freddie? Worley?

Worley se strîmbă. Voia să meargă, dar și el se uită la ceas.

– Este ziua soacrei mele. Dacă voi întârzia la petrecere, soția nu-mi va vorbi tot anul.

– Eu sînt liberă, zise Freddie. Care dintre voi se duce, băieți?

– Mă duc eu, spuse Dane, și Trammell îi trimise un zîmbet recunoscător.

Agentul FBI Dennis Lowery îi aștepta. Lowery avea aspect de Ichabod Crane: era înalt, cu picioare lungi, lat în umeri, cu hainele atîrnînd pe el ca și cînd ar fi fost prea largi. Avea ochii înfundați în orbite, nas ascuțit. Dar

era un om calm, inteligent, care era mai diplomat decât alții când era vorba să lucreze cu forțele locale. Dane mai lucrase cu el și îi plăcuse destul de mult.

Un alt agent, Sam DiLeonardo, era un tip fără pre-gătire, lustruit și pus la punct. Dane fu înclinat să-l placă fiindcă era tipul care insista să mergi ca la carte când totul cădea în jurul lui, dar tipul păru să se uite la Freddie și să fie cuprins de dorință imediat. Rămase liniștit, cu ochii măriți un pic când se uită fix la ea. O roșeață ușoară îi colora obraji. Freddie era întotdeauna amabilă și putea fi o adevărată doamnă când voia, așa că se prefăcu că nu observă fascinația bărbatului. Dane și cu Lowery schimbă priviri ironice și se așezară la o masă de conferințe lungă.

– Deci ce aveți? întrebă Lowery, luînd un bloc notes lângă el și un pix.

Freddie dădu copiile dosarelor ambilor agenți care le răsfoiră. DiLeonardo își uită preocuparea de a se uita la atrăgătoarea Freddie Brown și se încruntă mohorît văzînd fotografiile victimelor, atât alb-negru cît și color.

– Probabil că le urmărește înainte să le atace, spuse Dane. Știa dacă erau singure sau nu. În ambele cazuri, credem că este posibil să se fi aflat în casă de cîtva timp înainte ca ele să îl vadă, ascunzîndu-se în dormitor. În cazul Vinick, el aștepta ca soțul să plece la lucru. La Jackie Sheets nu știu ce a așteptat.

– Poate să se ducă vecinii la culcare, spuse DiLeonardo, absent, încă studiînd notițele.

– Era puțin probabil să audă ceva dacă erau treji, dacă mergea televizorul. În orice caz, nimeni nu a auzit nici un țipăt.

Lowery arăta impasibil în timp ce se uita la fotografia.

– După cum au fost măcelărite aceste femei ai crede că ar fi fost dornic de vărsare de sînge, dar de multe ori nu este așa. Le-a urmărit, nu-i așa? Ele au fost terorizate, fără suflare, deja traumatizate de viol. Este greu să țipi, cu adevărat greu, în aceste condiții. Gîtul se contractă, oprește sunetele. Probabil că nu au făcut

mult zgomot.

El aruncă dosarele pe birou și își frecă maxilarul.

– Doar două cazuri? Asta nu ne dă mult de furcă, dar sînt de acord, se pare că e același tip. Care-i legătura?

– Nu am găsit încă una, spuse Dane. Nici în înfățișare, stil de viață, cartiere, nimic. Am comparat cerurile anulate și cărțile de credit și, în afară de faptul că făceau cumpărături la același magazin, lucru valabil pentru oricine din oraș, drumurile lor nu s-au încrucișat niciodată. Nu s-au întîlnit niciodată.

– Deci au făcut ceva care i-a atras atenția tipului. Au cumpărat același lucru de la magazin, să zicem luna trecută?

– Încă nu știm. Greu de spus, pentru că familia Vinick plătea cash pentru mai multe lucruri. Dane nu era iritat de întrebarea lui Lowery, deși unii ar fi sugerat că era o aluzie la faptul că polițiștii locali nu făcuseră o treabă bună. Aceeși întrebare venea de nenumărate ori, de la diverși care se ocupau de problemă. Fuseseră ocazii cînd trecuse prin dosare de foarte multe ori, pînă cînd ceva se întrezărea și vedea un detaliu pe care nu-l înregistrase.

– Îi duc asta lui Quantico, spuse Lowery. Două crime în decurs de o săptămînă nu e lucru bun. Dacă merge așa de repede, înseamnă că nu se mai controlează.

– Sper că e un lucru neobișnuit pentru el să facă două crime la atît de scurt timp. Poate că Jackie Sheets a fost un vînat ușor, căruia nu i-a rezistat.

– Poate. Dar dacă i-a plăcut, nu o să mai aștepte mult pînă să o facă iar.

– O, îi place, spuse Dane. Are răbdare, se joacă cu ele. Nenorocitului îi place munca asta.

Capitolul 16

Caroll Janes era ținfnos. Fusese așa încă de vinerea trecută, cînd nu se distrase așa de tare pe cît anticipase. Șuvoiul puterii pe care o așteptase nu se materializase. Ea fusese patetică, se învîrtise în cerç în loc să fie interesantă. Și nici presa nu vorbise prea mult despre asta, ceea ce-l dezamăgise. Parte a amuzamentului îl constituise faptul că își imaginase că polițiștii vor înnebuni, avînd două incidente similare la un interval atît de scurt și nici un indiciu asupra căruia să lucreze. Dar, evident, polițiștii erau mai proști decît crezuse el și asta nu mai avea farmec. Unde era lupta? Nu că l-ar fi putut prinde, dar se gîndise că ar fi putut observa cel puțin.

Nu știa sigur ce îi stricase plăcerea. Poate că Sheets urmase prea curînd după cealaltă. El nu fusese în starea de anticipație cea mai nimerită, nu o urmărise mai multe săptămîni la rînd pînă cînd tensiunea creștea din ce în ce mai mult, pînă cînd atîngea apogeul, devenea acută, concentrîndu-i toată puterea.

Desigur, ar mai fi încercat o dată ca să se convingă. Ura să o facă dintr-o amăgire, dar era singurul mod în care putea afla. Dacă și următoarea era plictisitoare, atunci va ști că trebuie să se concentreze mai mult asupra procesului și nu se va lăsa mînat de instincte prea repede ca să-și strice plăcerea.

În fiecare zi, la lucru, aștepta și căuta cea mai mică ciorovăială. Care client nefericit va trebui să plătească?

Marlie se simți nervoasă, obosită din cauza unei tensiuni interioare care nu o lăsa deloc. Nu-i găsea vreun motiv, fiindcă avea mulți candidați din care să aleagă. Cel mai puternic motiv, desigur, era groaza weeked-ului care va veni. Nu putea explica nimănui, nici măcar lui Dane, cum era să atingă gândurile ucigașului în acele momente sîngeroase. Nu se simțea murdară, se simțea contaminată permanent de acest rău, de parcă nu-i putea elibera sufletul de uriciune. Își dorea acum mai mult decît oricînd să fugă, să plece departe, ca să nu mai știe cînd va ucide din nou. Această ușurare, din nefericire, era singurul lucru pe care nu și-l putea permite, sau va fi contaminată de propria ei lașitate. Trebuia să stea, să se implice, de dragul celor două femei care deja muriseră, de dragul celorlalte pe care nu le cunoscuse, pentru micuțul Dusty... pentru ea însăși.

Mai era și Dane. Îl iubea, dar era enervant să îl aibă tot timpul lîngă ea. Își petrecuse atît de mulți ani la rînd singură încît uneori o speria gîndul să fie cu el. Brusc, cantitatea de rufe de spălat se dubla, trebuia să prepare de trei ori mai multă mîncare, trebuia să se programeze la baie. Își ținuse viața sub control și acum se schimase total.

El știa, bineînțeles. Ochii ăceia ageri vedeau totul, deși ea se străduia să-i ascundă cît de neliniștită era. El nu i le lăsa pe toate pe cap, așa cum ar fi făcut cei mai mulți bărbați; era obișnuit să-și spele sigur lenjeria și nu ezita să o facă. Gătitul ei se limita să încâlzească conservele și să prepare niște sandvișuri, așa că el gătea și curăța bucătăria. Încerca tot ce îi putea face ei tranziția mai ușoară, dar în același timp refuza să se retragă și să o lase să respire. El era acolo; trebuia să se obișnuiască cu el. Era fericită să o facă, să-și petreacă timpul cu el, indiferent ce motiv avea, dar era totuși sîcîitor.

Nu putea scăpa weekend-ul viitor, nu se putea distra de la ce va urma. Oare ucigașul va lovi din nou?

Gîndul că o femeie nevinovată va fi măcelărită, din cauza răului mental al criminalului era mai mult decît putea suporta. Încerca să nu se gîndească la asta, dar era ca și cînd ar fi fost trasă de un cîine turbat care nu o lăsa și încercă să se gîndească la altceva. Cu fiecare ticăit al ceasului weekend-ul se apropia și nu putea face nimic ca să evite acest lucru. Încercă să se îmbărbăteze ca să îndure, fiindcă ea era singura legătură a lui Dane cu criminalul.

Joi era atît de tensionată, încît de abia putu să înghită mîncarea chinezească pe care Dane o adusese pentru cină, deși o adora. Gîtul îi era încleștat și cînd înghiți mîncarea pîru să i se oprească undeva la mijlocul esofagului. Nu avea poftă așa că încetă să se mai chinuiască.

Ca de obicei, Dane nu scăpase această șmecherie, deși era aplecat asupra mîncării.

– Îngrijorată? întrebă el.

– Cum să nu fiu? Ultimele două weekend-uri nu au fost sărbători.

– Prinzi vreun gînd de al lui? întrebă Dane precaut, dar vizibil interesat.

– Sînt nervoasă, dar sînt sentimentele mele, nu ale lui. Ea își frecă brațele cu mîna. Cît va dura pînă să-i ia FBI-ul urma?

– Nu știu. Avem doar două cazuri, așa că o să fie greu pentru ei.

– Crezi că o să mai ucidă? întrebă ea uitîndu-se pe ușa din spate. Îl văzu pe Bill lucrînd la fișia lor de pămînt. Vecinii ei duceau o viață atît de frumoasă, de obișnuită; îi invidia pentru monotonia securității lor.

– Probabil. E prea bun la asta ca să fie inginer. E foarte probabil să dea tîrcoale, să vegheze vreo zonă fierbinte pentru el.

– Deci s-a mutat aici de curînd?

– Așa aș spune.

– Nu poți verifica sosirile recente? Cei de la poștă nu

au vreo evidență? Sau poate poți lua vreo listă de la companiile utilitare în legătură cu noii veniți.

– Știi câți oameni se mută în centrul Floridei anual? Întrebă el. O să ia o grămadă de timp. Totuși, este o idee.

– Ai putea elimina toate femeile, ceea ce ar înjumătăți lista.

– Și tot ar mai rămîne cîteva zeci de mii. El se ridică și începu să curețe masa. O să discut cu Bonness despre asta.

Ea își împreună mîinile și se uită lung la el.

– Ceilalți știu despre mine?

– Vrei să spui ceilalți detectivi?

– Da.

– Doar Bonness, Trammell și cu mine. De ce?

– Eram îngrijorată.

– Te întreb iar de ce?

– Că ar putea vorbi. Nelinîștită, se ridică de la masă.

– Și?

– Genul de bîrfă care ar ajunge în presă. Știi tu care.

– Pînă acum presa nu știe nimic despre ucigaș. Sînt surprins, fiindcă odată ce i-am spus maiorului, mă așteptam să apară la știrile de la ora șase dimineața vestea că în Orlando avem un ucigaș în libertate. Nimeni din oraș nu poate păstra un secret. Poate scăpa în orice clipă. El începu să spele cele cîteva vase și o privi pășind agitată prin bucătărie.

– Ai avut de furcă cu mass media înainte?

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Glumești?

– Ce s-a întîmplat?

– Cînd? Întrebă ea caustic. Reporterii sînt destul de răi, ori de cîte ori dau de o poveste, telefonul sună fără încetare, iar camerele și microfoanele mă întîmpinau de cum deschideam ușa. Dar nu reporterii sînt cei mai răi. Ei sînt doar cauza. Răul cel mare vine după ce-și scriu

poveștile, cînd încep amenințările cu moartea și cînd preoții țin slujbe în fața casei mele ca să-l alunge pe Satana, fiindcă eu, evident, sînt unealta diavolului. Dacă se află de data asta, probabil îmi voi pierde slujba. Nu am mai fost într-o asemenea situație înainte fiindcă Institutul m-a sprijinit întotdeauna. Dar îți imaginezi că o bancă va tolera acest gen de publicitate? O paranormală lucrînd în contabilitate? Unii dintre clienți își vor închide conturile de teamă că mă voi amesteca în afacerile lor.

– Gîndește-te ce vor mai ascunde, zise Dane speculativ.

– Nimic, probabil. Unii oameni sînt paranoici destul cît să creadă că sînt autorități, oricine ar fi ei, că pot verifica totul și pe toți. Nu-și vor completa actele fiindcă vor crede că informațiile vor fi trimise la serviciile de securitate.

– De unde știi? întrebă el, aruncînd întrebarea încet.

Ea îl scrută cu privirea și îi văzu ochii ciocolatii strălucind de amuzament.

Scoase un hohot de rîs cînd își dădu seama unde o adusese el.

– Fiindcă i-am putut citi! Eram în stare, Hollister. Acum nu mai sînt.

– Ești sigură? Ai încercat?

– Da, istețule, am încercat.

– Cînd?

– Săptămîna trecută. Am încercat să-l localizez pe el, dar nu am putut. Am încercat să-l găsesc pe Trammell. Nimic. În cele din urmă te-am văzut pe tine foarte vag, dar nu te-am putut citi.

– M-ai văzut pe mine? El nu păru încîntat de idee. Ce făceam?

– Priveai un meci de baseball, și răspundeai la telefon, pufni ea. Asta a fost cînd te-am suant prima dată. Dacă nu aș fi fost atît de îngrijorată și de înspăimîntată,

mă îndoiesc că aş fi văzut ceva. Asta nu mi-a stat în putere niciodată, de altfel.

El scurse vasele şi le aşeză în suportul de vase, apoi se şterse pe mâini.

– Asta a fost înainte să fim împreună. Acum, poate că o poţi face ori de câte ori vrei.

– Poate, nu ştiu. Nu am mai încercat.

El se răsuci şi se propti de chiuvetă, cu braţele încrucişate, privind-o. Marlie îşi susţinu punctul de vedere, dar nu ştiu împotriva cărui lucru. El arăta mohorît şi mai masiv ca de obicei. Îşi scosese haina când venise acasă cu cutiile de mâncare chinezească, dar încă avea port-arma. Un fior o trecu. El era la ea de o săptămână şi în acea scurtă perioadă de timp ea se obişnuise cu protecţia lui. Dar o săptămână era o perioadă foarte scurtă şi înainte de asta fuseseră adversari.

Într-o fracţiune de secundă îşi dădu seama care era problema. El o dorea, dar nu avea încredere în ea. Cum ar fi putut? Nu o cunoştea destul de bine. Nu era şi problema ei în parte? Stătuseră împreună fără să aibă timp să se cunoască. El era poliţist; bănuiala şi suspiciunea îi erau familiare. Făcuse dragoste cu ea, se mutase la ea, gândindu-se că şi-a pierdut majoritatea capacităţilor mentale. Nu avusese idee că îl putea verifica fără să aibă cunoştinţă. Voia să o ţină deoparte, în afara lucrurilor pe care şi le puteau împărtaşi.

O durea, dar nu-l putea învinui. Petrecuse o grămadă de timp în efortul de a se izola, aşa că nu-i putea stîrni şi lui acelaşi instinct.

– Vrei să-mi cer scuze fiindcă sînt cine sînt? întrebă ea ferm. Sau să pun mîna pe *Biblie* şi să jur că nu voi încerca să aflu unde eşti?

– Nu ştii dacă poţi, cu excepţia urgenţelor.

Ea ridică din umeri.

– Nici măcar atunci nu o să încerc dacă nu vrei.

– Nu-mi place să fiu spionat, spuse el ţintuind-o cu privirea.

– Atunci n-o voi face.

El își trecu mîinile prin păr.

– La dracu', mormăi el în barbă. Merge și altfel? Ultima dată ai fost îngrijorată în privința mea. Dar dacă tu ai necazuri? Mă poți chema cu mintea?

– Pot plasa chemarea, detective, spuse ea sardonice. Dar dacă nu ai un receptor nu poți percepe semnalele. Dar oricum nu voi încerca.

– De ce nu? Lui nu-i plăcea asta. Ea vedea cum el se înfură.

– Limitele au căzut. Dacă nu vrei să trec peste calitățile mele, a naibii să fiu dacă o voi face pentru tine.

– Drace! Nu pot să cred. El închise ochii și își văzu vârful nasului. Ne certăm pentru ceva care nu există. Dacă tot nu mă poți prinde, ce mai contează dacă nu încerci?

– Spune-mi tu mie. Tu ești cel cu problema. Ea se întoarse și se îndreptă spre sufragerie. De abia făcuse trei pași cînd un braț puternic o înconjură pe după talie și o trase spre el. Ea nu încercă să se elibereze, dar nici nu se relaxă. Rămase liniștită, în așteptare. El avu o erecție; o simți cum o apăsa. Nu era surprinsă, fiindcă în săptămîna în care fuseseră împreună acest lucru fusese constant.

– O să aranjăm lucrurile, nu? Îi simțea răsufierea fierbinte lîngă tîmple.

– Nu văd cum.

– Atunci hai să uităm de asta. Vrei să mergem la o plimbare?

– Unde?

– Acasă la mine. Sînt curios ce face Trammell din ea.

Ea își răsuci capul contrariată.

– Vrei să spui că nu știi?

– Nu. Mi-a spus să stau deoparte pînă cînd termină.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Doar e casa ta.

- A spus că nu mă pricep la decorări.
- În cazul ăsta înțeleg total, spuse ea sec.
- Isteațo! Vrei să mergi sau nu?

- Sigur. Trebuia să recunoască că era curioasă în ceea ce privea casa lui. Știa că va fi o harababură cu casa în renovare, dar casele erau niște lucruri foarte personale. Din moment ce nu-l putea citi pe Dane psihic, voia să afle cât mai multe despre el.

Drumul către casa lui Dane îi luă gândul de la starea de neliniște care fusese constantă. Uitînd cearta lor, fiindcă nu avusese nici un rost, ea se pregăti să se bucure de plimbarea pînă la casa lui.

Deși era tîrziu, aproape șapte, și muncitorii ar fi trebuit să plece de mult, mai era o mașină în șosea, și luminile erau aprinse.

- Uhu, exclamă Dane. Prins în flagrant delict. Trammell este aici.

- Nu trebuie să te oprești, îi zise Marlie.

El zîmbi.

- Să pierd distracția? Trase iute în spatele mașinii lui Trammell.

De abia ieșiră din mașină cînd Trammell apărură în prag.

- Ți-am spus să nu vii, strigă el.

- Arestează-mă. Am stat cuminte patru zile. Cît credeați că o să mai stau?

- Trei, zise Trammell pășind în lături ca să-i lase să intre.

O femeie înaltă, subțire veni în întîmpinarea lor.

- Grace, zise Dane vizibil încîntat, îmbrățișînd-o. Marlie, ea este Grace Rog, ofițer de patrulă în oraș. Grace, ea este Marlie Keen.

- Bună, spuse Grace pe un ton grav și calm. Grace avea ceva ferm și ochii ei profunzi, căprui, reflectau o seninătate indestructibilă.

- Ei, dă-i drumul, uită-te prin jur, spuse Trammell iritat.

Dane se uită de jur împrejurul camerei goale ținându-și mîna tot timpul pe brațul lui Grace.

- În pod, urlă Trammell, dîndu-i la o parte mîna de pe brațul lui Grace. Se uită iute la Marlie, de parcă i-ar fi dat instrucțiuni să-l ia pe Dane în custodie și să-l controleze. Ea luă o expresie inocentă, amuzată să-l privească pe elegantul Trammell cuprins de gelozie. Grace spuse:

- Nu-l lua în seamă. Ne căsătorim și încă este șocat. Întinse mîna stîngă ca să le arate un inel cu diamant cam de trei carate.

- Ba nu. Trammell se uită violent către Dane. Nu începe iar. Dane surîdea.

- Să încep ce? Mă bucur pentru tine. Felicitări, băiete! Grace e bună pentru tine. Cînd vă duceți la primărie?

- Cam peste șase luni, răspuse Grace lejer. M-am gîndit că o logodnă lungă îi va da răgaz să se obișnuiască cu ideea. Lucrurile s-au derulat cam repede, așa că nu vreau să-l grăbesc să facă vreo greșeală.

- Nu am nevoie de timp, spuse iubitul ei, arătînd hăituit. A fost ideea mea, nu?

- Normal, dragul meu, spuse ea vîrîndu-și brațul sub al lui. Dar ne va lua mult timp să plănuiim căsătoria. Acum de ce nu-i arătăm lui Dane casa?

- O să fie o nuntă mare? întrebă Marlie.

- Destul de mare, răspuse Trammell și îi întoarse un zîmbet malițios lui Dane. O să ai nevoie de smoking.

- Sînt copleșit, replică Dane, ascunzîndu-și groaza. S-ar putea să mă ducă la faliment, dar n-o să mă omoare. Pentru tine, amice, fac orice.

Trammell se încruntă de parcă s-ar fi așteptat la o reacție mai violentă, dar se întoarse și-i conduse prin camerele goale. Dane era sincer uimit de ceea ce făcuse acesta în patru zile. Bunicii lui îi plăcuse tapetul și fiecare cameră avusese alt gen. Acum tapetul nu mai era și, în locul lui, pereții fuseseră zugrăviți într-un alb

gălbui. Toate caturile ușilor fuseseră boltite.

– Arată mai bine cu ușile exterioare și ferestrele boltite, spuse Trammell, dar schimbarea lor costă foarte mult. Parchetarii încep mâine.

Dane făcu un popas în locul care fusese baia lui.

– Ai spart-o.

– Mda. Nu plănuisem să o fac, dar instalațiile erau vechi de cincizeci de ani. Te va mai costa o mie, probabil.

– La naiba, data viitoare când mai simți nevoia să mai cheltuiești o mie din banii mei, întreabă-mă!

– Dacă te-aș fi întrebat ai fi spus nu, replică Trammell calm. Așteaptă pînă când o să termin și o să vezi că a meritat banii.

– Bine ar fi, murmură Dane. Simțise amuzamentul lui Trammell și știa că partenerul său se revanșa fiindcă făcuse aluzii la nunta lui. Nu se supăraseră. Era bucuros că Trammell găsisse pe cineva atît de minunat ca Grace, deși înțelegea exact senzația de panică a partenerului său, de parcă viața îi scăpase brusc de sub control.

Așa simțise și el de cînd o întâlnise pe Marlie. Lucrurile se întîmplaseră prea repede. Trammell și Grace deciseră să se căsătorească, stabiliseră data într-un viitor destul de îndepărtat ca să aibă timp să se așeze și să fie siguri de sentimentele lor. Dane nu menționase căsătoria sau măcar dragostea lui Marlie, preferînd să-și acorde lui însuși timp înainte de a o face. Poate că sentimentele lui pentru ea nu vor dura, poate că vor dura; timpul va decide. Pînă una alta, erau împreună și în cele din urmă asta era tot ce conta. Se trezea alături de ea în fiecare dimineață și se culca cu ea în fiecare seară. Atît timp cît avea asta, restul putea să mai aștepte.

Nu era sigur de sentimentele lui Marlie. Era pasiune, plăcere, prietenie... poate dragoste. Cine putea ști? Ea fusese sub stres de la prima lor întîlnire. Cînd totul se va liniști, vor fi în stare să discute mai multe despre relația

lor. Pentru prima dată considera mariajul o posibilitate și asta era un pas uriaș pentru el.

Va trebuie să aștepte, totuși. Aveau de prins un ucigaș, un plan de pus în acțiune și în răstimp trebuia să o protejeze pe Marlie. Și dacă o cunoscuse cât de cât, știa că nu-i va plăcea deloc planul lui.

Capitolul 17

Lowery sunase primul de dimineață, rugîndu-i să vină la el imediat. Tocmai se întorsese de la Quantico cu profilul de caracter.

Ziua era călduroasă și sufocantă, cu o temperatură de treizeci și opt de grade, promițînd să ajungă pînă la patruzeci. Dane nu dormise bine în weekend, probabil fiindcă nici Marlie nu dormise. Fusese agitată, ațipind doar pe perioade scurte. Fusese încordată, așteptînd ca viziunea să-i apară, și era palidă, cu cearcăne vinete sub ochi. El petrecuse ore în șir calmînd-o, spunîndu-i că nu era singură chiar dacă el nu putea prevedea viziunea.

Cît de mult mai putea suporta ea? Era într-un asemenea stres, și mental și emoțional, încît îi era teamă pentru ea. Mulți oameni s-ar fi dereglat sub încordare. Ea se ținuse bine, ceea ce era o dovadă a tăriei ei; Marlie nu era o floare delicată care se rupea la orice adiere mai puternică. În ciuda contururilor fine ale trupului ei, era remarcabil de puternică. Dar chiar și un stejar ar fi putut fi îngenuncheat și el se temea. Și Tramell era încordat, probabil de apropierea nunții lui. El și cu Dane de abia își vorbiră în drum către birou, fiecare absorbit de propriile-i griji.

Freddie și cu Worley erau deja acolo, la fel și Bonness. DiLeonardo era prezent și el, cu acea expresie poficioasă pe față, luptîndu-se să ocupe un loc lîngă Freddie la masa de consiliu.

Lowery era proaspăt bărbierit, dar arăta mai

neglijent ca de obicei, făcîndu-l pe Dane să creadă că abia sosisse din Virginia, cu un zbor de mai devreme.

– ISU lucrează la acest caz, zise el calm. Sînteți feliicități că ați observat patentul atît de repede, dar n-o să fie ușor să-l prindem pe tip. Este cel mai nenoricit gen de criminal, tipul Bundy. Este rece, inteligent, plin de resurse și fără vreun sentiment de culpabilitate.

– Am o listă cu alte crime similare: înjunghieri, fără suspecți, fără dovezi. Este posibil ca unele dintre ele să fi fost făcute de același tip. Unele par imposibile, fiindcă au avut loc exact în același timp, într-o zonă opusă a țării cu un alt criminal, dar nu putem spune care se poate elimina.

– Crimele au început cam acum zece ani. ISU îi dau cam treizeci de ani. Cei mai mulți criminali psihopați încep să ucidă cam pe la douăzeci de ani. Dar zece ani de crime încununate de succes înseamnă că el este foarte greu de înțeles. Știe ce face. A studiat procedura poliției și amprentele și este foarte grijuliu să nu lase urme.

– Poate fi polițist? întrebă Bonness.

– Nu tocmai, replică Lowery. Nu s-ar fi înțeles cu nici un fel de autoritate și e probabil să nu-și fi îndeplinit serviciul militar. Nu ar fi fost acceptat drept candidat.

– Este alb; toate victimele au fost albe și criminalii rareori depășesc barierele rasiale. Este athletic, foarte puternic, foarte încrezător în sine și asta este cel mai rău. Un criminal neorganizat este zăpăcit, face greșeli, nu are un plan clar. Tipul ăsta are totul organizat, pînă în ultimul detaliu. Nu bate victimele și nu le leagă; crede că poate stăpîni situația, și pînă acum așa a fost. Arma pe care o folosește este un cuțit din bucătăria victimei pe care îl lasă în scenă. Nu ia trofee. ISU crede că urmărește victimele, poate săptămîni la rînd; intră în casă cînd nu este nimeni, se familiarizează cu lucrurile. Este foarte răbdător.

– Violează și nu face presiuni, ceea ce este cam

ciudat. Unele femei s-ar lupta chiar fără un cuțit la gât. Din vreun anume motiv, victimele lui nu s-au luptat.

Fiindcă le mîngîie la început, se gîndi Dane furios. Le face să creadă că nu le va face nimic rău dacă nu se vor zbate. Era tandru, folosea prezervativ. Ele erau paralizate de a fi atacate pe neașteptate în propriile case și în prima clipă a groazei îl credeau. Dar acestea erau detalii pe care i le dăduse Marlie, așa că își ținu gura.

– Nu își aruncă victimele, nu păstrează cadavrele, continuă Lowery. Din nou, acestea sînt particularități ale unui criminal organizat. A fost surprinzător că i-a tăiat degetele doamnei Vinick, fiindcă mutilarea este una din trăsăturile...

– Noi credem că l-ă zgîriat, întrerupse Dane.

Lowery oftă.

– Chiar și așa, asta dovedește inteligența lui. Nu putea risca să lase mostre de piele pe sub unghiile victimei. O soluție brutală dar eficientă. Nu intră în panică. Gîndește la rece.

– Îi place să aibă o slujbă cu program întreg, altfel este normal. Celelalte crime au fost făcute exact în aceeași zi în fiecare zonă. Mereu au fost comise în timpul zilei, însemnînd că fie nu era ațgajat, fie lucra noaptea. Bănuiesc că lucrează, fiindcă nu atrage atenția asupra lui cu nimic. Este metodic. Mașina lui trebuie să fie veche de cîțiva ani buni, nimic modern, genul de mașină din care mai vezi cu miile în cartier. Este mediocru. Ar putea intra la poliție și nimeni nu ar bănui nimic.

– Există pericolul de a răbufni. Pînă acum s-a controlat, lăsînd spațiu între crime. Omorînd două femei la două săptămîni succesive, înseamnă că este înclinat să ucidă mult mai mult. Știu că au mai fost crime prin înjunghiere săptămîna asta, dar poate că nu au fost găsite.

Dane, Trammell și Bonness își aruncară o privire rapidă. Ei știau că nu se mai înfăptuise nici una fiindcă

Marlie nu mai avusese nici o viziune.

– Este imposibilă identificarea pînă în punctul ăsta, spuse Lowery. Doar dacă nu face vreo greșeală și lasă vreo urmă.

Un grup morocănos se reîntoarce la sediu, deși Lowery nu le spusese prea mult din ce nu știau. Criminalul era un blestemat inteligent și, în mod normal, nu ar fi avut șanse să-l prindă. Dane era tăcut, gîndindu-se la Marlie. Ea era arma lor secretă; ea îl va prinde.

Vestea se răspîndi în acea după-amiază. Dane fu surprins că durase atît de mult; nu se auzise ceva care să fie ținut secret în oraș timp de o săptămînă. Era povestea de vîrf a televiziunii și a radioului; el prinse vestea pe postul de radio cînd se întorcea acasă.

– „O sursă din oraș a confirmat că poliția crede că un ucigaș în serie urmărește femeile în Orlando“, intona crainicul solemn.

Vocea înăbușită continuă:

– „Două crime recente par să fie comise de același bărbat. Acum două săptămîni, Nadine Vinick a fost ucisă acasă la ea, și la o diferență de o săptămînă a fost găsită înjunghiată Jacqueline Sheets. Șeful poliției, Rodger Champlin, refuză să facă comentarii la aceste cazuri, sau să spună dacă există suspecti. El dorește să le transmită tuturor femeilor din oraș să se ferească.

El închise radioul înfuriat să afle că criminalul era pus pe fugă. Se aștepta ca vestea să se răspîndească, dar îi venea greu să înghită faptul că ticălosul se distra de minune.

Marlie stătea ghemuită pe canapea cînd ajunse el acasă. Televizorul mergea, deși știrile erau de abia la starea vremii. El își aruncă haina pe un scaun, se așeză lîngă ea pe canapea și o luă în brațe. Stătură liniștiți și priviră cum meteorologul arăta maximele și minimele presiunii, mișcîndu-și mîna lin ca să indice transferul lor și făcu prognoza: căldură și zăpușeală, cu posibile averse.

– S-a mai întîmplat ceva azi? îl întrebă ea.

– FBI-ul local ne-a făcut caracterizarea criminalului; tipul se învîrte probabil de vreo zece ani prin țară și a lăsat în urma lui un șir de victime și nimeni nu știe cum arată sau nu are vreo dovadă legată de el. El o strînse în brațe. Dar ne străduim să obținem o listă a noilor clienți de la companiile utilitare. E greu, dar înseamnă ceva. Ea se schimbase în tricou și pantaloni scurți cînd venise de la lucru și el îi mîngîie coapsele goale. Dar tu? Ce s-a mai întîmplat interesant în domeniul contabil?

Ea pufni.

– Fii serios. Cea mai emoționantă parte a zilei a avut loc cînd a intrat un bărbat furios fiindcă fusese încărcat cu o amendă pe un cec greșit cînd el era clientul băncii de ani de zile.

– Cred că ticălosul a făcut scandal.

– Aproape că am leșinat de stres. Marlie oftă și se sui pe genunchii lui.

– Vrei să ies după ceva? se offeri el.

– Nu, n-am chef, mă gîndesc la ceva. De ce nu stai aici să citești ziarul? Arăți cam zdruncinat.

El fu de acord cu acest calificativ și se duse în dormitor să-și schimbe hainele transpirate și șifonate. Marlie căută prin frigider și prin cămară înainte să se decidă pentru friptura de pui. Era bucuroasă că Dane fusese de acord cu sugestia ei, fiindcă ea avea nevoie de timp. El era atît de intuitiv încît va afla în curînd că o frămînta ceva mai mult decît situația în sine și nu voia să fie în preajma lui ca să controleze mai mult. Nu dăduse multă atenție atunci cînd șeful ei discutase cu clientul iritat, dar curînd își dăduse seama că era nervoasă și frustrată. Tresărînd, căutase automat sursa enervării ei și doar atunci își dăduse seama de ceea ce se întîmplase. Simțea emoțiile șefului ei.

Se panicase imediat, rămase înghețată în scaunul ei, încercînd să ascundă acel val al emoției. Spre surprinderea ei, abilitatea de a-i citi pe oameni îi revenea. Chiar

și astfel, lui Dane nu-i va plăcea.

Știa că el vedea lucrurile într-un mod diferit, că nu le vedea ca pe o amenințare la intimitatea ei. Dar capacitatea de a-i citi pe oameni revenise în forță și nu știa dacă Dane va fi în stare să accepte acest lucru. Nu-i plăcea să fie ținta clarviziunii ei, ceea ce nu era și nici nu fusese vreodată principala ei calitate. Dacă el afla că ea îl putea citi... probabil pleca, chiar dacă i-ar promite să nu-i invadeze intimitatea. Trebuia să înfrunte acest lucru. Dane ținea la ea, dar se îndoia că ținea atât de mult încât să rămână în circumstanțele date. Nu era ceva nou; oamenii se simțiseră întotdeauna jenați în prezența ei.

Decisese cu ușurință să nu-i spună. Nu știa ce se întâmpla dacă abilitățile îi vor reveni în forță, dacă vor reveni doar în parte, sau dacă va fi și mai puternică. Spera să nu fie ultima posibilitate, fiindcă dacă ele vor fi mai puternice decât la început va trebui să se mute într-un buncăr ca să găsească liniște. Era sigură că Dane nu ar fi împărțit acel buncăr cu ea.

Se simți de parcă nu-l cunoștea nici un pic. Nu existaseră stagii intermediare de curtoazie, nu se cunoscuseră unul pe celălalt. Fură cuprinși de o criză amândoi, întâi fuseseră adversari, apoi, brusc, iubiți. Nu avuseseră niciodată o discuție despre relația lor, oricum ar fi fost ea. El pur și simplu se mutase la ea, și nu avea idee la ce să se aștepte. După ce vor prinde criminalul, el se va întoarce pur și simplu la casa lui și va spune: „Ne mai vedem” sau... sau ce? Dacă împrejurările ar fi fost normale, pasul logic, cel la care s-ar fi așteptat, ar fi fost ca el să petreacă câteva nopți pe săptămână cu ea.

Avea nevoie de securitate emoțională. Putea suporta orice dacă își găsea un sprijin puternic, dar nu era nălgură de asta cu Dane.

Era prostesc să se gândească că trăia și locuia împreună cu acest bărbat, dar nu avea curajul să-l întrebe ce intenții avea. Recunoscuse sincer că îi era teamă să

întrebe. Dane nu era bărbatul care să mintă; el i-ar fi spus adevărul în față iar ea nu era pregită pentru asta. Mai târziu. Totul trebuia să aștepte. După ce se termina totul, atunci va putea înghiți tot ce îi va spune el, chiar dacă nu era exact ce voia să audă.

Se îndrăgostise de el, dar nu se amăgi cu ideea că știa ce fel de om era. Cu toată intimitatea lor trupească, el își păstra intimitatea în mare parte în spatele unui zid de fier. Uneori o privea cu o atenție intensă care era aproape înspăimântătoare, fiindcă atunci ea nu putea citi dorința în ochii lui.

Ce gîndea el? Mai ales, ce plănuia?

Presă era obositoare. Telefoanele sunau neîncetat la sediu. Reporterii se instalează în fața biroului maiorului, al șefului poliției, și în fața sediului. Ofițeri în uniformă și civili încep să ia măsuri cînd intrau sau ieșeau din clădire, încercînd să evite îmbulzeala.

Chiar mai rele decît mass media erau telefoanele care încep să curgă. Sute de oameni din Orlando văzură brusc persoane suspecte învîrtindu-se în preajma magazinelor. Oameni furioși care se răzbunau dînd telefoane anonime acuzînd de omucidere o persoană pe care o urau. Pînă și ofițerii de noapte primeau apeluri cum că un hoț se află într-o casă, dar de cele mai multe ori nu era nimic. Mai multe soacre își turnară ginerii îngrozitori, sigure că ticăloșii leneși erau vinovați de crime de nedescris. Era un iad și totul trebuia investigat. Nu conta cît de mare era balamucul, totul trebuia cercetat. Ofițerii în uniforme erau sleiți, extenuați de căldură și de apelurile interminabile.

Șeful Champlin era într-o altă conferință, sperînd să scape de presiunea mass mediei. Le explică că nu le putea da multe informații, din cauza investigațiilor de-

marate. Dar logica era o armă inutilă. Nu satisfăcea foamea de fapte și spațiul dedicat coloanei. Reporterii voiau detalii înspăimântătoare, groaznice și erau frustrați de faptul că nu li se dădea nici unul.

Carroll Janes se uită la știri și citi ziarele, zîmbind satisfăcut. Poliția nu putea da presei prea multe informații fiindcă nici ea nu avea multe. Tîmpiții fuseseră induși în eroare, la fel ca și ceilalți. El era prea deștept pentru ca ei să-l prindă vreodată.

Capitolul 18

Cu toate astea, Carroll Janes era încântat de nebunie. Doar două pedepse și uite cum povestea făcuse vilvă. Desigur, va trebui să-și retragă insultele cu privire la Departamentul poliției din Orlando; nu erau așa de timpîți cum se temuse el. Deși cea de-a doua pedeapsă fusese de abia evidentă, multe departamente nu ar fi văzut vreo legătură între cele două, fiindcă, la urma urmei, celeilalte îi lăsase degetele intacte. Se enervase cînd ticăloasa aia de Vinick îl zgîriase și fusese obligat să mai facă un efort în plus ca să-i taie degetele și să le arunce. Cîinilor le plăceau și oasele mici, chiar dacă mai rămîneau, erau neidentificabile.

Polițiștii nu aveau cum să-l prindă, dar cel puțin aflaseră despre el; mai adăugase un pic de amuzament situației. Era drăguț să fii apreciat, ceva ca o diferență între un actor care juca într-un teatru gol și unul care juca în fața unei săli ticsite, cuprinse de groază. Îi plăceau detaliile cu atît mai mult, știind că poliția va fi uimită de inteligența lui, de inventivitatea lui, de perfecțiunea lui absolută, chiar dacă îl înjurau.

Fusese frustrat în așteptarea de a mai găsi un agresor în scop experimental, dar Janes se considera un bărbat răbdător. Ce va fi, va fi. Era amăgitor să grăbească lucrurile. Fusese mult mai mulțumit cînd veștile izbucniseră, desigur, era măgulitor să citească despre el însuși, să fie subiectul numărul unu pe buzele tuturor. Chiar și Annette, la serviciu, discutase prea puțin de altceva. Îi spusese de precauția pe care-și-o

lua, de parcă el s-ar fi luptat cu ea, scroafa. Dar îl amuza să discute cu ea, să-i alimenteze teama și să ia măsuri de precauție și mai ridicole. Ea refuza să se ducă și pînă la mașină singură, de parcă ar fi tras-o cineva de pe stradă. Cît de ridicol era asta – el chicoti gîndindu-se la propria-i istețime – cînd de fapt lupta se dădea în casele lor, cînd se simțeau cel mai în siguranță.

Annette își lua masa miercuri, cînd o brunetă înaltă, plinuță, se repezi către teighea, cu fața încordată de furie.

– Vreau să discut cu cineva despre serviciul în acest magazin, se răsti ea.

Janes îi zîmbi cît mai amabil.

– Pot să vă fiu de ajutor, doamnă?

Problema ei era că se afla în pauza de masă și stătuse cincizeci de minute în raionul de îmbrăcăminte încercînd să roage pe cineva să-i schimbe o bluză. Nu mai așteptase, iar acum nu mai avea timp să ia masa. Janes își controlă încîntarea de anticipație, în timp ce ea era grozav de furioasă.

– Voi suna departamentul îmbrăcăminte și mă voi asigura că veți fi servită ca lumea, spuse el. Numele...

– Farley, spuse ea. Joyce Farley.

El îi privi mîinile. Fără verighetă.

– Aveți cont la noi, domnișoară Farley?

– Sînt doamna Farley, se răsti ea. Ce contează? Trebuie ca un client să aibă cont ca magazinul să fie amabil cu el?

– Deloc, spuse el politicos. Era mai ușor să obțină o informație vitală de la ea decît din computer. Era o feministă tîmpită, din cele ce urau bărbații. Anticipația se intensifica, îi va plăcea să o pedepsească. Îi virî un formular sub nas.

– Vreți, vă rog să completați acest formular? Ne place să avem toate plîngerile în scris și să ne asigurăm că clientul este satisfăcut de promptitudinea noastră.

– Nu prea am timp pentru asta. O să întârzii deja la lucru.

– Atunci dați-ne numele și adresa și îl completăm noi.

Ea își mîzgăli numele în grabă telefonînd la departamentul îmbrăcăminte ca să discute cu șeful raionului. Zîmbi din nou în timp ce închise.

– Doamna Washburn vă va aștepta personal ca să facă schimbul.

– Nu ar fi trebuit.

– Sînt complet de acord. El luă formularul de pe teighea.

Ea se răsuci să plece, făcu un pas, apoi se întoarse spre el.

– Îmi pare rău, spuse ea. Am o durere de cap teribilă și sînt furioasă, dar nu ar fi trebuit să-mi vărs nervii pe dumneata. Nu a fost vina dumitale și ai făcut totul ca să mă ajuți. Iartă-mă că am fost așa de rea cu dumneata.

El se gîndi un moment înainte de a spune:

– Nu-i nimic. Sînt bucuros că v-am fost de ajutor. O replică convențională, una care era spusă de zeci de mii de ori pe zi de numeroșii vînzători fiindcă își pierdeau slujbele dacă spuneau ce credeau. Doamna Farley îi zîmbi și plecă.

Janes se uita lung după ea, simțind cum furia îi creștea. Nervos, rupse plîngerea și o aruncă la coș. Cum îndrăznise să-și ceară scuze? Distrusese totul. Nu asta era problema. Treaba era pedeapsa. Se simțise păcălit, că și cînd i s-ar fi luat un premiu mare de sub nas! Deja începuse să simtă fluidul vitalității și foamea care îi făcea puterile să se reverse. O va ucide pe ticăloasă oricum, ca s-o învețe că nu era de capul ei și că nu scăpa de consecințe printr-o scuză.

Nu. Regulile erau reguli. El trebuia să li se supună; va distruge totul dacă nu făcea astfel. Erau anumite criterii, standarduri de urmat. Dacă nu va menține aceste standarduri atunci va merita să fie prins. Indi-

ferent de cît de mult dorea să o disciplineze, el trebuia să se păstreze pentru niște lecții adevărate.

Marlie stătu foarte liniștită la biroul ei, încercînd să-și controleze tremurul. Slavă Domnului că era ora mesei și aproape toată lumea plecase. Ea își adusese mîncarea și o carte, intenționînd să petreacă o oră liniștită citind. Fusese absorbită de carte și mușcă dintr-un măr cînd o cuprinse un sentiment de furie amestecat cu anticipație. Nu era atît de copleșitor ca o viziune, dar recunoscuse sursa. Răul era clar. Și apoi, deodată, furia se intensificase, dar anticipația dispăru și ea simți în schimb dezamăgire.

Începuse să-l cunoască. Forța lui mentală nu fusese destul de puternică pentru ea ca să „vadă” evenimentele, dar le aflase fără să le vadă. El își alesese următoarea victimă și se întîmplase ceva care îl priva de plăcerea-i sadică.

El era acolo. Și vîna.

– Caută pe cineva, îi spuse ea lui Dane în acea seară. Se învîrti agitată prin cameră. L-am simțit astăzi.

El puse deoparte ziarul pe care îl citea și care era plin de povești eronate și îngrozitoare despre Spinte-cătorul din Orlando și își concentră toată atenția asupra ei. Chiar și trăsăturile feței i se încordară; ea fusese obișnuită cu acea față dură, dar brusc îl simți de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată în viața: Dane Hollister polițistul. Dane Hollister care era periculos.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el cu amărăciune în glas. Ce s-a întîmplat? Cînd s-a întîmplat? De ce nu m-ai chemat?

Ea îi aruncă o privire fugitivă și încetă să mai patruleze.

– Ce ai fi putut face?

Răspunsul era „nimic“ și ea văzu că nu-i plăcea acest lucru.

– Era în ora mea de masă, cam pe la douăsprezece și treizeci. L-am simțit așa, deodată. L-am simțit furia, dar era emoționat, ca un copil anticipînd o amenințare. Apoi s-a întîmplat ceva, nu știu ce, și am simțit dezamăgire.

– Și apoi?

– Nimic. Nu l-am mai simțit.

El o privea îndeaproape.

– Dar poți spune cînd își alege victimele?

– Am făcut-o de data asta.

– Altceva? Poți spune ceva despre victimă?

– Nu.

– Cel mai mic detaliu ar fi de folos...

– Ți-am spus că nu! țipă ea brusc, îndreptîndu-se către dormitor. Crezi că n-am încercat?

El se mișcă la fel ca un tigru, sărind de pe canapea și prinzînd-o înainte ca ea să ajungă la dormitor și să-i închidă ușa în nas. O cuprinse în brațe pe la spate și o trase către el. Acum el îi simțea tremurul ușor, acel tremur care nu-i trecuse din timpul prînzului.

– Iartă-mă, murmură el, frecîndu-și bărbia aspră de tîmpla ei. Știi cît îți este de greu. Ți-e bine?

Ea ezită apoi recunoscătoare:

– Sînt un pic speriată.

El o legănă, lăsînd-o să-i simtă prezența sigură. Era o lună de cînd trăia în stres și pentru ea trebuia să fie mult mai rău decît pentru el. Avea nevoie de o pauză. El îi îndepărtă părul de pe față, gîndindu-se profund.

– Vrei să mergi la un film?

– Asta a fost soluția de data trecută, zise ea. Să ies undeva.

– A mers?

Involuntar, ea se relaxă. Era atît de obosită; era bine

în brațele lui.

– Știi că da.

– Atunci să mergem la un film. Ai vrea să vezi ceva anume?

– Nu știu. Șovăia. Nu am mai fost la film de la crima trecută.

– Atunci e timpul să mergi. Eu n-am mai văzut un film de ani de zile. Ea se răsuci cu fața către el și reuși să zîmbească.

– Mai bine mergem la plimbare.

El fu ușurat să vadă că ieșise din starrea de încordare. Ar fi preferat să o ducă în pat, dar știa că era prea tensionată ca să-i facă plăcere.

– Atunci asta vom face, zise el.

Aerul era greu când plecară de acasă și soarele dispăruse în nori. Dane coborî geamul, ieși în șosea și întoarse botul mașinii înspre Gulf Coast, drept în furtună. Frontul de nori le atârna deasupra capului ca o bestie imensă și era brăzdat din când în când de trăsnete.

Aerul care intra pe fereastră deveni mai rece și aduse cu el mirosul dulce și prăfos de ploaie. Marlie stătu liniștită lângă el, privind furtuna. Primele picături de ploaie loviră parbrizul. El avut timp să închidă geamul și să pună ștergătoarele în funcțiune când intrară în torențul care se apropia către ei.

Trebui să încetinească pînă la maximum aproape în timp ce furtuna vuia și fulgerele se porniră. Alți șoferi mai prudenți traseră complet pe dreapta, căutînd adăpost sub pasaje sau ieșind pur și simplu din trafic. Cîțiva mai îndrăzneți continuară să se avînte în inima furtunii, înconjuțați de întuneric și făcînd eforturi zadarnice să-și lumineze calea cu farurile.

Marlie stătea nemișcată. Sălbaticia furtunii o energiza, o făcu să iasă din sine și o încărcă cu o altfel de putere. Știa că ar fi trebuit să-i fie frică de descărcări electrice, dar nu îi era. Măreția ei o umplu de groază și energia o refăcu.

Dane întotdeauna conducea cu lumina stinsă în interior și mașina era ca o peșteră. Nu vorbea, și nici ea. Ea nu avea nevoie de cuvinte. Era în siguranță și uscată cu toată furia furtunii care le zgâlțâia mașina, cu rafale de ploaie care o făceau să se legene dintr-o parte într-alta. Dane o ținea în frâu, brațele încordându-i-se în timp ce încerca să țină piept acestei furii. Marlie nu șovăi nici o clipă; era în siguranță și o știa.

În cele din urmă el ieși din furtună, lăsînd-o în depărtare. Ploua întruna, dar era o ploaie mică, obișnuită. Iși coborîră geamurile cîtiva centimetri și lăsară aerul dulce să-i învâluite.

El țîșni prin ieșirea următoare și se îndreptă către Orlando, de data asta fugind de furtună.

Ea își dădu capul pe spate. Furtuna îi intensificase totul; nu se simțise niciodată astfel. Inima îi bătea încet și rar, ca o tobă tăcută; își simțea trupul greoi și copt, pulsînd de viață. Îl dorea, dorea tăria și pasiunea lui înăuntrul ei. El era cu ochii ațintiți pe drum, dar atenția îi era îndreptată spre ea; știa că sesiza orice mișcare pe care o făcea, respirația, mireasma fierbinte a trupului ei.

– Dane, spuse ea. Singurul cuvînt vibra în întuneric.

El transpiră; o putea vedea pe fața lui ori de cîte ori întîlneau un autoturism în drum. Căldura îl năpădea în valuri. Pîntecele ei se umplu de dorință; el aproape că nu se mai controla, într-un mod pe care nu-l mai cunoscuse înainte. Întotdeauna înainte el reușise să se abțină pînă cînd o satisfăcea pe ea. O dorise dinainte să plece din casă și furia primară a furtunii îi alimentase foamea, ca și pe a ei.

Voia să-l întrebe dacă o iubea, dar nu-și găsi cuvintele. El era cu ea acum și acolo, și dacă simțea doar atracție sexuală ea va afla în curînd. Din moment ce doar prezentul îi era garantat, ea se decise să nu se mai frămînte și să se comporte ca lumea. Ce era viața? Nu aflase nimic din durere și din celelalte lucruri pe care le trăise? Nimeni nu trecea prin viață fără să sufere. Trucul era să te bucuri de prezent și să accepți darurile vieții.

Ea se întinse și căută cu degetul între coapsă și penis, simțind cum mușchii lui se încordau sub atingerea ei. Ereția lui era ca fierul, împungînd cusătura pantalonilor. Ea își plimba degetul în susul și în josul lungimii lui.

El șuieră printre dinți.

– Nu mă mai agita.

– Nu te agit, murmură ea, aproape torcînd cuvintele.

Sînt foarte serioasă, Ea își vîrî mîna între picioarele lui, iar el gemu involuntar cînd ea i le despărți. Mașina înce-tini, apoi el se adună și băgă din nou în viteză.

– Nu pot opri acum, zise el violent. E prea mult trafic.

– Vezi vreun motel interesant? întrebă ea absentă, concentrîndu-se să-i desfacă pantalonii.

El se cutremură, își ținu respirația ca să-i facă loc. Voia să oprească, dar în același timp era robul plăcerii.

– Nu am prezervativ cu mine. Cu excepția primei lor nopți petrecute împreună, folosiseră prezervativ ori de cîte ori făcuseră dragoste. Fusesse uimit de propria-i neglijență, ceea ce nu se întîmplase înainte, și de atunci avu grijă să nu se mai repete.

Ei îi trecu prin cap să oprească la o farmacie, dar se răzgîndi. Nu voia să fie distrasă și nu avea chef să meargă la cumpărături.

– Mai bine ai conduce mai rapid, spuse ea deschizîndu-i fermoarul și încleștîndu-și degetele de jur împrejurul penisului lui.

El scoase un geamăt puternic. Ea savură acest sunet, așa cum savura să-l simtă palpitînd în mîna ei. Știa că el va termina din cîteva lovituri, așa că îl ținu delicat. Era destinsă cînd îl sărută pe obraz și pe bărbie. Își frecă sîinii pe brațul lui și îl simți tremurînd de plăcere.

– O să plătești pentru asta, o amenință ea.

Ea îi mușcă lobul urechii.

– Sună interesant. Mai ai idei?

El avea mai multe, dar nici una nu putea fi pusă în aplicare în mașină. Spera doar să nu fie oprit pentru

exces de viteză, fiindcă nu știa cum naiba își va încheia pantalonii rapid. Ea continua să-l mîngîie tandru, să-l țină tare.

– Te distrezi? El era strangulat de dorință.

– Puțin. Ea își vîrî limba în urechea lui și el se convulsionă.

– Nu sînt gata să oprești. Condu doar.

El așa făcu. Condu-se cum nu mai condusesese niciodată, cu o concentrare disperată care nu era suficientă ca să-i blocheze sentimentele față de ea. Un rîs scurt îi ieși din gît.

– Vrăjitoare mică, îți place!

Ea zîmbi satisfăcută.

– Sigur că-mi place. Mă înnebunești. Cum te simți să fii cel excitat?

– Îmi vine să mor, gîfii el.

Ea se uită în jur și localizează.

– Vom fi acasă în cinci minute. Mai poți rezista atît, nu? Continuă să-l mîngîie, folosindu-și feminitatea din plin ca să-l aprindă. Îl linse foarte delicat.

El gîfii din nou și se încordă.

– Poate.

Cînd ajunseră acasă el era înnebunit, ridicîndu-și șoldurile cu fiecare mîngîiere a mîinii ei. O trase pur și simplu afară din mașină și o duse în casă, unde se împleticiră pînă în dormitor, sfîșiiindu-și și trăgînd unul de hainele celuilalt. Erau încă îmbrăcați pe jumătate cînd căzură pe pat. Dane reuși să amîne pînă cînd își puse un prezervativ, apoi o întinse pe ea pe burtă, îi desfăcu picioarele și intră cu putere.

Marlie își înfipse degetele în cuvertură, tremurînd și convulsionîndu-se sub forța loviturilor lui. Era excitată ca și cînd ea ar fi fost chinuită așa de dulce. Își ridică feșele și se frecă de el ca să se afunde în el, deși asta nu mai era posibil. El gemea cu fiecare lovitură, scotea sunete guturale ce se pierdeau în întunericul nopții. Și cînd tot trupul i se încordă, el mai împinse o ultimă dată cu violență și rămase acolo, zvîcnind, scuturîndu-se, țî-

pînd de satisfacție în timp ce orgasmul îi pătrunse pînă în rărunchi.

După ce se întinse lîngă ea cu mișcări oarbe și necontrolate, trupul lui mare tremura. Pieptul îi sălta de parcă era înnebunit după oxigen, iar ea îi auzi bătăile puternice ale inimii.

– O, Doamne, se minună el. Asta aproape că m-a ucis. Sper că ți-a plăcut. Dar dacă nu ți-a plăcut, nu o voi mai face...

El își virî mîna în părul ei și îi răsuci capul în așa fel încît să-i oprească cuvintele cu un sărut apăsător.

– Voi încerca să rezist încordării.

– Eroul meu, spuse ea sugîndu-i buza de jos și sărufîndu-l adînc mai apoi.

O răsuci în brațele lui, lăsînd-o extenuată, relaxată și satisfăcută. După aceea se întinseră unul lîngă altul în întuneric, ascultînd ploaia. Ea se juca absentă cu părul de pe pieptul lui. După o vreme, căscă și întrebă:

– Ai închis ușa de la mașină?

El se gîndi. Apoi răspunse:

– O, la naiba, și se aruncă din pat. Ea rămase acolo chicotînd în timp ce el își trăgea pantalonii și mergea împleticit prin casa întunecată. Ea auzi ușa de la intrare deschizîndu-se și închizîndu-se cîteva secunde mai tîrziu. Într-o clipă el fu înapoi în dormitor.

– Am închis-o, deșteapto, mormăi el.

– Ei, nu-mi aminteam.

El rîse scurt.

– Nici eu.

Își scoase pantalonii și reveni în pat. Căscă luînd-o în brațe, acoperînd-o protector.

– Cînd se termină asta, murmură el în părul ei, o să ne luăm o vacanță. Unde îți place, la munte sau la mare?

Inima ei tresări de bucurie. Era prima dată cînd el vorbea despre un viitor împreună, chiar dacă era ceva la fel de obișnuit ca planificarea unei vacanțe.

– Sîntem în Florida, replică ea. Putem merge pe

plajă oricînd.

– Deci vrei la munte. O să închiriem o cameră cu apă caldă, ne dezbrăcăm și șocăm veverițele.

– S-a făcut.

Telefonul sună și Dane se întinse ca să răspundă.

– Hollister, spuse el încet. Așa cum se rezema de el, Marlie îl simți tensionat. El se ridică și sări în picioare.

– Bine, bine. O să vin într-un sfert de oră. Încearcă să ții media deoparte ca să nu provoace o adevărată isterie în oraș.

Puse receptorul în furcă și aprinse lampa.

– Încă o crimă prin înjunghiere, zise el grăbit să se îmbrace.

Marlie se ridică în șezut, amintindu-și teama care o năpădise amintindu-și cîm mai devreme îl simțise pe criminal căutîndu-și victima. Ea și cu Dane plecaseră la plimbare afară din oraș; fuseseră oare așa de departe încît nu reușise să simtă energia criminalului? Oare el acționase și ea nu-l simțise?

Capitolul 19

– Cum se numește victima? întrebă Dane, uitându-se la cadavru în timp ce fotograful poliției lua poze din diferite unghiuri.

Era o scenă tipică de crimă. Locul era ticsit de lume și cei mai mulți erau gură-cască. Casa viermuia de polițiști și cartierul de reporteri care ignorau ploaia ușoară ca să obțină comentarii de la oricine dorea să le vorbească. Bonness era acolo, Trammell era acolo, Freddie și Worley erau și ei – drace, se părea că toți detectivii din echipă erau acolo – și se raportase că șeful era pe drum. Tipii cu amprentele își presărau pudra neagră peste tot – era ca la o grădină zoologică.

– Felicia Alden, spuse Freddie. Soțul ei, Gene, a găsit-o. El este comis-voiajor al unei firme farmaceutice și a fost plecat cu afaceri.

– Și s-a întâmplat să apară chiar după ce soția lui a fost ucisă, spuse Dane îngrijorat. Se uită unul la celălalt. Mai văzuseră și alte scene și aceasta era asemeni lor cu excepția faptului că femeia murise din lovituri de cuțit. Totuși, victima încă era îmbrăcată și era întinsă pe pat ca și când ar fi fost aranjată. Nu era nici urmă de atac sexual.

Dane oftă ușurat. Marlie nu greșise; știau cu toții, și era o chestiune de timp să demonstreze, că Gene Alden și-a ucis soția și a încercat să însceneze astfel încât să pară omorâtă de un psihopat. Alden nici nu se gândise la asta, de vreme ce mass media raportase că nu existau amprente, și credea că nu va fi descoperit

cînd cei de la amprente le vor descoperi pe ale lui; doar el locuia aici.

– Interoghează-l și vezi ce polițe de asigurare avea ea, spuse Bonness. Sau poate că a prins-o înșelîndu-l. Voi încerca să-i calmez pe reporteri, dar nu pot spune multe pînă cînd nu-l putem învinovăți pe tip, așa că nu mă vor crede. Păru deprimat să înfrunte hoarda de reporteri.

– Cel puțin o vom clarifica pe asta, spuse Freddie.

Trammell traversă ca să i se alătore lui Dane și merse ră afară. Reporterii îl torturau pe Bonness, urlîndu-i tot felul de întrebări. El încercă să vorbească dar ei îl tot întrerupeau.

– Cred că Marlie nu a avut o viziune de data asta, spuse Trammell.

– Nici o frîntură, dar era speriată; nu a avut o viziune, dar l-a simțit. Își alegea victima următoare, dar s-a întîmplat ceva și a pierdut-o.

Trammell fluieră.

– Ce face Marlie?

– E la limită. Se prăbușește.

– Nu-i de mirare. Aș vrea totuși să fie mai ușor pentru ea.

– O să am eu grijă de ea, zise Dane morocănos. Apropo, cum mai merge treaba acasă la mine?

– Podelele sînt aproape terminate, și mobila va fi livrată săptămîna asta. Te poți muta luni, dacă vrei.

Dane pufni suindu-se în mașină.

– Revino-ți, băiete.

Trammell rîse.

– Da, m-am gîndit eu. Ne vedem mîine.

Așa cumse aștepta Dane, Marlie era încă trează cînd ajunse el acolo.

– Nu a fost el, zise și privi cum fața ei se relaxa. Părea foarte mică, așa ghemuită într-un colț al canapelei cu rochia strînsă în jurul ei.

– Probabil că soțul femeii a făcut-o și încearcă să

modeleze o înscenare. El îi întinse mâna. Hai, iubito, înapoi în pat.

Janes își controlă cu atenția agenda pentru vineri după-amiază privind-o pe clienta îmbufnată. Annette era acolo, așa că nu-și va arăta emoțiile. În sfârșit! Pe asta s-o savureze; trecuse prea mult timp, trei săptămîni, ca să o compare cu cealaltă. În afară de asta, conchise că graba pedepsei anterioare îi stricase plăcerea. Pe asta o va face cum-trebuie, încet și cu grijă, lăsînd anticipația să lucreze. Avea nevoie de cel puțin o săptămîină ca să iasă bine.

Își verifică calendarul, deși desigur, nu avea nevoie să o facă. Da, cea mai apropiată dată posibilă era următoarea noapte de vineri. Weekend-urile erau cele mai bune pentru cei care aveau liber și va putea dormi pînă tîrziu a doua zi. Va lăsa presa cu gura căscată. Frenezia nu trebui alimentată, deși noaptea trecută izbucnise un acces idiot de isterie cînd un comis-voiajor și-a ucis nevasta și a încercat să-l învinovățească pe el. Nu merse, desigur; ticălosul idiot nu acordase aceeași atenție detaliului. Polițiștii văzuseră imediat prin el. Știrile de la TV, îi părură un pic dezamăgitoare.

Da, asta va fi ca lumea, poate cea mai bună. Femeia fusese o nenorocită, cea pe care o detești la prima vedere; subțire, bronzată, încărcată de bijuterii de gust îndoielnic. Avea bani. Putea să aibă sistem de alarmă sau chiar cîini de pază. Posibilitatea asta îl intriga. Scoase din calcul posibilitatea de a avea soț; lucrul acesta nu-l oprise niciodată.

Se uita la numele pe care i-l măzgălise, silabisindu-l în minte. Marilyn Elrod. Anticiparea deja îi inundase trupul. Marilyn Elrod. Fredonă cîteva măsuri dintr-un cîntec

cu numele ei. *Mar-ih-lynn, O Mar-ih-lynn, ta dum, ta dum*. Treaba era că ea nu știa că va fi vînată.

Vineri noapte, Marlie îl întrebă cum mergea treaba acasă la ei. Dane minți fără ezitare.

– E aproape gata, zise el. Mobila comandată de Trammell a întîrziat.

Mobila era la locul ei și totul arăta grozavă, dar el nu voia să se mute pînă cînd nu găseau criminalul. Mai trecuse un weekend fără nici o crimă. Cîțiva reporteri sarcastici începură să întrebe poliția dacă era sigură că era un psihopat, sau dacă doar observaseră ei cîteva asemănări între moartea lui Nadine V... și cea a lui Jackie Sheets.

– Ai simțit ceva azi? întrebă el.

Ea scutură din cap.

– Nimic special. Doar o neliniște. Și în timp ce condusesese către casă, trecuse pe lîngă un cuplu care se săruta pe trotuar. Fusese lucidă și brusc îl citi pe tînăr. Avu un asemenea șoc încît închise geamul, speriată de contactul emoțional. Spera ca ei să găsească cît de curînd un loc izolat, avînd în vedere excitarea tînărului, sau nu numai ea va fi singura șocată.

Apoi își dădu seama că reușise să controleze acest contact, să-l rupă. Nici măcar înainte nu reușise să facă acest lucru. Învățase cum să se apere parțial, dar nu reușise să se protejeze complet. În regulă, deci contactul inițial venise cînd era complet relaxată; fusese în stare să securizeze legătura.

Nu voise să se reîntorcă la puterile ei, dar brusc fu năpădită de un sentiment de triumf și de mulțumire. Gleen nu cîștigase, la urma urmei. Procesul de vindecare din traumă era încă și mai puternic ca data trecută, era mai capabilă să-și controleze capacitățile. Trecuse

de teroarea fizică, cu ajutorul lui Dane, și învățase să guste jocurile sexuale. În urmă cu câțiva ani nu ar fi putut să o facă, dar vindecarea ei progresase în cele din urmă pînă la punctul în care ea cîștigase.

– Vinează? întrebă Dane.

– Cine știe? Așa cum am spus, nu a fost ceva concret. Poate e din cauză că m-am temut ieri așa de mult.

– Poate pot face ceva pentru asta, spuse el pe un ton moale. Se sprijinea de dulăpioare în timp ce ea pregătea o gustare, învîrtindu-se ca de obicei. Se uită la el și se înmuie toată. El părea atît de viril, încît tot trupul ei răspunse. Dane era de obicei dur, chiar și cînd hainele îi erau proaspăt călcate, dar și mai mult acum, cînd avea cămașa șifonată, era ciufulit și nebărbierit. Ca întotdeauna, purta cu sine port-arma, patul pistolului lovindu-și cotul; el era așa de obișnuit să fie înarmat, încît nici nu mai băga de seamă. Acei ochi de ciocolată erau mai strălucitori ca de obicei și o priveau amenințător.

– Poate poți, încuviință ea, mai răgușită ca de obicei. Poate că nu; era sigură de asta. Puterea lui sexuală asupra ei era atît de mare, încît reușea să nu intre în panică doar la gîndul că la fel de tare îl putea înnebuni și ea. Putea avea dubii în privința implicației lui emoționale, dar era sigură de răspunsul lui fizic. Tot ce trebuia să facă era să se frece de el sau să-l privească într-un fel anume, sau să nu facă nimic, și el era excitat.

Uneori o surprindea, fiindcă nu era o pisicuță fără imaginație sexuală. Întotdeauna se îmbrăcase în așa fel încît să nu-și etaleze feminitatea, fiindcă nu dorea să atragă atenția asupra ei. Cu Dane nu mersese; parcă nu văzuse hainele, ci doar femeia. Încă se îmbrăca la fel din obișnuință și din conveniență – la urma urmei, hainele erau acolo – dar acum își dădu seama că nu mai dorea să se camufleze. Lucrurile se schimbaseră. Nu trebuia să se mai ascundă ca să-și protejeze intimitatea mentală, nici nu mai trebuia să-și facă probleme despre avansurile sexuale sîcîitoare.

Era mai puternică. Capacitățile ei se schimbaseră. Se vindecase și se controla. Simți o tresărire de bucurie când realizează acest lucru, anume că nu mai era la cheremul puterilor ei mentale.

Se putea îmbrăca în orice fel dorea. Își putea cumpăra hainele strîmte, stilate pe care le admirase întotdeauna, sau ceva sexy.

– La ce te gîndești? întrebă Dane enervat. Te holbezi la mine de parcă aș fi un papagal iar tu o pisică înfometată.

Ea privi mai jos și își linse buzele delicat.

El se schimbă la față. Se desprinsese imediat de dulă-pior încordîndu-se. Apoi se întinse și stinse aragazul în mod deliberat. Ea își ridică sprîncenele întrebător.

– S-ar putea să ne ia ceva timp, îi explică el, trăgînd-o aproape.

Nimic nu se întîmplă în acel sfîrșit de săptămînă, totuși Marlie nu se putea debarasa de acea neliniște. Începu să creadă că se va simți astfel pînă cînd bărbatul acela va fi prins. Dar reuși să-și ascundă tensiunea mai bine decît weekend-ul trecut, probabil din cauza încrederii în sine. Își testase controlul cînd vorbise cu Lou sîmbătă, deschizîndu-se imediat; îi citi imediat emoțiile și cînd decise să se oprească, circuitul se închise. Era ca și cum ar fi deschis și ar fi închis o ușă. Mergea!

Nu fusese o experiență pe deplin satisfăcătoare, dar află că Lou dezaproba fățiș situația de alături, cu acel bărbat, chiar dacă era ofițer de poliție și se mutase provizoriu. Lou simțea că dădea un exemplu prost. Marlie se întrebă cine pentru cine era un exemplu prost, din moment ce era cea mai tînără persoană din cartier. Cei mai mulți vecini ai ei erau pensionari.

Nu ajută nici cînd Dane își alege acel moment ca să iasă pe verandă purtînd o pereche de blugi îngrozitori. Nu se bărbierise, fiindcă petrecuseră o zi tihinită în jurul casei. Arăta masiv, dur, puțin periculos și foarte masculin, cu pieptul gol.

– Iertați-mă că vă întrerup. Iubito, nu știi unde mi-am pus uleiul de armă?

– Nu l-ai pus, replică ea. L-ai lăsat afară. Eu l-am pus în bucătărie, în sertarul al doilea din dreapta.

El surîse.

– Iartă-mă. Apoi dispăru la loc în casă.

Fața lui Lou era încordată, ochii măriți în timp ce se uita în punctul în care acesta stătuse. Marlie se foi jenată. De data asta nu voi să deschidă ușa ca să afle ce simțea Lou.

Apoi Lou oftă puternic.

– Doamne, spuse ea. Obrajii i se înroșiră. O privi pe Marlie jenată. O fi eu demodată, dar încă n-am orbit.

Marlie intră în bucătărie cîteva minute mai tîrziu ca să-l găsească pe Dane asamblîndu-și pistolul. Nu avu- sese cum să-l curețe în timpul care se scursese.

– Ai făcut asta în mod deliberat, îl acuză ea, abțî- nîndu-se să nu țipe. Lou rămăsese un pic năucită cînd ea intrase în casă.

El surîse, neoprindu-se din îndeletnicire.

– Îmi place să smotocesc pene, recunosc eu el. M-am gîndit să nu-mi trag blugii, dar m-a răzgîndit.

– Foarte bine. S-ar fi putut să nu intri în casă nesmo- tocit, dacă ai fi făcut astfel.

– Am contrariat-o cu adevărat, nu?

– Nu chiar.

El își ridică privirea uimită. Marlie îi zîmbi dulce.

– Lou s-a îndrăgostit de formele tale, uriașule.

După o clipă de nedumerire, el începu să rîdă. El era prea mare ca ea să se așeze pe scaun lîngă el, așa că îl cuprinse pe după gît cînd încăleacă scaunul și se sui pe genunchii lui. El se opri din rîs și trăsăturile i se în- cordară din nou.

- Știu ce simte, șopti Marlie, sărutându-l pe obraz. Inima îi bătu cu putere simțindu-i acea aromă de mosc, amestecată cu ulei de armă. Se mișcă lent peste coapsele lui.

- Așteaptă. El protestă ușor. Am ulei pe mâini.

- Și ce? Mă pot spăla, murmură ea, și asta fu ceea ce dori el să audă. Ea ignoră frisonul de alarmă pe care îl simțea mereu, nelăsându-se cuprinsă de nervozitate, și se bucură. Nu avea viziuni, alarme false. Ea sugerase să meargă la casa lui ca să vadă cum arăta totul, dar lui îi era lene și nu manifesta nici cel mai vag interes. Se uită la televizor și citiră. Încercară niște rețete... sau mai bine zis, Marlie le încercă în timp ce Dane îi ținu companie și testă rezultatele. Și făcură dragoste, des. Era exact genul de viață pe care Marlie îl dorise mereu, și care i se păruse imposibil.

Pe luni, după un weekend fără nici o crimă, reporterii jubilau. Poliția din Orlando exagerase, așa cum găinile se răspîndeau zăpăcite de venirea furtunii. Unul sugerase că nu numai că se făcuseră de rîs gîndindu-se la două crime similare, dar mai implicaseră și uciderea Felicie Alden.

- Ai uitat, spuse Dane sarcastic, că departamentul nu este responsabil pentru toată publicitatea; mass media a făcut asta. Am încercat să păstrăm totul sub tăcere cît mai mult posibil.

Marlie îi aruncă o privire încurcată.

- Dar acum, dacă ei spun că este alarmă falsă, oamenii vor înceta să mai fie atît de prudenți. Îi dau ocazia să aibă succes mai mare.

- Spune asta presei. Îți vor da răspunsul idiot cum că nu ei fac știrile, ei doar le raportează.

- Ar fi bine dacă ei doar ar raporta. Dar ei interpretează.

El văzu cît de furioasă era; și el era enervat, dar presa o sîcîise pe Marlie mult mai profund. Își aminti că experiențele ei cu media nu fuseseră plăcute în general și schimbă iute subiectul.

Janes era satisfăcut fiindcă își împlinise planul pentru weekend, făcuse mai multe vizite la casa familiei Elrod și pînă acum era încîntat de cele descoperite. Casa era mare, cu etaj, așezată în mijlocul unui lot de pămînt care îi oferea acoperire completă. Un gard de șase metri o împrejmuia ferind-o de privirile indiscrete ale vecinilor. Nu-l văzuse pe domnul Elrod. Oare era plecat din oraș? Era o grijă pe care o lăsă deoparte, fiindcă răspunsul îi veni dintr-o sursă neașteptată. Marilyn Elrod părăsise casa cu cinci minute înainte să-i sosească corespondența, iar Janes folosisese simpla ocazie pentru a i-o colecta și a o citi. O corespondență obișnuită îi era trimisă domnului Elrod. Un plic încă și mai interesant purta antetul unei firme de avocatură din Orlando. Janes nu ezită să-l deschidă, și ce citi îl umplu de plăcere. Se părea că domnul și doamna Elrod erau în curs de divorț, iar domnul Elrod se mutase de curînd. Ce păcat!

El păstră scrisoarea, de vreme ce o deschisese, și viri restul corespondenței în cutie. O privire rapidă în jurul casei îi revelă faptul că nu exista nici un cîine, altfel ar fi lăstrat ca naiba – dar exista un sistem de alarmă. Nu prea sofisticat, dar era problematic. Totuși, fiecare sistem își avea slăbiciunea lui, și nu avu nici o îndoială că va găsi un mijloc să intre înăuntru. Toate la timpul lor, totuși. Nu va face greșeala să se grăbească ca data trecută.

– Am fost făcuți să arătăm ca niște proști, urlă șeful Champlin. Nu era într-o poziție prea bună. Maiorul îl muștrase că a sărit cațul și le-a băgat pe femeile din oraș într-o asemenea panică. Nu numai asta, dar falsa publicitate folosisese banii orașului. Orlando se baza pe turism, cu vizitatori din întreaga lume venind la Mouse

House. Rata ocupării locurilor la moteluri scăzuse de cînd cu aceste știri.

– Nu-mi vine să cred, spuse Bonness monton. Toată lumea înjura fiindcă nu a fost omorît nimeni!

– Au fost doar două crime. Pe bună dreptate, detaliile erau izbitor de asemănătoare...

– FBI-ul este de acord că este același bărbat, se băgă Dane în vorbă. Nu ieșim la liman așa, șefule. El este acolo. Cu ajutorul Biroului, cred că am identificat încă șaptesprezece crime comise de el.

– Așa că poate a părăsit orașul cînd au apărut veștile! se răsti șeful.

Dane scutură din cap.

– Noi credem că încă este aici.

– Pe baza cărei informații?

„Marlie“, vru el să spună, dar nu o făcu. Se mulțumi să replice:

– Nu a mai părăsit niciodată zona atît de rapid. Mergem pe ce știm.

– Maiorul vrea să știe, și eu la fel, ce faci cu timpul tău. Dacă nu avem dovezi, ce naiba faci?

Fața lui Dane căpătă o expresie neclinită. Trammell văzu semnele enervării și interveni.

– Am primit o listă de la companiile utilitare cu numele persoanelor din anul trecut, așa că verificăm lista, investigăm toți bărbații de pe ea. Cu caracterizarea primită de la FBI vom fi în stare să excludem niște posibilități.

Champlin era de școală veche. Nu-i plăceau eleganța lui Trammell, banii lui, hainele lui șic, sau privirea lui exotică. El mormăi o replică de genul „mai bine ar veni mai repede cu ceva“ și părăsi biroul lui Bonness.

Bonness oftă și scoase o batistă din buzunar, cu care se șterse pe frunte.

– Rahat! Ați găsit ceva în numele astea?

– Nimic care să ne alarmeze, dar mai avem încă de verificat o mulțime de nume.

– În regulă. Dați-mi de știre cînd aflați ceva.

- Așa vom face.
- Ticălosul, spuse Dane printre dinți, reîntorcîndu-se la biroul lui.
- Calmează-te, partener. El nu știe ce știm noi, fiindcă nu-i putem povesti despre Marlie. Nu cred că ar înțelege.
- Bonness a avut dreptate. În vocea lui Dane se simțea furia rece, la fel și în ochi. Ticăloșii ăștia nu vor fi satisfăcuți pînă cînd nu va mai fi ucisă o femeie.

Janes își gospodări timpul cu grijă în acea noapte. Găsi un loc sigur în care să-și parcheze mașina, verifică situația cu cîinii vecinilor. Erau doi, dar unul dintre ei tindea să latre în fiecare clipă, iar celălalt, de vizavi, va veni cu el. Lătratul se liniștea cu cîteva replici iritate de „taci“.

Lui Marilyn Elrod îi plăceau petrecerile. Mergea în baruri aproape în fiecare seară, ceea ce-i dăduse un motiv domnului Elrod să se mute. Pînă acum, nu adusesese pe nimeni la ea. Viața ei activă de noapte îi oferise ocazia să se asigure că totul era perfect. Buruieni mari creșteau pe lîngă casă, chiar lîngă garaj. Avea obiceiul de a se întoarce în garaj, ca să poată ieși cu fața ori de cîte ori pleca; din moment ce mergea cu fața, era o joacă de copil pentru el să se ascundă în buruienile de lîngă garaj, fiindcă ea nu se uita niciodată înapoi.

Ușa care ducea de la garaj în camera utilitară nu era prevăzută cu alarmă, deși ușa de la garaj era. Era încuiată, dar lacătele nu constituiau o problemă pentru el. Asta era încă o îndeletnicire pe care o învățase cu ajutorul unui curs de lăcătușerie prin corespondență la care participase sub alt nume, ca precauție. Încă un detaliu pe care îl prevăzuse și de care avusese grijă.

Prima dată cînd intrase în casă mersese în re-

cunoaștere și se familiarizase cu ea. Își păstrase calmul, nelăsînd anticiparea să-l ispitească înainte să fie gata total, așa cum făcuse data trecută.

A doua oară explorase mai mult. Deschisese toate dulapurile și răscolise printre haine, decizînd că gustul ei înghețase în stilul de cabaret al anilor '80. Cheltuisese o grămadă de bani pe machiaje, observă el, vizitîndu-i baia.

Apoi, murmurînd un cîntec pentru sine, exploră bucătăria. Nu prea o interesa gătitul; frigiderul ei conținea numai preparate pentru cuptor cu microunde. Dar îi plăcuse să aibă cuțite mari și moderne de bucătărie în raftul de atîrnat, lucru pe care el contase. Era puțin probabil să nu aibă cuțite, din moment ce gătea așa de puțin. Cele mai multe femei nu aveau nici cea mai mică mîndrie în îndemînările dîmestice, ceea ce el detesta. Dacă și-ar fi ținut cuțitele în stare bună, el nu ar fi trebuit să riște să ia unul acasă ca să-l ascută ca lumea.

Toate ca toate, dar o detesta pe Marilyn Elrod.

– Veniți diseară să cinați împreună cu Grace și cu mine, îi spuse Trammell vineri seara.

Dane se lăsă pe spate. Era scîrbit de afurisita de listă de pe masă, așa că voi s-o arunce la coș. Nu ar fi crezut că atîția oameni se mutaseră în Orlando doar anul trecut. Ceea ce îl sîciia, era faptul că nu dovedeau nimic. Era bucuros că venise weekend-ul, deși el și Trammell erau de serviciu.

– E vineri, îi reaminti el lui Trammell.

– Și? Trebuie să mîninci vineri la fel ca și în celelalte zile, nu?

– Marlie devine tensionată vinerea.

– Atunci îi va face bine să iasă puțin din starea asta. Dacă va avea vreo viziune, o va avea la fel de bine și la

mine acasă.

– În regulă, s-o sun.

Marlie aduse aceleași argumente ca și el, iar el îi dădu aceleași replici pe care i le dăduse Trammell. Nu avusese multă bătaie de cap cu ea, fiindcă își petrecuse seara îngrozindu-se de sfârșitul de săptămână care avea să vină. Va fi bine să ia cina cu Grace și cu Trammell.

Pentru prima dată ea purta un costum nou în acea seară. Trammell îi spusese să se îmbrace normal și așa și făcu, dar pantalonii albi de bumbac și vesta albă fără mîneci erau foarte eleganți, dacă îndrăznea să recunoască. Când ieși din dormitor, Dane își aținti privirea asupra umerilor ei goi și asupra decolteului adînc.

– Porți sutien? întrebă el încordat.

Ea se uită în jos la cum arăta.

– De ce?

– Vreau doar să știu. Porți?

– Nu poți vedea? întrebă ea, întorcîndu-se în dormitor ca să se uite în oglindă.

Dane o urmă.

– La naiba, Marlie, porți sau nu?

– Am nevoie de unul?

– O să aflu eu, zise el frustrat, întinzîndu-se spre ea.

Ea îi scăpă, zîmbindu-i timid.

– O să întîrziem dacă nu plecăm imediat.

– Nu am mai văzut costumul ăsta pînă acum, spuse el urmînd-o afară pe ușă.

– E nou. L-am cumpărat săptămîna asta.

El o studie din spate ca să vadă dacă putea ghici linia sutienului pe sub vesta albă. Nu că ar fi fost indecent, doar că nu era obișnuit să o vadă astfel. Îi plăcea la nebunie, dar nu voia să aprecieze și alții priveliștea.

Casa lui Trammell era mare și aerată, cu mobilă ușoară în culori plăcute și pastelate. Gustul lui era minunat, aprecie Marlie. Îți dădea o senzație de spațiu, de seninătate și răcoare, alimentată de plantele luxuriante și de ventilatoarele mari care agitau aerul.

Cînd fu relaxată, cu o mulțime de glume și ironii.

Marlie îl întrebă pe Trammell cînd va fi gata casa lui Dane, iar el minți.

– Mai întrîzie un pic, zise el solemn.

Grace îi povesti lui Marlie despre planurile de nuntă pe care le făcea și cît era de norocoasă că plănuse o logodnă lungă, fiindcă îi va trebui timp să aranjeze o nuntă mare. Trammell transpira ușor ascultînd discuția, dar nu mai avea acea privire șălbatică, panicată; se acomoda cu ideea mariajului.

O mulțime de rafale de vînt tulburară pacea nopții, urmate de fulgere și trăsnete. După cină, Trammell făcu mai multe poze, și asta îl făcu să le arate albumele cu fotografiile pe care le făcuse în decursul anilor.

Figura proeminentă a lui Dane era în multe dintre ele și Marlie îi studie fața cu interes. Arăta oarecum diferit în cele alb-negru. Trammell se așeză lîngă ea ca să-i povestească despre fiecare.

Marilyn Elrod sosi acasă mai devreme ca de obicei, dar furtuna trecătoare întrerupsese electricitatea de la bar și patronul îi invită politicos, dar ferm, să plece. Era mai amețită ca de obicei și cînd ușa garajului nu se ridică apăsă butonul de pe telecomandă.

– Drace, murmură, îndreptînd telecomanda direct către ușă și țînînd degetul mare pe buton. Nimic. O aruncă în mașină, lîngă ea. Baterii cretine!

Merse pînă în fața ușii de la intrare, apoi rămase clătinîndu-se, încercînd să-și amintească codul de la alarmă. Mai avea cîteva secunde pînă să deschidă ușa, nu-și amintea cîte, ca să formeze codul și să împiedice alarma să sune. Ura blestemata aia de alarmă, fiindcă îi bubuiau urechile. Sistemul de securitate fusese ideea lui James, nu a ei. Bărbații și ideile lor!

Îl luă un minut să observe că lumina roșie de dea-

supra lacătului nu licărea. Drace, funcționa ceva prost în casă?

Apoi rîse, ca pentru sine. Desigur! Electricitatea era întreruptă și aici. Ar fi trebuit să observe cît de întuneric era în cartier.

Scotoci după cheie și descuie, împiedicîndu-se un pic de prag cînd intră în casă. Drace, întunericul ăsta era ceva! Ce putea să vadă?

Lumînări, se gîndi. Cumpărase un set de lumînări, gîndindu-se la atmosfera sexy pe care o vor da cînd va aduce un iubit în casă. Nu adusese nici unul pînă acum, dar era pregătită pentru un asemenea caz. James avea probabil niște lanterne în casă, dar nu știa unde erau. Era probabil să le fi luat cu el, ticălosul. Nu voia ca păpușica lui să stea pe întuneric.

Dar unde oare le pusese? În bucătărie? Nu era locul în care să pună niște lumînări.

Pe de altă parte, nu avea nici chibrite și poate că le pusese și pe ele acolo. Își aruncă pantofii cu toc înaintînd prin casa întunecată pînă în bucătărie. Găsi prima dată chibritele și aprinse unul, ușurată de flacăra mică. Arse trei pînă cînd localizează lumînările.

Aprinse una imediat, ca să facă lumină. Ei, ăsta era un sfîrșit frumos pentru o seară plicticoasă, se gîndi ea dezgustată. S-ar putea duce la culcare din moment ce nu se putea uita la televizor.

Luă cutia cu lumînări într-o mîină și o lumînare aprinsă în cealaltă, în timp ce urca la etaj, împiedicîndu-se o dată.

– Uups, șopti ea. Duc foc. Gîndul acesta o făcu să se amuze.

În dormitorul ei, care se schimbaseră complet după plecarea lui James – arsese toate cearceafurile pe care dormiseră amîndoi – aprinse lumînările una cîte una și le așeză pe noptieră, ca să vadă efectul cînd se reflectau în oglindă. Aromă greoaie de incendiu se intensifică și tuși un pic. Poate că ar trebui să cumpere lumînări neparfumate.

Începu să se dezbrace, lăsîndu-și hainele acolo unde cădeau.

Se opri, își dădu capul într-o parte. Auzise ceva? Așteptă, dar casa rămase tăcută. Prea tăcută, se gîndi ea. Da, asta era problema. Era obișnuită să audă țîriitul frigiderului, ceasurile, ventilatoarele. Fără ele, era prea conștientă de sunetele din afară.

Cînd fu complet goală, își trase un halat și îl legă peste talie. Brusc fu prea somnoroasă ca să mai facă baie, așa că udă un prosop și se șterse pe față, apoi îl aruncă în cadă.

Căscă intrînd la loc în dormitor. Flacăra lumînărilor tremura, trimițînd valuri greoaie de fum. Se aplecă peste ele ca să le strîngă și o față apăru în oglindă.

Ea se răsuci, sugrumată de un țipăt.

– Bună, zise bărbatul, calm.

CAPITOLUL 20

Albumul zbură pe podea, speriiind pe toată lumea. Marlie sări în picioare, transpirînd, albă ca varul la față. Pupilele îi erau așa de contractate încît rămaseră doar două puncte negre și mici în albastrul intens al irisului care îi domina fața.

– Dane, zise ea. Vocea îi era șoptită și fără vlagă. El se desprinse din scaun și o apucă de talie înainte ca genunchii să i se înmoaie.

– Ce este? țipă Grace alarmată.

Și Dane și Trammell o ignorară, cu atenția îndreptată către Marlie. Aceasta respira în reprize, greu, cu ochii holbați și fixați asupra unui lucru pe care ei nu-l puteau vedea.

– Dane? spuse ea din nou cu disperare în glas. Se ținea cu mâinile de tricoul lui, răsucindu-l.

Dane o așeză ușor pe canapea.

– Sînt aici, iubito, spuse el sperînd că ea îl va auzi. Se întîmplă din nou? Ea nu răspunse. El o scutură puternic. Marlie!

Respirațiile sacadate deveniră spasme.

– El se uită la mine, spuse ea pe un ton care parcă nu era al ei.

Dane nu o putu face să-i răspundă din nou. Stătea nemișcată, respirînd abia perceptibil. Ochii îi era deschiși și orbi.

– Drace, spuse Trammell ușor, aplecat lîngă Dane. Cînd am spus că va avea la fel de bine viziunea aici ca și acasă glumeam.

– Alex, zise Grace foarte clar și hotărît, ce se întîmplă? Lipsa ei de înțelegere dovedise că Trammell își

ținuse gura, nespunându-i nici măcar lui Grace de abilitățile lui Marlie.

Dane nu-și lua ochii de pe fața lui Marlie. Ea era departe de el și lui nu-i plăcea asta, nu-i plăcea să știe că înfruntă iadul și că el nu o putea ajuta nicicum.

– Alex! Grace vorbi ca și când l-ar fi amenințat.

– Dă-i drumul, zise Dane absent către Trammell. Îl poți spune și ei.

– Să-mi spună ce? Ce se întâmplă cu Marlie?

Trammell se ridică și o luă pe Grace pe după umeri.

– Marlie este paranormală, îi explică el calm. Are viziunile crimelor în timp ce ele au loc.

– Paranormală? Grace se uita la el. Te avertizez, Alex Trammell...

– Este adevărat, replică Dane. Își dori brusc să nu fi fost. Acum are o viziune. Încă o crimă se întâmplă chiar acum.

– Dacă este o glumă...

– Nu este, i-o tăie el.

– Nu mai spune nimănui, o instrui Trammell. În afară de noi trei și locotenentul Bonness nimeni nu știe.

Ea se uită nervoasă către Marlie.

– Cît durează asta?

Dane se uită la ceasul său. Era 10:36, mai devreme decît celelalte crime.

– Nu știu. O jumătate de oră, poate. Ultima dată cînd Jackie Sheets a fost ucisă i-a luat mai mult de atît. Undeva în oraș, la această oră, încă o femeie murea de o moarte oribilă; Marlie era martoră pînă la sfîrșit.

La 10:54 mîna ei dreaptă se răsuci convulsiv într-o mișcare de înjunghiere. Și Dane și Trammell înțeleseseră semnificația micii mișcări. Transpirația curgea șiroaie pe fața lui Dane în ciudă răcorii date de aerul condiționat. Îi prinse mîna și i-o ținu într-a lui, sperînd că contactul acesta o va liniști la un nivel inconștient. Trammell se plimba nervos de colo-colo cu ochii întunecați și amenințători.

– Fă niște cafea, murmură Dane. Sau ceai. Va avea

nevoie. Grace se mișcă către bucătărie, dar Trammell îi făcu semn să se așeze la loc și se duse el.

La ora unsprezece, Dane stătea lângă ea și o mîngîia pe umăr. Mîinile ei erau reci ca gheața. O scutură încet.

– Marlie, poți vorbi, iubito? Te poți întoarce acum la mine?

Ea nici măcar nu clipi din ochi.

El așteptă cîteva minute și o scutură din nou, strîgînd-o pe nume. Îi văzu mișcarea ușoară a pleoapelor.

Începu să-i mîngîie brațele, mîinile, încercînd să le încălzească un pic.

– Scoală-te și vorbește-mi, iubito. Hai, desprinde-te de acolo.

Încet, ochi ei începură să se apropie și căzu în brațele lui cînd rigiditatea îi părăsi mușchii. El o scutură din nou nevrînd să o cufunde într-un somn adînc.

– Trebuie să-mi vorbești, Marlie. Nu te poți culca acum.

Cu un efort vizibil, ea își ridică pleoapele și se uită la el. Era năucă, confuză. Se lupta panicată pentru conștientizare, pentru siguranța de sine. Mai dură un moment pînă cînd reuși să-și revină, hăituită de oroare și de scîrbă.

– Sss, sss, șopti el, ținînd-o strîns în brațe. Sînt aici, fetiço. Îi putea simți tremurul care îi cuprînsese picioarele și mai apoi tot trupul, devenind mai puternic și mai violent cu fiecare secundă care trecea. Trammell îi așeză ceașca de cafea în mîină. I-o întinse grijuliu lui Marlie, forțînd-o să deschidă buzele și să bea. Acum era pămîntie, cînd șocul se intensificase.

– Te rog, imploră ea, cu voce tremurătoare și de abia auzibilă. Lasă-mă să mă întind.

– Nu încă. Bea niște cafea. Voia s-o ducă în pat și s-o lase să doarmă, în timp ce el o ferea de terorii nopții, dar își îndepărtă acest impuls. Trebuia să obțină detaliile înainte să-i dea voie să se odihnească.

– Povestește-mi despre asta, îi ceru el, cu glas puternic. Spune-mi ce ai văzut.

Ea închise ochii, încercînd să se tragă din brațele lui.

– La naiba, Marlie! De data asta o scutură brutal.

Spune-mi!

Gura ei tremura puternic și lacrimile începură să i se prelingă pe față.

– E întuneric, începu ea. Respiră adînc și expiră oftînd. Deschise ochii. Electricitatea este întreruptă. A întrerupt-o furtuna.

Avea din nou tonul inexpresiv cînd se cufundă iarăși în acel iad. Se uita drept înainte și Dane își făcu curaj.

– Ea a venit mai devreme decît trebuia. Este beată. Pune niște lumînări pe noptieră, le aprinde. Lumînări cu suport. Put. Își scoate hainele își ia un halat pe ea. Drăguț din partea ei, îl scutește de o treabă. Ea se duce în baie și își spală fața. Cînd iese, el o așteaptă.

– Dumnezeule mare, zise Grace încet la auzul acestei grozâvii îndurate de Marlie.

– El vine prin spatele ei cînd ea se apleacă să sufle în lumînări. Ea îl vede, se răsuțește. Nu țipă; aproape nici una nu o face. El este deja prea aproape, cu cuțitul în gîtul ei. Chiar dacă este beată, el vede că știe ce se întîmplă. Bine. Pedepsa nu are rost dacă lecția nu este înțeleasă.

O face să-și scoată halatul. Este prea costelivă; îi poate vedea costele. Lui nu-i place asta. Ea este terorizată. Nu comentează cînd el îi spune să se întindă. Nu pe pat – pe podea. El preferă podeaua. Este tandru cu ea, dar vede în ochii ei că știe cine este, îi cunoaște puterea. Asta e drăguț, dar ia din farmecul surprizei.

După aceea, o ajută să se ridice. O sărută pe obraz, o mîngîie pe păr. O trage de păr ca să-i dea capul pe spate, iar ea îl privește. Te rog, spune, deja implorînd. Fără mîndrie. Ele nu au nici un pic de mîndrie. El îi zîmbește și o privește cînd ea simte lama. Apoi îi dă drumul și cursa începe.

Trammell se ridică înjurînd.

Marlie nu se uita la nici unul dintre ei, nu-i vedea.

– Ea nu fuge. Îl privește doar. El o taie din nou. Fugî,

tîrfă. Ea rămîne pe loc. Se dă la el, îl lovește în față. Apoi îl atacă, îl lovește, dă cu pumnii, țipă la el. El este furios; nu așa voise să lucreze. Tîrfă tîmpită! Dacă asta vrea, asta va primi. O taie adînc, iar și iar, ca să termine o dată. A fost proastă, i-a distrus plăcerea. Trebuia să fie o cursă, ca în Preakness. *Marylan. O, Maryland.* Marlie cîntă această ultimă bucată. Ea e doborîtă. Brațul lui a obosit. Ea nici nu mai geme acum cînd este străpunsă. El se ridică... Vocea ei se voalează un pic. Dane simți smucitura, apoi începu să tremure iar.

– Ce e? întrebă el calm.

Fața ei era vînată, ochii goi.

– Se uită în oglindă, zise ea. Cînd Dane o privi lung și mirat, năucit, ea repetă.

– S-a uitat în oglindă! S-a văzut pe el – iar eu l-am văzut pe el!

– Isuse Cristoase! Fiecare fir de păr i se ridică, e trecut de un fior pe spinare. Trammell și cu Grace stăteau tăcuți, cu atenția îndreptată către ea.

– Este complet chel, șopti ea. Își bărbierește craniul. Bărbie pătrată. O-ochii lui sînt un pic prea mici, prea apropiați unul de altul.

Dane nu-și putea reveni. Fu în picioare, cu trupul tensionat și gata de acțiune.

– O să chemăm un portretist al poliției, spuse el. O să lucreze cu tine asupra schiței apoi o dăm pe posturile de televiziune și în ziare. Era prima lor descoperire, și era una mare de tot.

– Sună-l pe Bonness, îi zise el lui Trammell. Explică-i ce s-a întîmplat. Trebuie să găsim femeia, într-un fel sau altul. Marlie, cum arăta ea... Se răsuci către ea, și se opri în mijlocul frazei. Capul ei căzuse pe canapea și ținea ochii închiși, mîinile unite în poală.

– O, iubito, exclamă el tandru. Ea cedase oboselii extenuante. Voi să o scoale. Își lăsă toate grijile deoparte imediat; alții vor avea grija să descopere victima, ca el să poată avea grijă de Marlie.

– Ocupă-te tu de tot, îi spuse el lui Trammell, ridi-

cînd-o în brațe. Eu o voi duce acasă.

– Puteți rămîne amîndoi aici, zise Trammell, dar Dane scutură din cap.

– Va fi confuză cînd se va trezi și îi va lua ceva timp să se dumirească. Va fi mai ușor pentru ea dacă va fi în casa ei.

– Cît durează pînă cînd va putea discuta cu artistul? Bonness vrea să știe.

– La prînz, cel mai devreme.

– Nu vrea să aștepte atît de mult.

– Va trebui. Cu Trammell și Grace urmîndu-l, o duse pe Marlie în brațe la mașină. Trammell îi deschise ușa iar el o așeză pe scaun, înclinînd-o, și îi prinse centura de siguranță.

– Ai nevoie de mine? întrebă Grace. Se uită îngrijorată la fața palidă a lui Marlie. Aș sta bucuroasă cu ea.

– Mă descurc eu. Va dormi cel puțin douăsprezece ore.

– Bine, în regulă. Sună-mă dacă ai nevoie.

– Bine, zise el sărutînd-o pe obraz. Mulțumesc pentru ofertă, oricum.

Marlie nu se mișcă în timpul drumului prin noaptea cețoasă și umedă. Văzînd-o și altă dată, el nu mai era atît de îngrijorat, dar pe de altă parte știa cît de obosită era, și cît îi va lua ca să-și revină. Trebuia să fie pentru ultima dată. Nu o mai putea lăsa să treacă prin așa ceva. După ce vor da portretul poliției și mediei, își va pune planul în acțiune.

De abia o adusese pe Marlie acasă și o așezase pe canapea, că telefonul sună.

– Hollister.

Era Bonness.

– Nu putem aștepta pînă mîine ca să începem portretul. Informația asta trebuie să fie în ziarele de mîine.

– Va trebui să aștepte, zise Dane dur. Nu o poate face acum.

– Trebuie s-o facă.

– Nu poate, se răsti el. Nu are de ales. Este incon-

știentă și extenuată, și va dura ore întregi pînă cînd să-și revină.

- Poate vreun doctor îi va da adrenalină, sau ceva ca să o scoată din starea asta...

Dane scrișni din dinți ca să-și controleze accesul de furie.

- Îi succesc gîtul oricui se va atinge de un fir de păr din capul ei, zise el crispat.

Bonness se opri, descurajat mai mult de ton decît de cuvintele lui. Cuvintele fură destul de rele, dar tonul era mortal. În cele din urmă, încercă din nou.

- Fir-ar să fie, Hollister, trebuie să ții cont de priorități...

- Țin cont de ele, îl întrerupse Dane din nou. Nimeni nu o va atinge. O să închid telefonul aici ca să nu fiu deranjat. Daci ai nevoie de mine, sună-mă pe pager, dar nu mă face să mă răzgîndesc. Discută cu Trammell dacă ai îndoieli în privința stării ei.

- Deja am discutat, zise Bonness în silă.

- Atunci de ce ai sunat?

- Am crezut că putem face ceva...

- Deja am insistat prea mult, ca să obțin aceste informații. Asta a afectat-o mai mult ca data trecută, și mai puternic. Las-o în pace, să doarmă. Promit că voi suna cît ce se va trezi.

- Bine, în regulă. Bonness încă era furios. Dar șeful o să se enerveze. Evident, ca să avem un portret, trebuie să fi avut un martor.

- Poți să nu menționezi portretul pînă cînd nu-l vom avea. Pînă atunci spune-i că cineva de pe stradă ne-a informat despre încă o crimă.

- E o idee bună. În regulă. Dar cînd va afla...

- Dă vina pe mine, zise Dane nerăbdător. Iau totul asupra mea. Dar fă-i clar că oricine va voi să ajungă la ea, va trebui să treacă de mine.

- Așa voi face.

Punînd receptorul în furcă, Dane îi întrerupse soneria, apoi își întoarse atenția către Marlie. Ea zăcea

nemișcată în locul în care o așezase, de abia respirînd. Pierduse în greutate în aceste săptămîni, realiză el, și nu mai trebuia să se mai dea jos. Cînd totul se va termina, o va lua în vacanța pe care i-o promisese, într-un loc calm și liniștit, doar ca să doarmă, să mănînce și să facă dragoste.

Îi scoase hainele cu tandrețe și o așeză dezbrăcată în pat. De cînd se mutase la ea, nu mai dormea în pijama. Verifică ora: douăsprezece și un sfert. Timpul să se bage în pat. Se îndoia că va adormi un timp, dar cel puțin o putea ține în brațe. Își aruncă hainele pe un scaun și se vîrî lîngă ea. Mirosul suav, plăcut al pielii ei îl ameți. Își îngropă fața în părul ei bogat, întunecat.

– Dormi, iubito, șopti el. Voi avea grijă de tine.

El încercă să o trezească la ora unsprezece de dimineață, dar ea nu-i răspunse deloc. Pagerul îl înnebunise în acea dimineață: Bonness sunase din jumătate în jumătate de oră. Trammell sunase de două ori. Grace sunase de trei ori, întrebînd dacă îl putea ajuta cu ceva, dacă avea nevoie să-l înlocuiască.

Trammell fusese ca trăsnet de ideea de a înștiința canalele de televiziune și ziarele de comiterea unei alte crime, că pînă acum nu se găsisese cadavrul și că toți oamenii sînt rugați să-și sune rudele și prietenii ca să afle ceva. Era o tactică care probabil îi va duce pe toți la isterie, și șeful Champlin sărise ca ars cînd auzise la radio. Maiorul era în pragul apoplexiei. Nu-și dădeau seama că se jucau cu legea? Văzu miile de oameni stresați. Bonness își va acoperi fundul dînd vina pe Trammell, chiar dacă acesta obținuse aprobarea lui. Cînd șeful îl sunase țipînd furios, Trammell îi relată ferm că tactica avusese precedent în timpul dezastrelor naturale și ai urgențelor, de genul incendiilor, cînd oamenii

dăduseră fuga să își caute prietenii sau rudele. Asta îl calmă pe șef cumva, dar rămase la fel de iritat. Peste tot în oraș, soneriile și telefoanele sunau.

Carroll Janes, lenevind dimineața în pat, fu uimit când deschise televizorul la prînz și auzi știrile. Dacă polițiștii nu găsiseră victima, cum de știau că aceasta exista? Nu fu alarmat totuși; el era aproape sigur că nimeni nu-l văzuse, și chiar dacă îl văzuse de la distanță, nu-l recunoscuse.

Pe la douăsprezece și jumătate, Dane o trezi pe Marlie ca să se ducă la baie și să bea niște apă, dar ea se duse la loc în pat.

La douăsprezece și cincizeci și cinci de minute, pagerul lui începu să urla. Era Trammell. Dane formă numărul lui.

– Am găsit-o, zise Trammell rece și fără expresivitate. O cheamă Marilyn Elrod. Soțul ei divorțat a auzit știrile și a sunat de acasă de la prietena lui ca să verifice. Când nu a răspuns nimeni, s-a dus acolo. Mașina ei era afară, și întotdeauna o lăsa în garaj, așa că asta l-a neliniștit imediat. Încă mai avea cheile de la casă și a intrat, găsind-o sus, în dormitor.

– Marilyn, zise Dane. Nu Maryland, Marilyn.

– Mda. Uite, vrei să vină Grace să stea cu Marlie ca să te poți duce la locul crimei?

Lui nu-i plăcu ideea de a pleca, dar asta era slujba lui și era de serviciu.

– Trimite-o, zise el ursuz.

– E pe drum, spuse Trammell. I-am dat directive. Va ajunge în cinci minute sau mai puțin.

– Te crezi isteț, nu?

– Te cunosc, amice?

Grace dovedi că conduce mai rapid decît Trammell prin faptul că bătu la ușă chiar atunci.

Fața ei de obicei senină era înnegurată când Dane o lăsă să intre.

– Ce face? Întrebă ea pe loc.

– Doarme încă. Am reușit să o trezesc acum o

jumătate de oră, dar era prea amețită ca să gîndească. A adormit cît ce am dus-o la loc în pat. În timp ce vorbea, Dane își punea port-arma și își îmbrăca sacoul.

– Sînt în schimbul doi la noapte, zise Grace, conducîndu-l la ușă. Mi-am adus uniforma ca să pot sta pînă în ultima clipă, dar nu pot rămîne peste ora două și jumătate. Știu că nu este prea mult, se scuză ea.

Dane înjură printre dinți, dar văzu că nu avea de ales.

– E-n regulă. Va fi mai alertă data viitoare. Las-o să doarmă pînă la două, apoi fă-o să-ți răspundă. Spune-i unde sînt și că mă voi întoarce cît pot de repede.

Grace încuviință din cap. Ea îi spuse cînd el începu să coboare treptele:

– Dane? Îm... mă întrebam. Adică... Marlie... Poate... O, drace, nu reușesc. *

Dane se întoarse cu fața. Era neobișnuit pentru Grace să se piardă cû firea. Văzu cît de jenată arăta și ghici.

– Dacă îți poate citi gîndul?

Grace își mușcă buza de jos.

– Alex spunea mereu că ești bun la asta, murmură ea. Dar... da. Îmi poate citi gîndul?

– Ea zice că nu. Să vedem dacă Grace va fi mai calmă decît el. Și nici eu nu ți-am citit gîndul. A fost o intuiție norocoasă, fiindcă această idee mă face și pe mine să mă simt prost.

Grace încuviință din cap că înțelesese complet. Dane se duse către mașina sa, iar ea intră înapoi, închizînd ușă.

Îi urmă instrucțiunile și începu să o scuture pe Marlie ca să-i vorbească. Spre ușurarea lui Grace, Marlie deschise ochii într-o clipă.

– Grace? Întrebă ea adormită.

Grace oftă a ușurare.

– Da, eu sînt. Am făcut niște cafea proaspătă. Vrei?

Marlie înghiți în sec, încercînd să-și limpezească mintea ca să poată gîndi.

– Da, spuse ea în cele din urmă.
 – Îți aduc eu. Du-te în apoi la culcare.
 – Nu vreau. Era dificil. Marlie se lupta, se chinuia să înțeleagă. Grace era acolo... Unde era Dane? I se întâmplase ceva? Brusc panica risipi ceața și mai mult și reuși să stea în șezut. Era goală sub cearceafuri; trase niște cuverturi peste ea, uitându-se în jur, încercînd să afle ce se petrece.

Grace se reîntoarce cu o ceașcă plină pe jumătate, ca Marlie să nu o verse.

– Unde e Dane? Întrebă ea, cu ochii întunecați de stres. I s-a întâmplat ceva?

– Nu, bineînțeles că nu! Văzîndu-i nervozitatea, Grace se așeză jos pe pat și o bătu ușor peste braț. Dane este bine. A plecat acum o oră.

– A plecat? Confuză, Marlie deschise ochii. În spațele pleoapelor plutea o imagine de coșmar, înconjurată de sute de lumînări reflectate într-o oglindă întunecată, ea își ținu respirația în timp ce își aminti.

– În ce zi sîntem?

– Sîmbătă, zise Grace.

– Atunci s-a întâmplat chiar noaptea trecută. Inhală adînc și deschise ochii.

– Victima a fost găsită. Dane este acum la scena crimei.

Grace știu, din cîte discutase cu Trammell, că scena era așa cum o descrisese Marlie. Dacă ea nu ar fi fost acolo cu o seară în urmă și ar fi auzit-o pe Marlie vorbind, nu ar fi crezut că este posibil. Fiind un martor, oricum, începuse să creadă.

– Nu voia să te lase singură, așa că am venit eu.

– Mulțumesc, răspunse Marlie. Sînt atît de confuză cînd mă trezesc prima dată încît e mai ușor dacă îmi explică cineva.

– Nu pot sta mult. Sînt în schimbul al doilea, îi explică Grace. O să te descurci singură?

– Probabil că voi adormi iar. Marlie sorbi din cafea. Trammell nu se supără că lucrezi noaptea?

- Ba sigur că da. Dacă eu eram în primul schimb și el lucra nopțile și eu mă supăram, zise Grace clipind din ochi. Oricum, fiind un bărbat inteligent, nu a făcut greșeala de a-mi cere să-mi părăsesc slujba sau să-mi aranjez programul după al lui.

- E mai bine așa. Noi am menționat cuvîntul „cășatorie“ de mai multe ori aseară și nu a mai fost speriat.

Grace se gîndi asupra chestiunii.

- Are mai curînd privire de cal panicat, nu? zise ea obiectiv. Îi amintesc mereu că a fost ideea lui și că se poate răzgîndi oricînd. Apoi se gîndește că eu ar trebui să fiu speriată de idee și încearcă să mă convingă că este cel mai bun lucru.

- Dane va trebui să-l sprijine la altar.

- Mă aștept să fie mai ferm pînă atunci. Așa sper, oricum. Lucrurile au decurs rapid între noi. Au scăpat de sub control de prima dată cînd am ieșit împreună. Lui Alex îi place să se controleze, așa că îl umple de nervi.

Cu tact, Grace nu întrebă despre relația lui Marlie cu Dane, iar Marlie îi fu recunoscătoare. Nu era nimic stabil între ei, nici o aluzie de permanență în ciuda faptului că locuiau împreună, și ea era prea obosită ca să-i explice. Îi plăcea foarte tare de Grace, dar niciodată nu cunoscuse plăcerea de a avea o confidentă, nici nu petrecuse ore îndelungate chicotind cu alte fete de vîrsta ei în timp ce disecau fiecare detaliu al vieții lor. Pînă la Dane, își petrecuse timpul mai izolată.

- Vrei să faci duș cît sînt aici? întrebă Grace. Asta îți va clarifica mintea. Trammell spune că vor vrea ca tu să lucrezi cu un portretist al poliției cît de repede posibil, ca să realizați un portret robot al criminalului.

Marlie își înlătură imaginea lui din minte. Nu putea să se lase copleșită acum.

- Mi-ar plăcea să fac un duș. O să mă grăbesc ca să nu întîrzii.

Grace o lăasă singură, iar Marlie se dădu jos din pat. Se simțea rigidă și amețită, cu mușchii slăbiți. Făcuse

un efort cu Grace, dar lucrurile nu intraseră pe făgașul lor normal pentru ea. Va trebui să facă un efort și mai mare să se concentreze, mai târziu, ca schița să fie clară.

Făcu un duș scurt și pe cât de rece posibil. După ce se îmbracă și mai bău cafea, se simți mai stăpînă pe sine. Lui Grace nu-i venea să plece, dar Marlie îi făcu vînt, apoi se forță să umble prin cameră în loc să doarmă.

Cît de mult va lipsi Dane? O va lua imediat la sediu ca să facă schița? Ea merse de colo-colo prin cameră pînă cînd ameți, apoi se întinse pe canapea. I se făcu somn imediat, dar chiar înainte să cadă cortina, avu un singur gînd:

Cît timp va trece pînă cînd nu va mai vedea acea față ori de cîte ori închidea ochii?

Capitolul 21

Portretistul era o femeie roșcată, bondoacă și durdulie pe nume Esther. Esther avea niște degete subțiri și agile, părțate de ȕerneală, ochi înguști și o voce ca a lui Tinkerbelle. Putea avea între treizeci și cincizeci de ani; purta ȕărul strȕns în coadă, dar pielea îi era netedă și proaspătă. Ca majoritatea artiștilor, se îmbracă cu ce-i venea la mȕnă. În acest caz, o pereche de pantaloni, una dintre cȕmășile soțului ei și pantofi, dar fără șoșete.

Ȑinȕnd o ceașcă de cafea în mȕnă ca să o ajute, Marlie se așeză lȕngă Esther și lucră asupra detaliilor înfățișării criminalului. Fu o muncă laborioasă, implicȕnd variații nesfȕrșite ale sprȕncenelor și nasului, a mărimii ochilor, a grosimii buzelor, a bărbiei. Putea să închidă ochii și s-o picteze fața, dar nu era ușor să-l aștearnă pe hȕrtie.

Dane nu le întrerupse, dar stătȕ pe aproape, umplȕnd frecvent ceașca lui Marlie. Era aproape ora șase cȕnd el ajunsese acasă și o ridicase de pe canapeaua pe care adormise. Deși fusese insistent cu ea, se afla într-o dispoziție proastă în timp ce o conducea la sediul poliției.

– Vȕrful nasului ar trebui să fie mai ridicat, zise Marlie gȕnditoare, examinȕnd ultima schiță. Mai lucrase de multe ori în trecut cu artiști ai poliției, știa ce doreau de la ea. Și ochii erau un pic mai apropiați.

Cu cȕteva retușuri iuți ale creionului ei, Esther făcu schimbările.

– E mai bine așa?

– Mai bine, dar nu complet. Ochii. Sȕnt mici, duri și

apropiați. Un fel de ochi înfundați în orbite, cu o uitătură fixă.

– Îmi pare un ticălos hidos, replică Esther, făcînd ultimele retușuri.

Marlie se încruntă. Era foarte obosită, dar se forța să se concentreze.

– Nu, de fapt nu era, nu fizic. Presupun că ar fi trecut drept atrăgător, chiar și chel.

– Bundy a fost un escroc frumos, dar nu era bărbatul visat. Asta arată că nu te poți lua după înfățișare.

Marlie se aplecă înainte; de data asta corecturile lui Esther se apropiară de figura din mintea ei.

– E bine așa. Fă fruntea un pic mai lată și mai teșește craniul. Nu avea capul chiar așa de rotund.

– Cam ca Kojak, nu? Apăsările puternice de creion schimbă forma capului.

– Oprește-te. E bine așa. Vederea feței pe coala de hîrtie o sperie un pic. Asta este.

Dane veni lîngă ele, rămase în spatele lui Marlie și se uită insistent la schița finisată. Acum avea o față. Acum îl vor urmări.

– Mulțumesc, Esther, zise el.

– Cu plăcere.

Marlie se ridică și se întinse, vag surprinsă de cît de înțepenită se simțea. Trammell, care așteptase răbdător afară, veni înăuntru lîngă Dane și examinează schița.

– Bag asta în circulație, zise el. Ia-o pe Marlie acasă și du-o în pat înainte să leșine.

– Mă simt bine, afirmă ea, dar pielea din jurul ochilor era vînată de oboseală, și era trasă la față.

Dane nu comentă.

– Te sun eu mai tîrziu, spuse el, înconjurînd-o pe Marlie cu brațul și îndreptîndu-se spre ușă. Odată aflați în mașină, ea încercă să rămînă trează, dar ochii i se închiseră înainte să ajungă la cel de-al doilea stop.

Ca și noaptea trecută, Dane o duse înăuntru, o puse în pat și o dezbrăcă eficient.

– Noapte bună, iubito, zise el, aplecîndu-se să o

sărute.

Ea îi încolăci gîtul cu brațele și îi ținu strîns.

– Strînge-mă tare în seara asta.

– Așa voi face. Hai la culcare acum. O să te simți mai bine mîine.

Cînd se trezi în dimineața următoare, se afla în brațele lui. Deschizînd ochii, Dane o răsturnă pe spate, se sui peste ea, îi desfăcu coapsele și o penetră. Lovind-o ușor, ajunseră amîndoi la orgasm.

Făcînd dragoste cu el, simți că revenise la viață, că urciunea dispăruse. Stătură întinși timp îndelungat, fiecare găsind alinare în brațele celuilalt. În cele din urmă, ea zise:

– Povestește-mi despre ea.

Dane o sărută pe tîmplă și o strînse mai aproape, de parcă îmbrățișarea lui o putea ține departe de oroarea aceea.

– O chema Marilyn Elrod, spuse el. Separată recent de soțul ei, dar el a fost destul de îngrijorat ca să o sune și cînd nu i-a răspuns, s-a dus acasă. Acum pare distrus, cînd este prea tîrziu.

– Marilyn, replică ea făcînd conexiunea. Nu Maryland, deci. Marilyn.

– Furtuna a întrerupt electricitatea în cartier. Ea a aprins lumînări pe noptieră. Restul a fost așa cum ai spus tu.

– S-a luptat cu el?

– Așa se pare. Are degetele lovite. Păcat că nu a reușit să-i zgîrie fața; așa l-am fi identificat rapid. Deși probabil i-ar fi tăiat degetele, ca lui Nadine Vinick, dar nu i-a mai spus lui Marlie acest lucru. Dacă nu-l văzuse în viziune, nu trebuia să o mai încarce și cu asta.

– Fața lui o fi însemnată? Poate că i-a spart buza:

Mai era și alt sînge în afară de el ei?

– Nu, n-am fi fost în stare să identificăm, spuse el grijuliu. Încercă să nu se gîndească la măcelărirea sălbatică, la imensa cantitate de sînge care umplea camera. Ar fi fost bine să găsească cîteva picături de sînge străin; un noroc, dar acesta nu fusese de partea lor pînă acum. Dacă nu ar fi fost Marlie, nici acum nu ar fi avut nici un indiciu.

– Dar trebuie să existe vreo vînație sau o buză spartă.

– S-a întîmplat vineri noaptea. O buză ruptă se vindecă repede și nici nu se observă. O vînație poate fi vindecată cu gheață și acoperită cu fard. Tipul ăsta e isteț. Știe o grămadă de trucuri.

– Dar îl vei prinde, oricum.

– Da, zise Dane mohorît.

Carroll Janes se holba la ziarele de duminică dimineața cu o furie incredibilă. Schița poliției era foarte clară, deși, desigur, îl arăta chel în loc de cu peruca cu bucle blonde. Mototoli ziarul și îl aruncă deoparte. Pentru prima dată se simți alarmat și asta îl făcu și mai furios. Poliția nu trebuia să se apropie de el! O, nu-l vor prinde ei, și nici nu vor ști mai multe. Cine îl văzuse? Ar fi jurat că trecuse neobservat. Oare tîrfa aia să fi avut vreo video cameră pe undeva? Nu credea, fiindcă dacă ar fi avut, ar fi observat cînd inspectase casa, doar dacă nenorocita nu verificase caseta. Poliția a verificat-o în locul ei. Nu, nu existase nici o cameră. Ar fi descoperit-o el.

Cum de se întîmplase așa ceva? Unde greșise? Se consolă și de data asta cu ideea că nu lăsase amprente. Nici păr, nici piele, nici amprentele degetelor, nici urme de pantofi. Cușitul aparținuse victimei, și îl

lăsase acolo. Nu luase trofee, care să facă legătură cu crima. Era în siguranță.

Dar cineva îl văzuse. Îi scăpase ceva și cineva îl văzuse. Va trebui să corecteze această greșeală. Va trebui să găsească această persoană și s-o elimine.

– Vii cu mine la casa familiei Elrod? întrebă Dane.

Marlie se uită lung la el, așa de uimită încât nu-și dădu seama ce o întrebuse. Să intre în acea casă... Mintea ei refuza ideea. Era destul de rău să vadă cu mintea; dar ca să intre în casa aia scăldată în sânge era mai mult decât putea suporta.

Dane se încordă când văzu că își pierde culoarea din obraji. O cuprinse pe după umeri ca să nu se poată întoarce cu spatele la el.

– Știi ce-ți cer, zise el dur. Știu cât de mult te costă. Nu te-aș ruga dacă nu aș avea nevoie de ajutorul tău. Ne tot învârtim în întuneric și tu ești singura lumină pe care o avem. Este greu, dar dacă vei vedea scena poate ne vei da mai multe detalii despre el.

Ultima scenă pe care o văzuse fusese aceea când murise Dusty și atunci asistase neajutorată privind cum Gleen îl măcelărea pe băiețel. Trăise cu imaginea aceea în memorie de atunci încolo; nu era corect din partea lui. Dane să-i ceară așa ceva. El știa prin ce trecuse, dar nu o experimentase el, așa că nu cunoștea chinul prin care trecuse ea.

Se uită lung în acei ochi duri, hotărâți, simțind cum îi supuneau voința. Pe el îl putea suporta. Dar era mult mai greu să suporte amintirea lui Nadine Vinick, a lui Jackie Sheets, a lui Marilyn Elrod. Le putea vedea pe toate, le putea vedea umbrele cerînd răzbunare.

De ce nu fusese în stare să intre în mințile lor mai degrabă decât în a lui? El trebuia să le selecteze în

vreun fel; poate că toate îi cunoșteau numele. În schimb energia lui mentală îi pătrunsese în minte, forțînd-o să-i simtă răul. Dar o dată se aflase și în mintea victimei, simțise moartea lui Dusty și aproape că o omorîse acest sentiment. Ce făcuse ea de trebuia să îndure atîta durere mentală și teroare din nou?

– Marlie? Dane o scutură încet, forțînd-o să se uite la el.

Ea se îndreptă de umeri, făcîndu-și curaj. Nu putea să întoarcă spatele acestui lucru mai mult decît la început.

– În regulă, zise ea calm. Vin cu tine.

Odată ce fu de acord, el nu mai pierdu timpul. Era chiar după prînz; biserica trăgea clopotele și copiii se hîrjoneau, alergînd pe strada pe care locuise familia Elrod. Ea rămase tăcută, cu ochii ațîntiți asupra mîinilor sale încercînd să se pregătească. Nu știa la ce să se aștepte; poate la nimic, poate că va retrăi viziunea, poate că va simți ceva nou.

Și poate că se va uita în oglindă și va veni față în față cu criminalul.

Îl cunoștea, știa că ucidea fără remușcări. Lui îi plăcea, își teroriza și își îndurera victimele. Avea formă umană, dar era un monstru depravat și va omorî pînă cînd îl va opri cineva.

Dane parcă în stradă. Casa era înconjurată cu folie galbenă de la criminalistică. Deși trecuseră douăzeci și patru de ore de la găsirea cadavrului, vecinii stăteau adunați grupuri-grupuri șușotind și gesticulînd, amintindu-și cîteva detalii date de televiziune și de coloanele ziarelor și ducînd zvonuri înflorite prin vecinătate.

– Credem că el a intrat prin garaj în seara cînd ea s-a întors mai devreme, spuse Dane țînînd-o ferm de

cot pe Marlie, cînd se îndreptară către ușa din față. Ridică banda galbenă ca să-și facă drum înăuntru.

– Ușa electrică de la garaj nu a mai funcționat din cauza întreruperii curentului electric. Ea și-a lăsat mașina în drum și a intrat pe ușa din față. Sistemul de alarmă nu a funcționat din cauza întreruperii de curent, dar oricum nu ar fi ajutat; nu era conectat cu casa. Oamenii pot lua cele mai idioate măsuri pentru cele mai idioate motive. Domnul Elrod a spus că ușa din față nu a fost conectată ca să nu se mai chinuiască cu codul ori de cîte ori intrau în casă. Ar fi putut la fel de bine să pună o plăcuță cu inscripția „Criminalii intră pe aici”.

El vorbi calm în timp ce descurie ușa de la intrare și o împinse înăuntru. Sistemul de alarmă fusese întrerupt, fiindcă o mulțime de oameni se perindaseră pe acolo zilele trecute.

Marlie respiră adînc. Casa arăta decepționant de normal, cu excepția pudrei negre care acoperea fiecare suprafață. Pe vremuri fusese o casă frumoasă cu etaj. Se întrebă dacă va mai locui cineva vreodată aici, dacă domnul Elrod va mai fi în stare să doarmă aici, sau dacă o vor putea vinde. Poate că va fi luată de vreun emigrant snob din nord. După părerea ei, ar fi trebuit demolată.

Se uită de jur împrejur la camerele spațioase și aeri-site. Simți răcoarea aerului; trebuie să fi fost un loc minunat. Podelele de la parter erau din lemn lustruit sau gresie. Rătăci de una singură prin camere încercînd să se relaxeze și să-și elibereze mintea, dar nu reuși să-și alunge groaza de a se duce sus.

Poate dacă vor veni în altă zi; nu-și revenise complet din viziune. Poate că din cauza asta nu putea deschide ușa mentală care îi va permite să intre. Îi aruncă o privire scurtă lui Dane, apoi abandonează sugestia care-i stătea pe limbă. El nu o urmăse pas cu pas, ci rămase în pragul ușii fiecărei camere pe care ea o vizita. Fața îi era mohorîtă, expresia mai rigidă ca niciodată. Era ceva curios de îndepărtat în el, de parcă s-ar fi izolat de orice

din partea ei.

– Ceva? Întrebă el, căutându-i privirea.

Ea scutură din cap.

El nu o forța. Nu o ruga să încerce mai mult. Nu voia să o grăbească, sau să-i spună să urce la scenă. Stătea doar, așteptând, implacabil.

Dar când ea puse mîna pe balustradă și urcă prima treaptă, o prinse de braț. Își cufundă privirea într-a ei și ea nu putu să-i citească expresia din ochi.

– Ți-e bine?

– Da, ea respiră adînc. Nu-mi place asta, dar o voi face.

– Amintește-ți, murmură el, că nici mie nu-mi place.

Ea îl privi întrebător.

– Nici n-am gîndit că ți-ar plăcea.

Apoi merse sus. El stătea chiar lîngă ea, simțindu-i prezența tăcută, solidă ca un zid.

Unde o așteptase ucigașul pe Marilyn? Viziunea ei nu-i arătase asta; începuse când el o urmărea prin casa întunecată. Poate că și-a părăsit ascunzătoare când s-a întrerupt electricitatea și a stat într-un loc de unde putea vedea cu cine vine. Ea se opri în hol și închise ochii, concentrîndu-se, încercînd să citească cu energia rămasă. Deschise cu grijă ușa mentală și un țiuit o asaltă. Închise ușa și deschise ochii. Avusese senzația de mulți oameni, de multă activitate; prea multe persoane se perindaseră pe aici de la înfăptuirea crimei, voalînd imaginea.

Ușa de la capătul coridorului era deschisă. Acolo era dormitorul lui Marilyn. Marlie se îndreptă ferm către el, și încă o dată Dane o prinse de braț.

– M-am răzgîndit, zise el brusc. Nu trebuie să intri acolo.

– Nici Marilyn Elrod nu a trebuit să moară, replică ea. Nici Nadine Vinick sau Jackie Sheets, sau vreuna din alte femei pe care le-a ucis înainte să se mute aici. Îi zîmbi sec și își smuci mîna. În afară de asta, am mai fost aici, țiți amintești? Am fost aici cînd s-a întîmplat.

Din patru pași rapizi ajunse în cameră. Se opri. Nu putu merge mai departe fără să se mînjească de sînge. Nu avea cum să-l evite; sîngele era împrăștiat pe covor, pe pereți, pe pat, unde viața lui Marilyn Elrod se sfîrșise în final. Dar ea se luptase cu el prin toată camera și își lăsase sîngele drept mărturie. Cam zece luminări în stativele lor ușoare se mai aflau pe noptieră; în acea oglindă îl văzuse Marlie pe ucigaș, se uitase la el prin propriii lui ochi.

Trebuia să deschidă din nou ușa mentală, uitîndu-se după altă informație. Marilyn merita această ultimă încercare.

– Nu-mi vorbi timp de o clipă, bine? îi spuse ea lui Dane pe un ton moale și plăcut. Vreau să mă gîndesc.

Poate că energia ei era în straturi, de cele mai multe ori în vîrf. Închise ochii și își imagină straturile, dîndu-le diferite culori ca să le poată identifica mai ușor. Trebuia să îl blocheze pe cel din vîrf, cel populat cu detectivi, ofițeri în uniforme, fotografi, mulțimea care fusese aici după moartea lui Marilyn. Ei încercaseră să ajute, dar nu reușiseră. Și domnul Elrod fusese acolo, adăugînd un alt nivel de energie.

Dădu albastru polițiștilor și celorlalți, și roșu domnului Elrod. Culoarea ucigașului era negru, densitatea lui fiind mare și groasă, nelăsînd să pătrundă nici urmă de lumină.

Marilyn... Marilyn va fi de un alb pur, transparent.

Ea își formă imaginea în minte, văzînd straturile, concentrîndu-se asupra lor astfel încît să le uite pe toate celelalte. Există doar în interiorul ei, lăsînd deoparte exteriorul, ca să nu dizolve ceea ce crease. Foarte delicat, dezveli învelișul albastru și îl dădu deoparte. Apoi urmă cel roșu, foarte subțire, fiindcă domnul Elrod nu contribuise mult. Și pe acesta îl dădu deoparte.

Rămaseră doar cel negru și cel alb, dar erau așa de îngemănate încît nu știa cum să le separe. Ucigașul și victima prinși împreună într-o luptă pe viață și pe moarte. Marilyn pierduse acea luptă.

Văzu foarte clar că dacă va încerca să separe straturile le va strica, va deteriora informațiile pe care le conțineau. Le va lăsa așa cum erau. Acum era vremea să deschidă ușa. Pășii mental în straturi, ca și cum ar fi pășit într-o ceață, învăluindu-se în energie. Se lăsă înconjurată de ele prin toți porii. Și apoi deschise ușa.

Duhoarea răului era sufocantă, dar așa cum o știuse și ea. Se forță să nu se retragă de acolo, să examineze, în timp ce se lupta să nu se lase copleșită de el. Nu putea să se lase absorbită de rău sau efectele vor fi așa de puternice încât nu va mai fi în stare să continue.

Stratul răului o învăluia, dar bucățele din cel alb o atingeau, distrăgându-i atenția. Îndepărtă contactul vrînd să citească valul de energie neagră.

Nu era nimic nou, nici un indiciu mental despre cum o selectase pe Marilyn ca victimă. O atingere de alb o distrase din nou. Era ceva care insista să-i atragă atenția.

Marlie se dădu înapoi. Nu putea experimenta moartea lui Marilyn. Pur și simplu nu putea.

Dar stratul alb o presa din ce în ce mai tare. Răul ucigașului fu dat deoparte. Marlie văzu clar în minte acest lucru și fu uimită, fiindcă nu ea o făcuse. Se uită din nou la alb și acea pauză în concentrare fu suficientă ca să lase energia albă să pătrundă.

Simți panica în timp ce se lăsa cuprinsă de teroare. Și apoi o învăluia un sentiment de calm, de pace.

Ea stătea învăluită într-o transparență albă. Asta nu era energia ultimelor momente ale lui Marilyn, a luptei ei disperate pentru viață. Aceasta era energia de după, și nu existase în trecut. Era aici. Acum.

Nu existaseră fraze, nici cuvinte. Marilyn nu mai suferea, părea liniștită. Dar simțea refuz; ea refuza să plece. Nu se făcuse dreptate, balanța era înclinată și Marilyn nu putea pleca pînă cînd criminalul nu va fi prins.

„Nu-ți face griji”, șopti Marlie în minte. „El a făcut o greșeală. Dane îl va prinde acum.”

Deși consolarea fu binevenită, nu se schimba nimic.

Marylin va sta pînă la rezolvare.

Un zgomot pătrunse în conștiința lui Marlie. Era iritantă, insistentă. Instinctiv, recunoscu sursa și răspunse automat.

„Trebuie să plec acum. El mă strigă.”

Nici ea nu voia să părăsească acea pace. Ezită, și mai simți o ultimă atingere de energie albă.

– Marlie! La naiba, răspunde-mi!

Ea deschise ochii și văzu fața furioasă și îngrijorată a lui Dane. El o scutură și capul ei se mișcă înainte și înapoi. Închise ochii amețită.

– Oprește-te, șopti ea.

El se opri și o prînse în brațe. Îi simți inima bătînd cu putere, frenetică.

– Ce făceai? urlă el. Ce s-a întîmplat? Stăteai acolo de o jumătate de oră ca o stană de piatră. Nu-mi răspundeai, nu deschideai ochii!

Ea îl înconjură cu brațul.

– Iartă-mă, răspunse ea. Nu te-am auzit. Mă concentram.

– Eu n-aș numi-o pură concentrare, fetițo. Ai intrat în transă. Să nu o mai faci niciodată, m-ai auzit?

Ea îl înspăimîntase, își dăduse seama și, ca toți bărbații puternici, fusese dur. În furia lui o numise „fetițo”, lucru pe care nu-l mai făcuse de cînd îi spusese că-i displace acest lucru.

El își aplecă fruntea peste a ei și rămase rezemat astfel.

– A fost o idee proastă, murmură el. Hai să ieșim naibii de aici.

Dar fiindcă era polițist, întrebă cînd ajunseră la jumătatea scării:

– Ai găsit ceva?

– Nu, zise ea încet. Nimic care să ajute. Nu-i spuse despre prezența lui Marylin, care aștepta calmă, răbdătoare. Asta nu avea nimic de-a face cu investigația. Era ceva intim, între ea și Marylin, ambele victime, în feluri diferite, ale aceluiași rău.

Dane deschise ușa și ieși. Soarele puternic o izbi în ochi, orbind-o momentan, și ea se opri. Nu văzu mulțimea împluzindu-se către ea pînă cînd nu ajunseră.

– Sînt Cheri Vaughan de la WVTM-TV, zise o tînără. Am aflat că poliția din Orlando folosește o parapsihică pe nume Marlie Keen ca să ajute la găsirea Spintecătorului din Orlando. Sînteți Marlie Keen? Apoi vîrî un microfon în fața lui Marlie.

Uimită, se uită la femeia subțire și elegantă și la bondocul care stătea lîngă ea cu o cameră atîrnată pe umăr. Un camion cu insigna stației era parcat lateral și mulțimea de oameni crescuseră brusc, atrași de camera de luat vederi. Brusc, Dane se vîrî în fața ei.

– Sînt detectivul Hollister, se răsti el. Nu aveți aprobarea poliției. Vă rog să plecați – acum!

Dar tenacea domnișoară Vaughan îl depăși și îi mai vîrî încă o dată microfonul în față lui Marlie.

– Sînteți paranormală?

O confuzie mentală o năpădi pe Marlie. Nu-l putea citi pe Dane. Dar Cheri Vaughn, ambițioasă și ușor nervoasă, nu se potrivea abilităților lui Marlie; adevărul venea în valuri către ea.

Fu lovită de șoc drept în stomac și simți amăreală în gît. Era posibil să fi scăpat cineva vestea implicării ei – dar nimeni nu putuse. O singură persoană știa unde se afla ea în acel moment.

Se simți rece, rece ca gheața, și singură. Încet și foarte calm se uită la Dane. Încă mai era mohorît, cu ochii îngustați și fioroși ca aceia ai unuia vultur în timp ce o privea. Ea de abia reuși să respire. Acuzarea și trădarea îi stăteau pe buze în timp ce lua microfonul.

– M-ai vîndut, îi zise ea bărbatului pe care îl iubea, bărbatul care o folosise.

Capitolul 22

Marlie se răsuci către reporteră.

– Da, sînt Marlie Keen, zise ea cu răceală.

– Domnișoară Keen, lucrați cu poliția din Orlando ca să-i ajutați să-l localizeze pe criminal?

– Da. Singurul cuvînt fu hotărît. De abia își putea reține furia, senzația că fusese trădată.

Dane își întinse mîna, părăcă pentru a bloca camera, dar Marlie i-o dădu la o parte.

Cheri Vaughn continuă:

– În ce fel i-ați ajutat, domnișoară Keen?

– Le-am dat descrierea criminalului.

– Cum de știați cum arată? Ați avut o viziune paranormală?

Din nou Dane își vîrî mîna în fața ei, furios și încrunțat. Marlie se dădu în lături. Asta voise, nu? Ea o să povestească totul.

– Ceva de genul ăsta. Îl cunosc pe criminal ca nimeni altul. Nu este bărbatul visurilor, doar dacă visul nu este un coșmar, spuse ea împrumutînd cuvintele lui Esther. Este un vierme, un laș care se distrează atacînd o femeie...

– Destul! urlă Dane, împingînd camera în jos și înhățînd-o pe Marlie de braț cu cealaltă mîna, înfundîndu-și degetele în carnea ei moale. Părăsiți scena acum, oameni buni!

Cheri Vaughn clipi din ochi către el, părănd și furioasă și încîntată. Marlie nu trebui să ghicească cum se simțea reportera; știa. Ea venise aici cu un scop, cu promisiunea unor vești de senzație, dar pășise într-o mină de aur.

Încă ținând-o de mână, Dane o tîrî pe Marlie către mașină, o așează lîngă locul șoferului și o împinse ca să-și facă loc. Trînti ușa și băgă cheia în contact.

– Ce dracu' ai făcut? o întrebă el printre dinți.

Ea îi simți furia dar nu fu impresionată.

– Ce voiai să fac, zise ea cu amărăciune. Să atrag atenția criminalului. Nu ăsta a fost scopul exercițiului?

Dane se gîndi să negē, dar își dădu seama că nu avea sens. Ea nu l-ar crede dacă ar nega, iar el era atît de furios acum încît nici măcar nu era înclinat să încerce.

– Să-i atragi atenția, da, nu să-i provoci setea de ucidere!

– Dar acum pot fi sigură că va veni după mine. Nu va putea să uite atacul la propria-i persoană. Ea se uită drept în față, fără să-l privească.

Dane își păstră calmul. Știuse că ei nu-i va plăcea să fie expusă drept paranormală, dar nu se așteptase să-și dea seama imediat că el însenase toată situația ca să-l enerveze și să-l incite pe criminal.

– Cum de ai știut? întrebă el o clipă mai tîrziu, pe un ton mohorît ca și expresia lui. Mi-ai citit gîndurile?

– Nu poți trece peste tema asta, nu? îl agasă ea. Relaxează-te; capul tău este prea pătrat ca să citesc o frîntură din el. Dar treaba cu reportera a fost altceva. Și ea s-ar putea să constituie un semn, de ce nu ai chemat-o anonim?

– Mă cunoaște, îmi cunoaște vocea. În afară de asta îi datoram o favoare pentru niște informații pe care mi le-a dat anul trecut. O va ajuta la stație acest lucru.

– Deci, ca să o ajuți cu orice preț, m-ai aruncat lupilor, zise ea pe un ton indiferent. Acum, că primul șoc al minciunii și al trădării trecuse, se întrezăreau mai multe posibilități, nici una dintre ele plăcute. Ea trecuse peste lipsa lui de angajare, peste faptul că nu discutaseră despre realția lor și acum știa de ce. Fiindcă pentru Dane nu exista nici un fel de angajare; el a numărat clipele pînă cînd ucigașul a lovit din nou și și-a

pus planul în acțiune. Jucase perfect cu ea, pregătind-o pentru scenă. Se gândi la ce o costa să meargă acasă și se înfurie și mai rău.

- Nu te-am aruncat lupilor! se răsti el.

- Nu? M-ai servit drept momeală.

- Drace, el nu o să se atingă de tine! Crezi că aș încerca să fac ceva de genul ăsta? Am aranjat cu o polițistă să te ducă la loc sigur. Deja este acasă la tine. Tot ce trebuie să faci este să împachetezi și să te duci la o casă securizată pînă cînd se termină totul.

- Nu, replică ea monoton.

El izbi cu pumnul în volan.

- Nu te lupta cu mine, Marlie. Nu ai de ales.

- Nu merg la nici o casă securizată, se gândi că va fi consemnată săptămîni, poate luni de zile, cu o grămadă de ofițeri în jurul ei și știa că nu va suporta. Nervii ei erau deja sensibilizați; asta ar fi prea mult.

Foarte calm el zise:

- Te pot lua în custodie și închide într-o celulă, dacă preferi. Dar nu cred că ți-ar plăcea.

Ea se uită urît la el, uluită de amenințare.

- Nu cred, Hollister. Nu te pot opri să nu o faci, dar îți promit să-ți fac viața grea dacă îndrăznești.

- Pentru numele lui Dumnezeu, folosește-ți bunul simț! Nu poți sta acasă la tine. Sau crezi că am plănuit să te folosesc drept țap ispășitor?

- De ce nu? De ce să opresc asta? Personal, cred că ai mers prea departe mutîndu-te la mine, dar cred că ai vrut să fii acolo cînd aveam încă o viziune, ca să continui lucrul.

El își ieși din fire:

- Ce tot spui?

- Că dacă mi-ai fi spus, detective, aș fi fost de acord cu planul tău. Urâsc să fiu expusă mediei, fiindcă asta îmi va distruge viața din nou, dar aș fi făcut-o. Nu trebuia să te sacrifici pentru cauză.

Furios, el apăsă pe frînă oprind mașina cu o forță care o făcu să se ducă înainte. Din fericire, nu era ni-

meni în spatele lor, căci altfel ar fi fost loviți.

– Relația noastră nu are nimic de-a face cu asta!

– Serios? Am fost uluită de situație de la bun început. Poți spune că nu ai avut acest plan în minte înainte de a te muta?

El își încordă maxilarul.

– Da. Al naibii să fie dacă va minți.

– Eu nu cred.

– Mutarea nu făcea parte din plan.

– Dar era irezistibilă ideea, nu? îl provocă ea.

El o cuprinse dur de umeri.

– Normal că a fost. Te doream și când am avut ocazia să mă mut, am făcut-o. Sau poate crezi că m-am prefăcut în timpul actelor?

– Asta nu dovedește nimic. Cred că te-ai fi excitat și dacă ar fi aterizat o muscă pe tine. Ea încercă să se smulgă, dar el își întări strînsoarea.

Dane se calmă; prima dată nu mersese.

– Relația noastră nu are legătură cu asta. Sînt două lucruri separate.

– Dacă așa zici tu... tărăgănă ea, mimîndu-i accentul.

– Drace, Marlie... Un claxon puternic îl întrerupse și se uită furios prin oglinda laterală. Mai multe mașini aliniat așteptau în spatele lui. Apăsă pe accelerator.

– O să terminăm discuția asta acasă, în timp ce împachetezi.

– Nu merg nicăieri. Cuvintele fură implacabile, dure. O să mă duc mîine la lucru, ca de obicei. Probabil că ai distrus și asta. Probabil că ăia or să mă concedieze, dar voi încerca.

– Nu vei fi concediată!

Ea se uită pe fereastră. Deci el s-a gîndit să o servească drept momeală, și după aceea să se reîntoarcă la normal?

– Și tu poți împacheta.

El o privi pieziș.

– Ce? El nu se putea duce la casa securizată cu ea.

– Vreau să-ți iei boarfele de la mine. Pentru prima

dată, restricția din vocea ei îi risipi furia. Marlie nu era doar supărată; era profund enervată, furioasă și nu crezuse o iotă din ce-i spusese. El inhală adânc, căutînd să se calmeze.

– Bine. Poate e cel mai bine așa. O să te văd cît de des pot la casa securizată...

– Nu merg nicăieri. Nu înțelegi englezește?

– Poate că nu te duci, zise el încet. Iubito, nu te silesc. Nu poți sta la tine.

– Atunci voi sta într-un motel, sau voi închiria un apartament. Nu voi sta închisă din cauza schemelor tale. Pe cît pot, voi duce o viață normală. O să lucrez, dacă voi mai avea slujbă, o să fac lucruri normale, de genul spălat și cumpărături și o să merg la filme. Am trăit ca un prizonier virtual timp de douăzeci de ani. Să fiu a naibii dacă ai să mă mai închizi vreodată.

El își trecu miinile pînă în păr. Dumnezeuule mare, nu se așteptase la o asemenea reacție din partea ei. Asta era o Marlie pe care nu o mai cunoscuse încă de la prima lor întîlnire, și într-un fel, uitase ce temperament avea. Femeia care stătea lîngă el erupea ca un vulcan și nu voia să coopereze cu el indiferent ce îi sugera. Decise să tacă, și gata.

Restul drumului fu parcurs în liniște. Cînd ajunseră acasă, o mașină ciudată era trasă în drum, iar mașina sport a lui Trammell era parcată în fața casei.

Trammell și Grace erau acolo, la fel ca și polițista tînără care semăna cu Marlie la înfățișare și la culoare. Trammell se ridică cînd Marlie intră, se uită la fața ei și spuse:

– Uu-Oo.

Venind în spatele ei, Dane își trecu un deget peste gură, ceea ce însemna „fără comentarii”.

Marlie se răsuci la timp ca să vadă gestul. Îl privi pe Trammell cu răceală.

– Și tu știai, nu?

El se foi nervos.

– Nu pînă ieri. Se obișnuise să se gîndească la Mar-

lie ca la cineva foarte vulnerabil și care necesita protecție, dar ochii aceia albaștri aveau o privire care îl îngrijora. Dane îi povestise despre Gleen, dar pînă în acest moment o văzuse ca pe o femeie legată, neajutorată, care sfidase un criminal.

– Cred că ești nefericită.

– Un pic tulburată, zise ea pe un ton ironic. De abia am trecut printr-un atac din partea unui maniac, așa că m-a deranjat să fiu servită drept momeală altuia.

Dane se foi. El nu gîndise astfel.

– O să fii în siguranță, zise el. Crezi că aș fi făcut-o dacă ar fi fost vreun risc pentru tine?

Ea își dădu capul pe spate, măsurîndu-l.

– Da, zise în cele din urmă și se duse în dormitor.

Trammell fluieră printre dinți.

– Simt necazuri în paradis.

Grace se uită urît la Trammell.

– Și eu aș zice, completă ea și o urmă pe Marlie în dormitor.

Polițista, Beverly Beaver, îi privea jenată.

– S-a amînat totul?

– Nu, răspunse Dane. După ce o aranjez pe Marlie, mă întorc ca să înscenez totul. Avem timp; lovitura va fi la știrile de seară.

Beverly zise:

– Cum o să-i ținem departe pe reporterii? Tipul nu va veni la mine dacă sute de reporterii și fotografi vor mișuna în jurul casei.

– Stația de televiziune va face un joc. Departamentul se va încinge și șeful va spune că au investigat-o pe Marlie și că nu este ceea ce pare. Dar criminalul va ști adevărul și va veni după ea. Se opri. Ești sigură că vrei să faci asta, Bev?

– Absolut. Sînt aproape de talia și de coloritul ei și sînt antrenată pentru autoapărare. Sînt cea mai bună alegere. Vocea ei suna filozofic.

– În regulă. Aruncă o privire iute către dormitor.

– Refuză să meargă la casa securizată.

– Deja am aranjat-o, zise Trammell.

– Spune-i ei asta. A fost de acord să plece, dar zice că va sta într-un hotel sau va închiria un apartament. E atît de supărată pe mine, încît nu va fi de acord cu nimic din ce sugerez.

– Am o idee. Poate mă va asculta.

– Încearcă.

Marlie își ridică privirea din lucrurile pe care le împacheta cînd Trammell păși alene în dormitor. Grace o ajută scoțînd hainele din dulap și așezîndu-le pe pat, ca Marlie să le bage în valize. Dane se sprijini de toc, privind-o întunecat.

– Dane spune că nu vrei să mergi la casa securizată, începu Trammell.

– Corect.

Grace o privi îngrijorată.

– Marlie, este cel mai bun loc pentru tine.

– Ca să fiu închisă timp de o săptămînă? Aș înnebuni. Am făcut tot ce am putut ca să fiu de ajutor și refuz să fiu pedepsită pentru asta.

– Dar nu este o pedeapsă, încercă Grace să-i explice. Este pentru siguranța ta.

– Întotdeauna ceilalți judecă ce este mai bine pentru unul, zise Marlie. Nu mă supăr să fiu protejată; chiar îmi place. Dar nu suport constrîngerea.

– N-o să fie confortabil la motel, spuse Trammell. Am o idee. Încă ai nevoie de protecție, așa că de ce nu te muți în casa lui Dane? Am terminat renovările și am primit mobila ieri. Așa vei sta mult mai lejer și el va fi cu tine la noapte.

Ea îl privi cu niște ochi ca de gheață.

– Nu este o sugestie foarte bună.

– Este singura soluție ca lumea. Trammell îi întîmpină privirea cu un zîmbet. Știu că nu este ideal, dar este un compromis care va merge, dacă vrei. Dane nu te va lua în custodia lui, dar îți spun că șeful va da acest ordin fără să clipească.

Furia o năpădi, o copleși aproape. Nu voia să stea

în casa lui Dane, nu voia să aibă intimități cu el în mod forțat. Dar din nefericire, Trammell avea dreptate; șeful nu o cunoștea și nu se va gândi mult pînă cînd să o sechestreze spre binele ei.

– Trammell greșește, zise Dane calm, spărgînd tăcerea. Te voi lua în custodie. S-ar putea să mă urăști, dar trebuie să-o fac. E mai bine decît să-ți riști viața. Așa că, iubito, casa mea sau închisoarea.

Încolțită astfel, recunoscu că nu avea de ales. Se mută iute. Marlie avu timp să-i mulțumească lui Beverly pentru riscul pe care și-l asuma și îi arătă casa, apoi plecă. Insistă să-și ia mașina, așa că o caravană de trei mașini parcă în fața casei lui Dane.

Dane văzuse schimbările complete făcute de Trammell și se gândi la banii pe care-i cheltuise. Noua mobilă era și confortabilă și șic; sufrageria lui părea imensă și aerată. Patul lui fusese singurul lucru din casă nou-nouț; înlocuise patul dublu al bunicilor cu un pat super-larg cînd moștenise casa. Marlie fusese singurul motiv pentru care el suportase patul ei dublu timp de două săptămîni. Pentru asta îndurase să-i atîrne picioarele peste tăblie.

Dacă avusese speranța slabă că va împărți acest pat cu ea, aceasta fu risipită cînd ea își duse bagajele în dormitorul mic, care purta și el amprenta lui Trammell. Încă era furioasă. Ea era acolo; și asta conta. Ea voise evident să o rupă total cu el, dar circumstanțele conspiraseră împotriva ei și fu forțată să rămînă cu el. Va avea ocazia să dărîme acel zid de furie.

Din nou Grace o ajută pe Marlie la despachetat. Lucrau împreună în tăcere de cîteva minute înainte ca Grace să spună:

– Ești furioasă pe el, nu?

– Furie e puțin spus. Nu numai că m-a vîndut, dar pentru asta s-a legat de mine din prima clipă.

Grace păru șocată.

– Nu se poate!

– Serios? Nu a negat că ar fi plănuit-o înainte să se

mute la mine.

– Dar Alex a fost foarte încântat că Dane este înnebunit după tine. Cred că știi că te iubește!

– Nici măcar nu mi-a spus-o. De fapt nu am discutat despre legătura noastră cu excepția sexului. Încep să cred că doar asta a dorit, doar sex. A avut acest plan în minte și pe de altă parte s-a întâmplat să fiu acceptabilă în pat.

Grace medită.

– Nu ați discutat despre sentimente deloc?

– Nici un cuvântel. L-am sunat când a început viziunea, iar el a venit și a avut grijă de mine și pur și simplu nu a mai plecat. Următorul lucru de care îmi aduc aminte este că și-a atârnat hainele în dulapul meu.

– Înțeleg. Chiar de la prima noastră întâlnire, Alex mi-a spus că este cel mai rigid om din lume. Se gândi mai mult, apoi spuse: Luând în considerare faptele, trebuie să recunoști faptul că Dane s-a legat în mod deliberat de tine ca să-ți câștige încrederea, să se mute la tine și să fie aproape de acțiune.

– E un dobitoc, crede-mă.

Când Grace părăsi dormitorul, îi aruncă lui Dane o privire rece. Trammell se uită la partenerul său și ridică din umeri amuzat. Dane nu găsi nimic amuzant. Nu protestă când ei pleacă; cu cât Marlie va rămâne singură mai repede, cu atât el va încerca să o împace mai curând. Doamne, dacă nu-i putea schimba gândul?

Simți un gol în stomac la gândul că o va pierde pentru totdeauna.

Marlie ieși în cele din urmă afară din dormitor ca să vadă știrile locale. Așa cum se așteptase, ea constituia vestea de senzație.

„WVTM a aflat astăzi că Departamentul Poliției din

Orlando folosește serviciile unei paranormale locale, Marlie Keen, ca să-i ajute în căutarea Spintecătorului din Orlando. Reporterul WVTM Cheri Vaughn a discutat astăzi cu domnișoara Keen, cînd ea împreună cu un detectiv al orașului au fost văzuți părăsind casa ultimei victime, Marilyn Elrod, care locuia în Wildwood Estates.

Imaginea se schimbă cu cea de pe casetă. Marlie privi în tăcere timp de cîteva clipe, apoi spuse:

– Ai jucat perfect. Modul în care le-ai spus să plece și ai pășit în fața mea arată că voiai să mă acoperi. Crezi că am apărut ca o sperietoare?

– Nu chiar, murmură el. Cel puțin îi vorbea. Fusese îngrijorat că îl va trata cu tăcere pentru tot restul vieții. Nu, nu apăruse ca o sperietoare. Era prea multă ură pe fața ei, prea multă scîrbă cînd îl descriesese pe criminal.

Scena următoare îl înfățișa pe locotenentul Bonness transpirînd de căldură, arătînd de-a dreptul jenat. Bonness se simțea stingherit de ceea ce făcea, dar disconfortul lui se potrivea cu planul său. Da, Marlie Keen îl contactase. Ei erau dornici să asculte pe oricine îi putea ajuta la investigație. Poveștile domnișoarei Keen nu se brodiseră, așa că poliția nu va mai lucra cu ea.

Înapoi în studio. Știrile de seară mai făcură cîteva remarci despre modul în care departamentul poliției pierde dolari urmărind ideile unei trăsnite. Spotul se sfîrși cu informația că domnișoara Keen lucrează în departamentul contabil al unei bănci și dădură numele băncii.

– Gata cu slujba mea, suspină Marlie.

Mîna lui Dane se încordă pe cutia de bere pe care o ținea.

– Ți-am spus...

– Știi ce mi-ai spus. Și mai știi că nu știi despre ce vorbești.

El scrîșni din dinți.

– Pentru ultima dată îți spun că nu m-am legat de tine doar ca să te folosesc ca momeală.

– Nu? Atunci cînd ai venit cu planul ăsta strălucitor?

Și nu sînt sarcastică. A fost o idee a naibii de bună. Probabil va funcționa, dar cînd ți-a venit în minte?

El nu trebui să se gîndească, știa exact cînd îi venise în minte planul. Din nou alese să nu mintă.

– Cînd am venit cu avionul de la Denver.

Ea își ridică sprîncenele.

– Vrei să spui că înainte de a veni la mine acasă și să faci scandal?

– Da, mormăi el.

– Un timp cam suspect, nu?

– Te doream înainte, fir-ar să fie! zberă el. Dar tu erai suspectă și nu-mă puteam implica cu tine. După ce s-au clarificat lucrurile, am venit la ușa ta.

Ea zîmbi.

– Și a fost un simplu noroc că am putut fi folosită în acest sens, nu-i așa? Nu mă supără partea asta, Dane, chiar deloc. Ce urăsc este modul în care ai folosit o relație personală – deși nu a fost foarte personală pentru tine, corect?

El văzu roșu în fața ochilor. Era atît de furios încît simțea că-și pierde cumpătul. Se ridică și ieși din casă, ca să nu întreprindă ceva ce mai tîrziu ar fi regretat.

Drace, nu era bine deloc! Cum putea să se îndoiască de ceea ce simțeau unul pentru altul? El nu mai simțise așa pentru nici o altă femeie, iar ea credea că nu dădea doi bani pe ea. Merse prin curte și căldura serii îl făcu să transpire. Cînd își recăpătă stăpînirea de sine se întoarse în casă, dar Marlie se dusese în dormitor.

Probabil era cel mai bine așa. Erau prea încordați ca să discute despre așa ceva. Mîine, cînd vor fi amîndoi mai calmi, va fi mai bine.

Carroll Janes privi știrile de seară. Deci așa aflaseră! O blestemată de paranormală. Cine ar fi crezut? Asta nu

prevăzuse.

Polițiștii nu păreau să aibă cine știe ce încredere în ea, dar el se înfiorase doar privind-o. Și ce spusese; cum de putea fi atât de vicioasă? Îl făcuse vierme și laș. După ce se simțise jignit o clipă, deveni furios. Deci el nu era visul oricărei femei, nu? Ce știa tîrfa?

De fapt, își dădu el seama, știa destul de multe. Polițiștii nu o credeau – deocamdată – dar fapt era că ea constituia un pericol pentru el. Se apropiase de el ca nimeni altul. Trebuie să-l fi văzut doar într-o viziune și acest gînd îl făcu să se simtă îngrozitor de vulnerabil.

Era intolerabil. Cît de nedemn să fie turnat de o escroacă paranormală. Nu era escroacă, asta era ne-cazul. Era cu adevărat. Doar așa ar fi putut ști cum arăta el.

Cît trăia ea, el nu era în siguranță.

Soluția era evidentă. Paranormala trebuia să moară.

CAPITOLUL 23

Janes se prefăcu bolnav în dimineața următoare. Marlie Keen fusese listată în cartea de telefoane și îi căutase adresa pe harta orașului. Nu avea timp de pierdut; trebuia să scape de ea cât de repede posibil. Și poate se va gândi să părăsească Orlando; de obicei rămânea mult mai mult timp într-un loc, dar paranormala îi încurcase treburile pe aici. Aveau portretul lui. Acum s-ar putea să nu creadă, dar când blestemata va fi moartă o vor crede mult mai mult.

El mirosi înscenarea, dar nu îndrăzni să ignore situația. Era prea periculos pentru el. Nu risca; schimbă numărul mașinii cu al alteia care aparținea unei bătrâne care conducea rareori. Le va schimba la loc când se va întoarce, dacă vreun polițist bănuitor supraveghea traficul de pe strada lui Marlie Keen, și când îi vor lua urma, vor vedea că aparține doamnei Velma Fisher, a cărei mașină era diferită de cea care îi purta numărul. Dar apoi când vor verifica mașina doamnei Fisher vor găsi numărul și se vor convinge că au făcut o greșeală când au notat numărul.

Buclele lui blonde era ciufulite când ieși. Un cap cu un astfel de păr era hidos, își spuse el. Se uitau după un tip chel. Era un mod ingenios de a-și schimba înfățișarea, fiindcă chiar și astfel, oamenii nu ar fi observat. Se vor uita la buclele lui blonde și nu la figura de sub ele, vor observa craniul mic și nimic altceva. Extrem de simplu. Mai era un subterfugiu psihic: polițiștii nu se așteptau ca el să le atragă atenția cu un radio dat tare. Dacă era o cursă nu se așteptau ca el să treacă pe acolo, unde îl puteau vedea. De asta nu fuseseră

niciodată în stare să-l prindă. Le putea prevedea gândurile și acțiunile, dar ei habar nu aveau cum judecă el. La urma urmei cum putea cineva fără imaginație să înțeleagă că el avea una?

Așa că merse întâmplător la casa tăcăloasei și aruncă o privire. Era o mașină în șosea; de ce nu lucra ea în acea zi? Știrile spusese că era angajată la o bancă. Păreau să fie o mulțime de mașini parcate pe stradă. Un fior rece îl trecu pe șira spinării. Nu văzuse nimic de fapt, dar nu era timpit, dimpotrivă. Asta era clar o înscenare.

Nu mai riscă o altă plimbare. Conduse înapoi la apartamentul său, schimbă numerele din nou și se gândi. Dacă era o înscenare, polițiștii nu o vor lăsa pe nenorocita aia să stea acasă la ea. Trebuie să o fi săltat undeva unde să fie în siguranță. I-ar fi imposibil să o localizeze, dar să ajungă la ea.

Sau nu? Cursa ar fi părut mai reală dacă ea și-ar fi urmat rutina.

Putea verifica într-un singur fel. Se uită la numărul de telefon de la banca unde lucra ea și formă numărul. Îi răspunse la primul apel o femeie plictisită cu o voce scadată.

– Marlie Keen la contabilitate, vă rog, zise scurt Janes.

– O clipă.

Încă un sunet, alt clic.

– Contabilitatea. Încă o voce de femeie.

– Cu Marlie Keen, vă rog.

– Așteptați. El o auzi pe femeie spunând ceva, iar o voce îndepărtată, ceea ce indica că își dezlipise gura de receptor strigă:

– Marlie, linia doi.

Janes închise. Ea lucra.

Își rîse în barbă îndreptîndu-se înapoi către mașina lui. Cît de simpliști erau, dacă asta fusese tot ce făcuseră!

O va urmări cînd va pleca de la lucru, deși, desigur, dacă se va duce la ea acasă, el va renunța să intre din nou pe acea stradă.

Cea mai mare problemă, își spuse în sine, era să găsească un loc umbros unde să parcheze mașina ca să o aștepte la plecare.

Îi luă urma când ieși la masa de prînz; își aminti acel păr negru, bogat și constituția subțire. Inima îi bubui de încîntare, apoi își recăpătă stăpînirea de sine. Nu-și putea permite să greșească din grabă.

Se strecură și o urmări. Nu părea era cine știe ce paranormală, dacă nu vedea că el era la două mașini în spatele ei. Dar încă reprezenta un pericol pentru el și asta nu va tolera.

Ea își luă masa la un fast-food și se reîntoarse la bancă. El nu avu ocazia să ajungă la ea. Așa că se puse pe așteptat.

Ea părăsi serviciul la ora patru. El privi precaut locul de parcare. Nu mai erau alți suspecți – în afară de el, desigur. Fredona o melodie trăgînd cam cu vreo două mașini în spatele ei și se ținu după ea cam la aceeași distanță.

Ea nu făcu nici o oprire. Conduse direct spre o casă micuță dintr-un cartier vechi. El notă adresa și conduse mai departe. Se duse la bibliotecă și verifică adresa în ghidul orașului; casa era înregistrată ca fiind rezidența lui Dane Hollister. Janes își ridică sprîncenele și surîse. Cunoștea numele ăsta; fusese menționat în ziare mai devreme. Detectivul Dane Hollister investiga crimele Spintecătorului. Ei, nu era o coincidență?

Președintele băncii nu o făcuse; nici măcar vice-președintele. Dar șeful contabilității fusese chemat la o întrunire cu ei și asta fu una dintre ocaziile cînd Marlie nu mai trebuia să fie paranormală ca să știe ce se întîmplă. Nu o surprinse cînd îl văzu pe șeful contabilității întorcîndu-se, părăind nefericit și chemînd-o pe Marlie în biroul

său. Regretau această necesitate, dar aveau o mare răspundere față de debitorii lor etc., etc. Termenul limită era vineri. Nu se simțeau în stare să-i dea mai mult timp.

Ea se gândi să fie mai demnă decât ei și să plece în acea secundă, evident fiindcă ei asta doreau, dar acest impuls nu dură mult. Nu era într-o dispoziție foarte bună.

Încă mai era furioasă când conduse către casa lui Dane, atât de furioasă încît nu mai era loc pentru nimic altceva. Fusese furioasă din clipa în care își dăduse seama cum o trădase Dane și se așteptase să aibă această stare și în continuare.

Abia ce-și schimbă hainele și auzi o mașină trăgînd în drum. Se uită pe fereastră așteptîndu-se să-l vadă pe Dane, dar în schimb îl zări pe Trammell scoțîndu-și trupul deșirat din mașină. Se duse la ușă să-i deschidă.

– Bună, drăguțo. Își roti ochelarii de soare pe un deget și se aplecă să o sărute pe obraz.

Ea își ridică o sprînceană sardonice la această manifestare de afecțiune.

– Ce-i cu dulcegăria asta?

El surîse și ridică mîinile.

– Nu trage, sînt dezarmat. Văd că nu te-ai mai calmat.

– Ai încercat marea cu degetul ca să vezi dacă atac?

– Nu chiar. Dane va întîrzia cîteva minute și ne-am gîndit că nu e bine să fii singură.

– Mulțumesc pentru grijă.

– Nu pari prea sinceră, o necăji el, dar ochii lui calmi erau gînditori.

– Am fost concediată azi, replică ea. Nu simt nevoia să sărbătoresc. Din bunătatea inimii lor mi-au îngăduit să închei săptămîna.

El pufni.

– Eu m-aș fi cărat azi.

– Și eu, dacă nu asta și-ar fi dorit ei. Vrei să bei ceva?

– Fără alcool.

– Desigur. Limonadă, suc de fructe, ceai sau răcoritoare?

– Ceai.

– Vine acu'. Om cu cap, nu bea cînd e la volan.
– Nu prea beau de felul meu. Îmi zăpăcește sistemul, tărăgănă el. O urmă în bucătărie. Te-ai instalat azi-noapte?

– N-aș merge atît de departe. Mi-am aranjat lucrurile. Ea luă două pahare din dulap, le umplu cu cuburi de gheață și turnă ceaiul fierd de dimineață. Lămîie?

– Nu, mulțumesc. Beau ceaiul simplu.

Ea chicoti cînd ciocniră.

Trammell o privi bînd lichidul rece.

– O să-l ierți?

Ea ridică din umeri.

– Nu intervenția presei m-a deranjat, cît faptul că mi-am dat seama că s-a jucat cu sentimentele mele, ca să folosesc o veche expresie sudistă.

– Chiar crezi că nu ține la tine?

– Nu mi-a menționat niciodată asta. Mă doare că mi-a cultivat sentimentele pentru el și apoi le-a folosit ca să mă manipuleze.

– I se întunecă mintea cînd e vorba de slujba lui, zise Trammell delicat. Să ne așezăm.

– O să-i pledezi cauza? Întrebă ea trăgîndu-și un scaun de sub masă.

– Nu chiar, dar îl cunosc pe Dane mai bine ca oricine de pe pămînt, mai bine ca tine, decît oricine altul din familia lui. Ei au crescut împreună cu el; tu doar te-ai culcat cu el. Eu mi-am riscat viața alături de el. Îl știi ca pe buzunarele mele.

– Crezi că e capabil să folosească pe cineva într-o investigație cu sînge rece?

– Normal că da. Este polițist. Și eu sînt. Dar el nu a fost niciodată rece cînd a venit vorba de tine. Cum să îți explic asta fără să fiu crud? se gîndi el uitîndu-se în tavan. Îți amintești cînd ai venit în biroul lui Bonness și tu cu Dane v-ați luat la harță de la bun început?

Ea dădu din cap afirmativ.

– Ei, ca să zic așa, avea un os așa de tare încît nici o pisică nu-l putea zgîria.

Marlie rîse sorbind din ceai și se cufundă din nou în scaun, scuturîndu-se de rîs. Trammell își întinse picioarele lungi, languros ca o pisică, părăind mulțumit de el însuși și așteptînd ca ea să se calmeze.

– El e eroul meu, continuă el leneș după o clipă. Nu o privea acum, dar un zîmbet îi miji pe buze în timp ce se uită la geața din pahar. Nu am folosit forța din idealism sau ceva de genul ăsta; eram plictisit și mi s-a părut o slujbă interesantă. Eu și Dane am devenit parteneri după un an și de atunci am rămas împreună. Nu cred în cineva foarte mult, dar Dane este o stîncă pe care mă pot sprijini indiferent de situație. Nici el nu este idealist. E chiar mai cinic decît mine. Dar are simțul dreptății și al nedreptății, cu care nu a pierdut contactul niciodată. Tot ce văd eu sînt umbre de gri, dar Dane poate vedea albul și negrul. El știe că există lucruri pentru care merită să te lupți și e dornic să fie în linia întii. Este galant, un ticălos curajos, și nici măcar nu e conștient de asta. Este un băiat cumsecade din sud, sarea pămîntului. Este isteț, nativ, sălbatic și viclean ca o vulpe. Un adevărat luptător. Și meschin. Drace, poate fi meschin! Dar devine blînd în privința femeilor. Noi obișnuiam să rîdem de el cînd era în patrulă și se ocupa de accidente. Dacă era implicată vreo femeie, nu conta că avea mîna ruptă și alături de ea era un bărbat însîngerat; se părea că Dane nici nu îl observa pe tip. Se ducea direct la femeie, atît de tandru încît ea se și topea pe picioare, se simțea jenat cînd vedea că în stradă mai aștepta un bărbat și noi rîdeam de el.

– Nu trebuie să-mi spui că e bun la pat, zise ea sec.

-- Nu, cred că nu. Dar nu l-am mai văzut niciodată cu nimeni așa cum este cu tine. A avut mereu femeii, dar pe nici una nu o amesteca cu slujba. Pînă la tine. Tu l-ai înnebunit. Nu poate să te scoată din minte. L-ai zăpăcit; l-ai înfuriat așa de rău încît nu mai poate gîndi. A fost lucrul cel mai amuzant pe care l-am văzut în ultimii cîțiva ani. Poate că nu știe că e îndrăgostit de tine, dar crede-mă, nu te va părăsi. Îl cunosc. Dacă îl dai afară pe ușă,

intră pe fereastră.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Cum poate un bărbat să nu știe că e îndrăgostit?

Scutește-mă.

- Ei, nu i s-a mai întâmplat niciodată.

- Ție ți s-a întâmplat înainte de Grace?

El păru jenat. Înghiți în sec.

- A, nu.

- Ai recunoscut-o?

- Să zicem că m-am străduit.

- Dar tu știai că e așa. Nici eu nu m-am îndrăgostit niciodată, dar știam ce înseamnă.

- Dane este mai căpos decât mulți.

- Mie-mi spui, murmură ea. Nu-l pot citi deloc.

Trammell avu un acces de râs, dar oftă brusc. O privi neliniștit.

- Pe mine mă poți citi?

Ea se strîmbă la el, bucuroasă să-l știe agitat.

- Nu am încercat de cînd mi-am recăpătat puterile.

- Dar pe Grace?

- Nu-mi inspectez prietenii, zise ea monoton.

- Codul de onoare al paranormalilor?

- Nu ar fi politicos. Întotdeauna am încercat să mă blochez față de oameni decât să le citesc sentimentele.

Auziră o ușă trîntindu-se afară.

- E Dane, zise Trammell și își drese glasul. Mai gîndește-te, Marlie. Dă-i tipului o șansă și salvează-ne mental. A fost un pericol să discutăm cu el azi.

- O să iau în considerare punctul tău de vedere. Dar decizia mea finală depinde de el. Cu zece minute în urmă, se gîndise că deja luase decizia finală, dar explicația lui Trammell cum că Dane era încăpățînat o făcuse să se gîndească.

Dane intră, încălzit și iritat. Privirea îi căzu peste Marlie, apoi pe ceaiul pe care îl beau. Își prepară și el un ceai și se așeză cu un oftat.

- A fost o zi infernală.

- Mie-mi spui, zise Marlie dulce. Am fost concediată.

El o țintui cu privirea o clipă, apoi trânti disperat paharul pe masă.

- Drace!

- Eu am plecat, zise Trammell zîmbindu-i lui Marlie. Ne vedem mâine, partenere.

Dane nu răspunse. Marlie sorbea din ceai. Trammell plecă.

Tăcerea din bucătărie deveni apăsătoare. Marlie zise:

- Cînd se termină toate astea mă mut din nou în Colorado.

Dane își înălță privirea. Pielea lui bronzată era palidă și gura îi era strînsă într-o linie subțire.

- Nu, spuse el foarte calm.

Ea se lăsă pe spate și își încrucișă brațele.

- Ce o să faci, o să mă ameninți cu custodia ta protectoare din nou? Nu cred că vei reuși. Ea își trase scaunul, se ridică și își duse paharul la chiuvetă. El se sprijini greoi de ea, împingîndu-și coapsele în ea. Fața îi era mohorîtă.

- Nu te las să pleci, murmură el. Fir-ar să fie, Marlie, cum poți vorbi de plecare după tot ce e între noi?

- Asta? se frecă ea de el simțindu-l tare. E doar sex.

- E mai mult decît sex. La naiba!

- Da? Din punctul meu de vedere asta este, îl agasă ea simțindu-l tremurînd de furie și bucurîndu-se de acest lucru. Ceva sălbatic din ea dorea să-l rănească ca să simtă aceeași durere ca și ea.

Ochii lui căprui se întunecară cînd își pierdu controlul.

- Ei, dacă este doar sex, atunci să ne bucurăm de el, zise el grav, prinzînd-o în brațe.

Ușor dezzechilibrată, Marlie se prinse de el cînd merse spre dormitor. Inima îi bubuia și sîngele îi pulsa prin vene. Voia să-l pocnească. Voia să-i sfîșie hainele și să se azvîrle în el. Dragostea, furia și dorința se amestecau într-o mixtură volatilă. Poate că încă nu puteau comunica în cuvinte, furia era prea mare, dar poate că trupurile lor se vor înțelege. Cînd el o așeză dur pe pat,

ea se întinse, îl apucă de cămașă și trase pînă ce i-o scoase de pe el.

Într-o tăcere mormîntală se luptară. Gura lui puternică o lovi pe a ei cu forța sărutărilor; ea îi mușcă buza de jos făcîndu-l să înjure, apoi i-o linse tandru. El îi sfîșie nasturii pantalonilor în dorința de a o dezbrăca mai rapid. Ea se luptă cu fermoarul lui, în cele din urmă îl deschise și infometată își vîrî mîna în chiloții lui. Penisul lui îi zvîcnea în mîină, dur și fierbinte. Capul lui era umed.

El respiră sacadat cînd o dezbrăcă total și se rostogoli peste ea, desfăcîndu-i coapsele. O excită puternic și ea țipă cînd el o penetră dur, chiar dacă își încolăcise picioarele peste el.

Cina fu uitată, în orele lungi care urmară. Căldura după-amiezii deveni amurg. Dane făcu dragoste cu ea cu o intensitate furioasă care conținea și nervozitate și resentiment pentru tensiunea în care fusese ținut. Marlie fu o fiară, mușcîndu-l, vîrîndu-și unghiile în carnea lui, înălțîndu-și coapsele ca să-l ia pe tot.

Nu vorbiră. Acest mod sălbatic de a face dragoste nu lăsa loc cuvintelor. După ce stătură întinși în extenuare totală, trupurile le erau tot unite. Legătura aceasta era nouă, prea fragilă ca să permită separarea. Adormiră și Marlie se trezi ceva mai tîrziu, cînd el începu din nou să facă dragoste cu ea.

Timpul se scurgea încet. El îi sărută fiecare vînație pe care i-o lăsase pe pielea fină, scuzîndu-se în tăcere. Ea îi linse urmele făcute de unghii. El o călări timp îndelungat încetinind cînd simți că se apropie de orgasm, nefiind gata să-și elibereze plăcerea.

Amîndoi fură conștienți că el nu purta prezervativ. El își ținu greutatea în brațe intrînd și ieșind din ea, cu privirile înlănțuite. Cînd el nu se mai putu abține, cînd ea se convulsionă de două ori și îl cuprinse de fese ca să-l tragă mai adînc în ea, își dădu drumul. Se scutură și cu plăcere sălbatică își depuse sperma în ea.

Din nou nu fu loc pentru cuvinte. Dormiră îmbrățișați și întunericul veni.

Marlie se trezi prima. Trupul o durea minunat și simți cum dorința devine și mai puternică. Dane încă dormea, dar când începu să-i mângâie penisul și el și acesta se treziră imediat. El se rostogoli pe spate și își uni brațele peste trupul pe care-l călărea.

– Rămii cu mine, șopti el, și închise ochii delectându-se învăluit de mătasea aceea fierbinte.

Ea ezită, apoi îi simți zvicnind înlăuntrul ei.

– Bine, șopti și ea și începu să se miște încet. Nu era mult, dar după modul feroce în care făcuseră dragoste nu se mai îndoia de sinceritatea lui. Nu fusese polițistul care încerca să prindă criminalul, ci bărbatul cu dorința sa sălbatică pentru femeia lui. Nu se angajase încă, cel puțin nu cu cuvinte, dar trupul lui o reasigura. Pentru restul putea aștepta.

Carroll Janes se gândi foarte bine. Trebuia să o găsească singură pe ticăloasă, deci asta înseamna să-l scoată din casă pe detectivul Hollister.

Nu sună la 911, pentru că ar fi dat dispeceratului numărul de la care suna. Sună direct la sediul poliției.

Se știa un actor bun. Fu mîndru de tonul disperat al vocii lui cînd spuse:

– E o femeie ucisă! Încă una – este el! Jur că el trebuie să fie. Sînge – ea este tăiată peste tot, măcelărită! L-am văzut plecînd, era chel, așa ca în schiță!

– Încet, încet, zise vocea autoritară. Nu vă pot înțelege. Repetați, vă rog.

Janes respiră adînc.

– Încă o femeie a fost ucisă. Am văzut un chel fugind. E tăiată în bucăți, este sînge... El făcu zgomote cludate în telefon.

– Calmați-vă, domnule. Unde sînteți? Îmi puteți da adresa?

Janes murmură o adresă la care se uitase în cealaltă parte a orașului. Se încurcă la stradă și la numere ca să pară mai real. Apoi închise și așteaptă.

Era un telefon la două blocuri depărtare de casa lui Dane Hollister.

Telefonul sună. Dane ridică receptorul. După ce ascultă câteva clipe, zise:

– Vin acum. Se rostogoli din pat și își trase hainele pe el.

Marlie ridică dintr-o sprânceană.

– Ce e?

– Încă o crimă, zise el dur. Cred că este el.

Ea scutură din cap.

– Nu.

El se opri, amintindu-și.

– Așa e. Nu ai simțit nimic, nu?

– Nimic. Nu a fost el. Se sculă din pat și se îmbracă și ea.

– Probabil este iar o înscenare. Iartă-mă, iubito.

– Nu a fost vina ta, zise ea. Tu ești de serviciu; trebuie să pleci.

El o trase în brațe ținând-o strâns.

– Nu știu cât voi lipsi.

Ea își frecă fața de pieptul lui, mirosindu-i aroma.

– O să mă uit la televizor și o să te aștept.

El îi ridică fața și se aplecă să o sărute.

– Dacă dormi o să te trezesc.

– S-a făcut.

– Avem multe de discutat, zise el hotărît.

– Știu. Du-te!

El o porni către ușă apoi se întoarse. Trase sertarul noptierei și scoase pistolul. Îl verifică, văzu că numărul cartușelor era complet și că avea siguranța trasă.

– Ține-l la îndemână. Știi să-l folosești?

Ea dădu din cap că da. Nu era foarte experimentată, dar știa cum să folosească un pistol. La urma urmei, trăise singură în munți; fusese destul de isteată să învețe chestii elementare.

El o sărută din nou.

– În regulă. Fii atentă, ține pistolul cu tine și nu deschide ușa străinilor. O să chem prin radio o patrulă să te supravegheze; va ajunge într-un sfert de oră. O să te sun în drum spre casă, ca să nu mă împuști din greșeală.

– Ți-am zis că o să te aștept, spuse ea zîmbind.

– Un bărbat nu poate fi prea grijuliu. Sau o femeie, adăugă el calm.

– Am înțeles.

El plecă și ea deschise televizorul, se așeză pe canapea și începu să schimbe canalele, căutînd ceva interesant.

Dane plecase de mai puțin de cinci minute cînd se ridică brusc în sus, cu inima bătîndu-i tare. Un fior rece o trecu pe șira spinării, făcînd-o să înțepenească.

Simți ceva cunoscut în timp ce o imagine îi fulgeră mintea: mîini cu mănuși negre, una ținînd un cuțit și tăind niște cabluri.

Ea se opinti încercînd să respire mai mult oxigen fiindcă i se părea că se sufocă. Doamne, deci acum lovea din nou! Și Dane plecase. Să fi fost alarma falsă, sau criminalul să fi ajuns la Beverly? Polițista trebuia să fie singură.

Marlie se împletici în drum spre telefon. O opri o viziune. Cu ochii minții văzu cuțitul tăind cablurile de plastic.

Și lumina se stinse.

Capitolul 24

Marlie îngheță, orbită de întunericul brusc, paralizată de teroare și de conștientizare. Nu o căuta pe Beverly, o căuta pe ea – și era chiar afară.

Închise ochii, ținându-i strâns, încercînd să grăbească viziunea acelei nopți. Va încerca să iasă afară, dar pe care ușă. Pe cea din față sau pe cea din spate? Oare el era la fereastră? La care? La care?

El tăia rama ușor, înlăturînd verzele una cîte una.

Disperată, ea se luptă cu viziunea. O, Doamne, nu se va lăsa copleșită de viziune. Dar nu fusese în stare să-i reziste nici uneia prea mult timp, să o blocheze sau să o controleze. Venea în valuri mari. El știa că ea era înăuntru. O putea simți, pe ticăloasă. Deja gustă triumful, puterea...

– Nu, gemu Marlie în șoaptă. Disperată văzu o imagine a ușii mentale pe care învățase să o deschidă și să o închidă. Tot ce trebuia să facă era să o închidă, și să-l țină deoparte.

„Va vedea el cît de isteată era cînd îi va ține lama la beregată...”

Răul venea în valuri negre către ea. Era atît de puternic, încît de abia respira. El era atît de aproape, încît puterea lui o zăpăcea. Nu-l putea înlătura.

Nu putea deschide fereastra. Se înfurie de această întîrziere. Enervat, dădu cu pumnul înmănușat în geam...

Ea auzi zgomotul și zăngănitul sticlei sparte, dar viziunea o învăluia, blocînd orice altceva, și nu reuși să-l localizeze. Se poate să fi fost chiar în spatele ei, dar el îi lua toată puterea și nici măcar nu se putu răsuci.

„Dane. O, Doamne, Dane!” Ea nu voia ca el să vadă așa ceva.

Îndată ce se sui în mașină, Dane chemă prin radio și spuse dispecerului să trimită o patrulă spre casa lui imediat.

– Zece, patru, zise dispecerul. Ajunge în zece minute, un sfert de oră. Este o noapte aglomerată.

– Mai repede de atât, te rog, zise Dane cu duritate.

– Încerc. Depinde când se eliberează o patrulă.

Dane ezită, nedorind să o lase pe Marlie singură pentru așa mult timp, dar slujba lui era să fie la locul crimei, fie înscenare sau nu. Detectivii cu care lucrase la celelalte crime trebuiau să sune, să decidă dacă era același tip. El îi dăduse pistolul lui și ofițerul de patrulă va ajunge acolo curînd.

Își spuse asta cîtiva kilometri, dar în cele din urmă trase pe dreapta și se opri. Nu mirosea a bună, drace! Ceva nu era în regulă. Simțea un fel de groază care creștea din ce în ce, cu fiecare milă pe care o parcurgea, dar nu găsea motivul.

Era un omor înscenat, fără îndoială. Nu era ceva neobișnuit; mai avuseseră ceva de genul ăsta. Dar ceva se întîmpla.

Răsuci butonul radio.

– Dispecer, aici e Hollister. Ofițerul de patrulă a ajuns acasă la mine?

– Nu încă, mașina este pe drum.

Frustrarea îl năpădi.

– Mai ai vreo informație despre înjunghierea care s-a anunțat?

– Nu încă... stai așa. Dane ascultă în tăcere, apoi dispecerul reveni. Am. O mașină a poliției a ajuns la scenă și ofițerul de patrulă tocmai m-a recepționat.

Alarmă falsă.

Sentimentul de groază al lui Dane se înteeți. Minteaa îi alerga nebună în timp ce se înmuie tot.

– Dispecer, cel care a sunat era femeie sau bărbat?

– Bărbat.

– Drace! Vorbi din nou în receptor. Dispecer, contactează capcana imediat! Verifică dacă totul este în regulă. Alarma falsă se poate să fi fost dată în mod deliberat.

– Înțeles. Așteaptă.

Dane așteaptă tensionat în mașina întunecată, transpirația curgându-i șiroaie pe față. Într-o clipă, dispecerul îl chemă.

– Nici o problemă la casa capcană, Dane. Totul este în regulă și liniștit.

El scutură din cap. Se întâmpla ceva și el o știa. Dar unde? Unde?

Alarma falsă fusese deliberată în efortul de a distra atenția de la protecția lui Marlie. Dar în locul lui Marlie era Beverly și complotul eșuase...

Înghețată, creierul explodându-i de groază. Totul mersese strună. Marlie!

Geamul căzu și mai rău cînd izbi iar cu pumnul în el. Disperată, Marlie își imagină ușa, luptînd împotriva viziunii și a răului. Se imagină sprijinindu-se de ușa, forțîndu-se să o țină închisă, ca să închidă viziunea. Trebuia să o controleze. Singura ei șansă era să o controleze. Era mai puternică acum decît înainte. O putea face.

Pistolul. Fusese lîngă canapea. Deschise ochii și se îndreptă într-acolo, dar viziunea începuse și picioarele o lăsară. Căzu greoaie la podea, dar mîna ei întinsă atînsese canapeaua, se forță să înainteze în mîini și în

genunchi, să se târască pînă acolo și să înhațe pistolul.

lata-l, rece și greu, calmînd-o. Cu degetele tremurînde ea cercetă siguranța.

El intrase. Nu va mai dura mult acum. Cuțitul străluci în mîna lui, lung și mortal, ascuțit la maximum...

Ușa! Ea o închise mental încă o dată. Ca să-l țină afară. Trebuia să-l țină afară.

Își putea auzi propria respirație sacadată. Tăcută. Trebuia să fie tăcută. Slăbită, se tîrî către un colț, ca să se sprijine de un perete pentru a nu fi luată prin surprindere. În casă era aproape întuneric beznă, cu obloanele trase. Deci avea avantaj; cunoștea casa, știa unde se afla. El trebuia să o vîneze.

Ea trebuia să fie foarte liniștită.

Să țină ușa închisă.

Dar unde era el? Nu auzi mai mult decît bîzîitul din urechile ei, era surzită de bubuitul sîngelui care îi pulsa în vene.

Își folosi ambele mîini ca să țină pistolul greu. Dane! Dane, care mergea peste tot înarmat. Mulțumesc, Dane, pentru șansa asta. Te iubesc.

Unde era el?

Închise ochii și deschise ușa minții.

Unde era ea, ticăloasa? El putea aprinde lanterna, dar nu, nu încă. Deci s-a gîndit să se ascundă, nu? Oare nu știa cît de mult îi plăcea lui vînătoarea? Bineînțeles că știa. Ticăloasă dulce! Oare era în baie? El împinse ușa. Robinetele albe străluceau în beznă ca niște fantasme de email. Nici o blestemată aici...

Ea închise ușa. Putea simți presiunea energiei lui mentale, apăsînd-o. Deschise ochii și se forță să se uite spre peretele de la baie. Nu te uita fix, Marlie. Nu te lăsa. Nu îl vei vedea dacă te vei uita fix. Mișcă-ți ochii, nu-i ține imobili. Îi vei vedea mișcările.

Oare era el? Văzu o umbră mai întunecată venind către ea? Nu îndrăzni să deschidă ușa din nou, nu acum. Dacă era el, era prea aproape, va sări asupra ei înainte să reacționeze. Dar oare chiar era el sau era

imaginația ei?

O lumină puternică explodează în fața ei, orbînd-o și o voce șuierătoare șopti:

– Eei, bunăă.

Ea apăsă pe trăgaci.

Mai multe mașini înconjură casa aproape simultan. Dane le dăduse ordine să vină cu luminile aprinse și cu sirena urlînd, sperînd că vor ajunge înaintea lui și îl vor speria. Conducea ca un maniac, rugîndu-se ca nici odată. Nu-i păsa dacă nu-l vor prinde. Te rog, Doamne, sperie-l. Fă să nu fie în casă. Fă să nu fi fost și să fi plecat. Te rog, Doamne! Nu Marlie!

El intră ca un nebun în parcare și opri mașina violent. Ieși și o luă la fugă. Casa era în întuneric. Doamne, nu!

Ceva greu îl izbi pe Dane în spate, făcîndu-l să cadă. Se ridică în picioare cu o mișcare sălbatică și cu pumnii strînși. Trammell se ridică și el, la fel de rapid ca Dane, și îi înhăță brațul.

– Controlează-te! urlă Trammell, cu o uitătură la fel de sălbatică. Nu o vei ajuta dacă te arunci orbește! Fă-o așa cum trebuie!

Ofițeri în uniforme înconjurau casa, o împresurau. Dane se gîndi doar că Marlie era înăuntru. Îl scutură pe Trammell și se izbi în ușă. Se năpusti în ea ca un animal turbat, forța greutateii lui făcînd-o să se scuture din balamale. Era o ușă solidă, dublată cu oțel. Lacătul era dintre cele mai rezistente. Balamalele cedară și metalul se răsuci.

Văzînd că nu-l poate opri pe Dane, Trammell veni cu întineri și îl ajută să spargă ușa. Dane pătrunse în întunericul casei strigînd-o pe Marlie pe nume.

Se împiedică de ceva moale și greoi căzută la podea.

Inima îi stătu în loc și îngheță pentru câteva secunde.

– O, Doamne, zise el cu o voce de nerecunoscut. Dă-mi o lanternă.

Unul dintre ofițerii de patrulare își scoase lanternă lungă de la centură și o aprinse. Raza puternică îl luminează pe Dane, care era ghemuit la podea cu o expresie îngrozită și pe Trammell care arăta aproape la fel de rău. În centrul razei văzură o siluetă în negru a cărei chelie rasă strălucea scîrbos. Era întins pe spate cu ochii holbați în tavan. Sîngele curgea șuvoaie. În jurul cadavrului plutea un lac de sînge.

– Dane! Sunetul aproape șoptit le făcu pielea găină. Dane, sînt aici.

Raza lanternei se mută brusc în colț și Marlie clipi din cauza luminii, închise ochii și-și răsuci capul. Pe pieptul bluzei ei se vedea o pată întunecată. Încă ținea pistolul cu ambele mîini.

Dane nu reuși să se ridice. Se tîrî către ea, nevîndu-i să creadă că ea era în viață.

– M-a tăiat, spuse ea ca pentru a se scuza. L-am împușcat, dar nu a încetat. Tot venea către mine iar eu am continuat să trag.

– Bine, zise el, abia abținîndu-și furia. Mîinile îi tremurau puternic, dar o puse pe podea cu tandrețe.

– Îtinde-te, iubito. Lasă-mă să văd ce răni ai.

– Nu cred că e ceva serios, spuse ea. Pe umăr și în partea stîngă. Sînt doar tăieturi; nu m-a înjunghat.

El de abia se ținea pe picioare. Doar ideea că ea avea nevoie de el, îl ținea să nu se arunce asupra cadavrului și să-l facă bucăți. Doamne! Asta era a doua oară în viața ei cînd era atacată de un maniac cu un cuțit. Cum de putea să fie atît de calmă cînd el tremura tot?

– A tăiat cablurile, zise ea. Brusc, se simți extenuată. Sînt foarte obosită, dacă nu te superi, o să-ți povestesc mai tîrziu.

– Sigur, draga mea. El își apăsă palma peste tăieturile ei. Odihnește-te. O să fiu lîngă tine cînd te trezești.

Ea oftă slab și pleoapele grele și se închiseră. Dane

fu conștient că în jur se umplea de lume, dar nu își ridică privirea.

– Dane! Era Trammell, care îngenunche lângă el. Medicii sînt aici, amice. Trebuie să te dai în lături ca să o poată ajuta.

– Opresc sîngerarea, zise el răgușit.

– Știu. Aproape că s-a oprit. O să fie bine, partenere. Totul va fi bine. Trammell îl îmbrățișă, trăgîndu-l de lângă Marlie. Medicii îi luară locul.

– Mergem la spital cu ea, dar totul va fi bine. Promit.

Dane închise ochii și îl lăsă pe Trammell să-l conducă afară.

– Mă simt destul de bine ca să merg acasă, zise Marlie a doua zi dimineață. Căscă. Doar că sînt obosită de la lupta cu viziunea.

– Și de la pierderea de sînge, spuse Dane. Poate mîine.

Ea stătea sprijinită în pat și în afară de grosimea bandajelor de la umăr și de la mijloc era greu de spus dacă era ceva în neregulă cu ea, deși Dane văzu că era prea palidă.

Stătuse toată noaptea cu ea la spital. Dacă va trăi pînă la o sută de ani nu va uita acel fior rece de groază cînd își dăduse seama că fusese îndepărtat și o lăsase pe Marlie fără protecție. Îi luase o veșnicie să ajungă la ea și altă veșnicie să deschidă ușa. Spitalul fusese o grădină zoo, cu reporteri și polițiști care se luptau să discute cu Marlie, iar Dane nu putu să facă față. Odată ce doctorii îi lăsară să intre, fu în stare doar să o țină de mîină ca să se asigure că era bine din nou.

Trammell preluase totul, el se ocupase de reporteri, interzicîndu-le categoric accesul în salonul lui Marlie, dar promise o conferință a doua zi dimineață. Îl deturnă

pe Bonness și pe șeful Champlin de lângă Dane. O chemase pe Grace care adusese haine curate și obiecte de toaletă pentru Dane și Marlie. Dane se bărbierise dar fața trasă arăta cât îl costase acea noapte. Dacă nu ar fi fost Trammell, nu ar fi făcut față nopții.

Trammell stătuse și el acolo aproape toată noaptea. Era îmbrăcat impecabil, ca întotdeauna, deși și pe el se vedeau semnele unei nopți nedormite. Grace rămase cu el.

Marlie apăsă butonul care mișca căpățiul patului mai sus. Se simțea cu adevărat destul de bine ca să meargă acasă; tăieturile o dureau și trebuia să fie atentă când se mișca, dar asta era totul. Simțul acut al răului care o apăsase toată săptămîna nu mai era. Soarele părea mai strălucitor, aerul mai proaspăt.

– Ți-am spus tot ce s-a întîmplat azi-noapte, zise ea. Acum vreau să știu ce ai aflat în dimineața asta.

Dane îi zîmbi consolator.

– Nu te uita la mine. Eu am stat aici toată noaptea. Nu știu nimic.

Grace își întinse picioarele lungi.

– Dă-i drumul, Alex.

Trammell se sprijini de pervazul ferestrei.

– I-am găsit mașina cam la două blocuri depărtare de aici și numărul carnetului. Îl chema Carroll Janes; s-a mutat aici din Pittsburg, cam acum cinci luni. Poliția din Pittsburg are mai multe cazuri de crimă nerezolvate. I-am verificat apartamentul și am găsit o perucă blondă, pe care, evident, o purta tot timpul, cu excepția dărilor când ucidea. Lucra la magazinul *Danworth*, la serviciul personal. Dacă îl enerva cineva – bongo.

– Asta era legătura, murmură Dane. Toate făceau cumpărături la *Danworth*. Îmi amintesc că prietena lui Jackie Sheets mi-a spus că fusese supărată din cauza unei bluze care se rupsese, sau ceva de genul ăsta. Doamne, era chiar sub nasul meu. M-am gîndit că făceau cumpărături la același magazin, ca toată lumea din oraș, de fapt.

- Nu te învinui pentru asta, zise Marlie. Nu ești clarvizionar. După o secundă, el chicoti. Arată mai bine, decise ea, după ce își revenise din șoc.

- Carroll Janes, repetă Grace. Un nume straniu pentru un bărbat.

- Chiar așa. De asta nu l-am verificat pe listele alea. Numele lui era tăiat ca fiind de femeie. Trammell păru dezgustat de acest lucru.

- Nu prea știm multe despre el, deocamdată. Nu știu dacă mai contează. Nu vom ști niciodată ce l-a făcut să devină așa. Un ticălos inuman ca ăsta nu merita să trăiască.

Marlie îl văzu pe Dane clipind. Suportase mai greu noaptea decât ea. Regreta din suflet că ea fusese atinsă de o asemenea violență murdă, dar, într-un fel, ea se simțea mai puternică. Nu era ușurată că ucisese un om, dar nici nu era consumată de culpabilitate. Făcuse ceea ce fusese necesar. Dacă ar fi ezitat, acum ar fi fost moartă. Își controlase viziunea și de data asta câștigase. Carroll Janes era mort; Marilyn Elrod și Nadine Vinick și Jackie Sheets și toate celelalte femei pe care le omorâse erau răzbunate.

Dane îi luă mâna și se jucă cu degetele ei, închizînd ochii de ușurarea copleșitoare că totul era bine.

Grace îl apucă pe Trammell de cît.

- Să mergem acum, zise ea. Trebuie să mă pregătesc de serviciu.

- Mă întorc după-amiază, spuse Trammell. Sună-mă dacă mai ai nevoie de mine pînă atunci.

- În regulă, încuviință Dane. După ce plecară, el merse la ușă și se sprijini ca să atragă atenția ofițerilor în uniformă care stăteau de pază acolo.

- Fără vizitatori, zise el. Nici măcar maiorul. Nimeni.

- S-ar putea să am necezuri dacă țin doctorii la ușă, Hollister, amenință ofițerul.

- Bine, poate pe ei doar. Dar mai întîi bate. Închise ușa și se duse din nou la Marlie. O mîngîie pe față, pe păr. Ea se întinse și îi atinse obrazul.

– Chiar îmi este bine. Și aș vrea să fiu mai degrabă acasă decît aici.

El își răsuci capul ca să-i sărute degetele.

– Fii calmă, da? Dacă doctorul vrea să te supra-vegheze pentru încă alte douăzeci și patru de ore, trebuie să aibă vreun motiv. Lasă-mă să fiu sigur că ești bine înainte de a pleca, da?

El era foarte emoționat. Dane era deschis. După lucrurile prin care trecuse, nu va mai încerca să-și controleze sentimentele pentru ea. Aproape că o pierduse noaptea trecută; viața era prea scurtă și prea nesigură ca să nu o trăiască din plin.

Era serios cînd îi dădu părul de pe față.

– Nu am clarificat lucrurile între noi seara trecută.

– Nu, totul e cam alandala, nu?

El zîmbi ușor.

– Nu.

– Jur că nu te forțez să stai în vîrfurile situației. M-am gîndit să stau doar peste tine.

Ea pufni.

– Ei, asta-i romantic. Dar își păstra zîmbetul.

– Nu știi să fiu romantic. Tot ce știu este că te doresc și că nu te voi lăsa să pleci. Nu am mai fost într-o asemenea situație înainte, așa că probabil nu m-am descurcat prea bine. Voiam să îmi dau timp, să văd cum decurg lucrurile. Nu voiam să te presez, sau să te grăbesc. Ai avut destule griji pe cap.

Ea își mușcă buza, amuzată de cuvintele lui. Da, poate că Trammell avea dreptate; poate că Dane era prea greu de cap ca să-și dea seama că e îndrăgostit, sau că o femeie se aștepta să i-o spună. Respiră adînc, conștientă de cît de tare voia ca totul să fie în regulă de data asta. Poate că nu fusese doar el precaut; poate că avea nevoie ca ea să-l încurajeze mai mult.

– Vrei doar sex? Întrebă ea, așteptînd tensionată răspunsul.

– Drace, nu! veni răspunsul exploziv. Iubito, spune-mi de ce ai tu nevoie. Nu pot face ceva dacă nu-mi spui și

nu mă poți lăsa în întunericul ăsta. Ce să fac ca să te conving că nu e așa?

Ea se lăsă pe spate privindu-l neîncrezătoare.

- Să mă convingi? Dane, nu mi-ai spus niciodată ce simți pentru mine!

Fu rîndul lui să se uite neîncrezător.

- Ce naiba vrei să spui, cum adică nu știi ce simt?

Ea își dădu ochii peste cap implorînd cerurile.

- Doamne, ajută-mă, omul ăsta e greu de cap ca un copac. Cum să știu dacă nu-mi spui? Ți-am mai spus că nu te pot citi! Zî clar, în englezește, Dane. Mă iubești? Asta vreau să știu.

- Bineînțeles că te iubesc! urlă el nervos.

- Atunci spune așa!

- Te iubesc, fir-ar să fie! El se ridică în picioare și rămase lîngă patul ei.

- Dar tu? Îmi împărtășești sentimentele sau sînt singur?

Ea se gîndi să-l împungă, dar decise să nu se încordeze prea tare. Se mulțumi să spună:

- Nu, nu ești singur.

- Atunci spune!

- Te iubesc, fir-ar să fie! spuse ea la fel de furios ca și el.

Pieptul lui tresăltă de bucurie în timp ce se priveau în tăcere. În cele din urmă, tensiunea cedă din mușchii lui.

- S-a stabilit, atunci. Se așeză din nou.

- Ce s-a stabilit? Îl provocă ea.

- Că te iubesc și mă iubești.

- Și ce facem? Chemăm un ofițer?

El scutură din cap și îi ridică mîna din nou.

- Ne căsătorim. O sărută apăsător pe degete. Nu vom aștepta șase luni, ca alții pe care-i cunoaștem. Probabil că o vom face în weekend-ul ăsta. Nu în mai mult de o săptămînă.

Marlie își ținu respirația și un zîmbet luminos îi răsări pe față.

– Sînt sigură că vom reuși în weekend-ul ăsta, replică ea.

El voi să o curpindă în brațe, dar îi era teamă să nu o lovească. O privi și fu uimit de cît de calmă era. Fusesese urmărită de un criminal, golise pistolul în el și părea așa de... împăcată.

El începu să tremure, așa cum tremurase de mai multe ori în acea noapte.

– Iartă-mă, se bîlbîi el, iar ea știu după expresie unde îi era gîndul. Doamne, fetițo, am încurcat lucrurile. Nu am intenționat să te pun în pericol. Nu știu cum te-a găsit.

Ochii ei albaștri erau și mai profunzi ca de obicei.

– Poate așa a fost dat. Poate este vina mea că nu am mers la casa securizată. Poate, în final, el m-ar fi simțit așa cum îl simțeam eu. Poate că am avut o șansă față de el, fiindcă eu puteam spune unde se afla, în timp ce el nu reușea. Sînt prea mult probabilități; nu vom ști sigur niciodată. Dar sînt bine, Dane, în toate privințele.

– Te iubesc. Cînd m-am gîndit că a pus mîna pe tine...

Vocea lui se frînse. Brusc, nu mai putut suporta. Cu grijă enormă o luă în brațe și o ridică din pat, apoi se așeză și o puse pe genunchi, îngropîndu-și fața în părul ei.

– Știu. Și eu te iubesc. Ea nu protestă cînd această acțiune îi încinse umărul, sau cînd el o strînse prea tare ca să o aline. Avea nevoie de acest contact, de securitatea și de căldura îmbrățișării lui.

– Dane?

– Îmm?

– Mai e ceva.

El își înălță capul.

– Ce?

– Ești sigur că vrei să te însori cu mine?

– Firește că da. Ce ți-a venit?

– Știu cît de jenant este faptul că sînt ce sînt. Și nu mă pot căsători cu tine fără să-ți spun. Mi-am recăpătat

toate puterile. De fapt, sînt mai bună ca la început, fiindcă acum le pot controla.

El nu ezită. Singurul mod de a o avea pe Marlie era să o ia așa cum era, cu toate abilitățile ei.

– Dar pe mine nu mă poți citi, nu?

– Nu. Ești cel mai căpos om din cîți am cunoscut. Asta e o ușurare.

El surîse și o sărută pe tîmplă.

– Oricum, nu ar conta. O să mă însor cu tine, fie ce-o fi.

– Dar te pot verifica, recunosc ea. Dacă ai o zi proastă, nu vei putea să-mi ascunzi, așa cum le fac polițiștii nevestelor. În nici un fel, fiindcă deja voi ști ce s-a întîmplat.

– Pot trăi cu asta. Cu ușurință, își dădu el seama. În clipa asta ar trăi cu ea chiar dacă ar călări un covor magic.

– Dacă suporti să fii soție de polițist, și eu pot fi soțul unei paranormale. Ei, drace; cît de rău poate fi?

Epilog

Dane se rostogoli din pat, se uită la Marlie, se făcu verde la față și dădu buzna la baie. Ea se propti într-un cot, meditănd asupra situației.

– Eu sînt însărcinată, strigă ea. De ce ai grețuri de dimineață?

El ieși din baie cîteva minute mai tîrziu, încă palid.

– Unul din noi trebuie să aibă, zise el. Gemu și căzu pe pat. Nu cred că pot să mă duc la lucru azi.

Ea îl ridică în picioare.

– Sigur că poți. Mănîncă pîine prăjită și te vei simți mai bine. Știi că Trammell te va certa dacă nu te vei duce.

– Deja m-a certat. Vocea lui Dane era înăbușită în pernă. Singurul lucru care îl face să nu spună celorlalți este că și eu știu ceva rău despre el. Ne-am îmbătat amîndoi într-un bar mexican.

Ea aruncă pledurile și se dădu jos din pat. Se simțea minunat. Îi fusese greață puțin, dar nu pînă acolo încît să vomite, și îi trecuse repede. Dane încă voma regulat, în fiecare dimineață, deși ea era în șase luni. El plătea prețul de a o fi lăsat însărcinată chiar după nuntă.

– Mă întreb cum o să suportîi travaliul și nașterea.

El gemu.

– Nici nu vreau să mă gîndesc.

El nu se descurca deloc. Fu dat afară din sala de travaliu. De cînd începuseră durerile, fu într-o agonie

totală. Asistentele îl iubeau. Îl așezară într-un pat lângă ea, ca să o țină de mână; părea să-l consoleze. Era palid și transpirat și, de fiecare dată când ea avea o contracție, avea și el.

– E minunat, zise asistenta bătrână, privindu-l cu bucurie. Dacă toți tații ar face așa! Poate că ar fi dreptate în lume.

Marlie îl bătu peste mână. Era gata pentru naștere, chiar dacă durerile creșteau și deveneau foarte serioase. Se simți greoaie și extenuată și presiunea din pelvisul ei amenința să o sfișie, dar o parte din ea încă se putea minuna de soțul ei. Și se presupunea că ea era empatică! Dane suferise în fiecare lună, fiecare durere alături de ea; se întreba cum simțea un bărbat durerile travaliului.

– O, Doamne, mai vine una, gemu el, strângînd-o de mână și pîntecele ei începu să se contracte. Căzu pe spate, gîfîind, încercînd să țină durerea și să o controleze.

– Țasta va fi singurul copil, zise el. Nu va mai fi altul, jur. Doamne, cînd va ieși?

– Curînd, zise ea. Putea simți încordarea profundă, greoaie. Fiul ei va sosi curînd.

Veni, o jumătate de oră mai tîrziu. Dane nu putu sta acolo în timpul nașterii; doctorul fusese obligat să-i dea un sedativ ca să-i ușureze durerea. Dar cînd Marlie se trezi dintr-un somn obositor, el stătea pe scaun lângă pat, palid și extenuat, ținînd copilul.

Fața lui dură se lumină într-un zîmbet.

– Ț fost greu, zise el, dar am reușit. E grozav! E perfect! Dar tot va fi unicul copil.

